

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Συμβουλές για τους έρωτευμένους

Πότε θα χάσετε αυτόν ή αυτήν που αγαπάτε

Μεγάλοι ψυχολόγοι που μελέτησαν τις συνθήκες κάτω από τις οποίες γεννήθηκαν και φούντασαν τα πιο φλογερά έρωτικά αισθήματα, δίνουν συχνά συμβουλές στους νεαρούς ή στις νεαρές που θέλουν να αγαπηθούν ει δυνατόν... αιώνια!

Η Μις Έλเลน Μάγκουορθ, καθηγήτρια της Ψυχολογίας στο Πανεπιστήμιο της Βαλτιμόρης, που μελέτησε τις έρωτικές σχέσεις των δύο φύλων αποκάλυπτε σε μια πρόσφατη μελέτη της, που προκάλεσε εξαιρετικό ενδιαφέρον, πως μπορεί μια γυναίκα να χάσει τον αγαπημένο της. Να οι διαφορές περιπτώσεις, όπως τις παραθέτει, η Αμερικανική καθηγήτρια:

Θα χάσετε — γράφει — ασφαλώς τον αγαπημένο σας:

1ον. — Όταν του λέτε κάθε τόσο ότι τον αγαπάτε.

2ον. — Όταν δεν του λέτε ποτέ ότι τον αγαπάτε.

3ον. — Όταν δεν δείχνετε κανένα ενδιαφέρον για τις δουλειές του.

4ον. — Όταν δεν τον θαυμάζετε και δεν τον ξεχωρίζετε ανάμεσα στους άλλους άντρες.

5ον. — Όταν κρατάτε μυστικό κάτι που μια ημέρα μπορεί να το μάθει, είτε από σας, είτε από άλλους άντρες, με τους οποίους συνδέεστε φιλικά.

6ον. — Όταν του δείχνετε ότι δεν του έχετε εμπιστοσύνη.

7ον. — Όταν τον ζηλεύετε άφορητα.

8ον. — Όταν δεν τον ζηλεύετε καθόλου.

9ον. — Όταν δεν κατορθώσετε να είστε γι' αυτόν πάντοτε: φίλη, σύντροφος, σύμβουλος και στοργική.

10ον. — Όταν δεν φροντίζετε να εμφανίζεστε μπροστά του πάντοτε καθαρή, περιποιημένη και κοκκίνα.

11ον. — Όταν αδιαφορήτε για τις στενωχίες που αντιμετωπίζει, έστω και για εντελώς προσωπικά του ζητήματα.

12ον. — Όταν — εάν είσθε γυναίκα του καί — ενισχύθηκε με τη πρόκληση — του θυμίζετε κάθε τόσο ότι «χωρίς την βοήθειά σας, η σταδιοδρομία του θα ήταν διαφορετική».

13ον. — Όταν θαλήσετε να τον αποξενώσετε από τις καλές συνήθειές του και τους φίλους του.

14ον. — Όταν δεν αγωνιστήτε να εγκαταλείψετε τις κακές του συνήθειες και τους επίζημιους φίλους του.

15ον. — Όταν είναι πολύ νεώτερός σας. Τό να όμως και η άλλη όψη του νομίσματος. Τό φέβο μήπως χάσει τον αγαπημένο του δεν τον έχει μονάχα η γυναίκα, τον έχει και ο άντρας όταν πρόκειται για κείνην που αγαπά.

Σχετικώς με αυτό το ζήτημα, άλλος Αμερικανός σοφός, ο καθηγητής Ντικ Πάργουελ, που έζησε 45 δλόκληρα χρόνια, διαρκώς έρωτευμένος με τη γυναίκα του, δίνει τις ακόλουθες συμβουλές στους άντρες που θέλουν να κρατήσουν κοντά τους την αγαπημένη τους:

1ον. — Να είσθε πάντοτε στοργικός προς την γυναίκα που σας αγαπά.

2ον. — Μην κάνετε την αγαπημένη σας σκλάβο του αισθηματός σας.

3ον. — Μην της δημιουργήτε ποτέ βάνουσες σκηνές ζηλοτυπίας.

4ον. — Μην θαλήσετε ποτέ να την ταπεινώσετε μπροστά στους φίλους ή στους συγγενείς σας.

5ον. — Αν σας άρεση καμιά άλλη γυναίκα μην της το πείτε ποτέ.

6ον. — Μην την άφινετε ποτέ να αντιληφθεί ότι οι δικοί σας την αντιπαθούν.

7ον. — Να της δείχνετε αγάπη και τρυφερότητα όταν βρίσκεστε μόνοι και όταν βρίσκεστε με άλλους απλώς να δείχνετε με σεμνότητα ότι είναι η αγαπημένη σας, με ιδιαίτερες περιποιήσεις προς αυτήν.

8ον. — Να μη της κρύψετε κανένα μυστικό σας και πρό παντός μη θαλήσετε να της κρύψετε τα ελαττώματά σας, που θα τα ανακαλύψει όπωσδήποτε με τον καιρό.

9ον. — Μην αδιαφορήτε ποτέ για ό,τι ενδιαφέρεται και ποτέ μη δείχνετε αντιπάθεια στα πρόσωπα που αγαπά.

10ον. — Να είστε άξιος της εμπιστοσύνης που έχει στην ικανότητά σας και να αποδεικνύετε με έργα ότι από τότε που συνδεθήκατε μαζί της, οι δουλειές σας πηγαίνουν καλλίτερα.

Πεδαμένη δυο φορές...

Πρωτότυπο διήγημα

Εκείνη ήταν λεπτή, με μαλλιά στοχιατά, λευκό και διάφανο δέρμα, κινήσεις επιφυλακτικές, δειλό χαμόγελο και φωνή σδυμένη. Εκείνος, ένας ψηλός και κομψός νέος, με ανήσυχη ματιά, με προσώπο που γινόταν σκληρό ώρες - ώρες.

Αποτελούσαν ένα παράξενο ζευγάρι... Αυτός έσπευδε να τη σκεπάσει καλά, όταν φυσούσε δυνατότερα ο αέρας. Αυτή τούδειχνε πάντα άφοβιστά, σαν ένα μικρό ζώο, ανήσυχο και πιστό. Φαινόταν σαν έρωτευμένοι νεοίπαντροι, κι όμως απόφυγαν τη μοναξιά κι αναζητούσαν πάντα τη συντροφιά, τον κόσμο...

Πολλά διέδιδαν γι' αυτούς, κανείς όμως δεν ήξερε την αλήθεια. Είχε ενδιαφερθεί και τους παρακολουθούσα. Πρόσεξα ότι ο νέος μιλούσε με τη γυναίκα του, αλλά χωρίς να την κυττάζει, γυρίζοντας πάντα αλλού τα μάτια του. Δεν μπορούσε να υποφέρει την απουσία της, κι όμως αποτραβούσε το χέρι του, όταν τα δάχτυλά της άγγιζαν τα δικά του. Εκείνη πάλι φαινόταν πως πονούσε γι' αυτή τη συμπεριφορά του, αλλά έκανε υπομονή.

Επείτα από δυο μήνες, χωρίσαμε. Απ' τα λίγα δελτάρια που μου στείλαν, έμαθα πως περνούσαν το φθινόπωρο στο Μπιάριτζ. Επείτα, τίποτε πιά...

Ένα χρόνο αργότερα, ξανασυνάντησα εκείνον, σ' ένα ρεστοράν του Δάσους της Βουλώνης. Πόσο φαινόταν γερασμένος!... Τα μαλλιά του είχαν γερμίσει άσπρες τρίχες. Ωστόσο, είχε τώρα στους τρόπους του κάτι πιο ήσυχο, πιο ελεύθερο.

Μου έγενεψε από μακριά, με κάλεσε να καθήσω κοντά του. Μου ζήτησε συγγνώμην γιατί δεν μου είχε γράψει τόσον καιρό. Πρόσεξα τότε πως φερόσε πένθος.

Πέθανε η γυναίκα μου... μου εξήγησε.

Είχε καρφώσει το βλέμμα του στο τραπέζομαντίλι κι' έπαιζε νευρικά με το μαχαίρι του. Επείτα πρόσθεσε, με φωνή ήσυχωτέρα:

Με βρίσκετε πολύ ήρεμο... δεν είν' έτσι; Θά θυμάστε ίσως τα παραμύθια που διηγούντο για μάς.

Ήσαν όλα ψέμματα. Έξ' άλλου, η πραγματικότητα είναι πιο φοβερή... ξεπερνάει κάθε φαντασία!

Αρκεί να σας πω πως έχασα τη γυναίκα μου δυο φορές!...

Θα με νομίζετε ίσως τρελό, κι όμως σας λέω την αλήθεια... Η πρώτη φορά, ήταν λίγους μήνες μετά το γάμο μας. Ένε βράδυ, γυρίζοντας σπίτι, τη βρήκα χλωμή, ανείστητη. Φώναζε ένα γιατρό. Εκείνος την εξέτασε και κούνησε το κεφάλι του... Σε δυο μέρες, η γυναίκα μου είχε πεθάνει.

Μου την πήραν, την έθαψαν. Τό φοβερό χτύπημα μ' είχε χάλισει. Μόλις τό βράδυ μπόρεσα να συνέλθω λίγο, να σκεφθώ. Ήταν σαν ναχα βγή από βαρύ ύπνο. Ο νους μου είχε μια ξεχωριστή διαύγεια. Ξαναείδα τότε τη γυναίκα μου μπροστά μου, σαν νάταν ζωντανή. Είδα τό πρόσωπό της, τό κορμί της, που μόλις θαχε κρυώσει μέσα στον τάφο.

Μια τρομερή αμφιβολία με κυρίεψε τότε. Δίχως να πω σε κανένα τίποτε, μπήκα τό ίδιο βράδυ στο νεκροταφείο, άνοιξα τό πέτρινο μνήμα της αγαπημένης μου, έσπασα τό φέρετρό της κι' έλειψα τό άψυχο σώμα της...

Τό πήγα πάλι στο σπίτι μας... Θάυμα άπίστευτο! Η γυναίκα μου ξύπνησε, μόλις την ξάπλωσα στο κρεβάτι! Είχε πάθει νεκροφάνεια.

Η χαρά μου ήταν άπερίγραπτη...

άλλά για μία στιγμή μόνο. Επείτα... καθώς έσκυβα να την άγκαλιάσω, μούσφιξε την καρδιά η σκέψις ότι τό σώμα εκείνο είχε μείνει μαζί με τους πεθαμένους!...

Προσπάθησα να διώξω αυτή την ιδέα, που με βασάνιζε άδιάκοπα. Μά δεν κατάφερα ποτέ να γλυτώσω άπ' τόν έφιάλη! Τό χόμα που την είχε σκεπάσει, είχε άφίσει στο δέρμα της μία μυρωδιά, μία σκοτεινάδα, κάτι τί άπ' τόν τάφο, που τίποτε, τίποτε δεν μπορούσε να τό διώξει!...

Ελπίζα πως ή φωνή της θα διέλυε τό άπαίσιο φάντασμα που πλανιόταν μέσα στη σκέψι μου. Μά κι' αυτή άκόμη είχε πάρει ένα άλλόκοτο τόνο, όπως τά μάτια της είχαν πάρει μία άνεξήγητη ήρεμία, όπως τά χείλη της είχαν άποκτήσει μία γεύσι χόματος που μου άνακάτεψε την καρδιά!...

Η ιδέα πως είχε μείνει άνάμεσα στους νεκρούς, κατέστρεφε τό κάθε τι γύρω μας. Τά λόγια, ο θόρυβος, τ' άρώματα την τρόμαζαν. Ηις τολμώντας να την διώξω, μά ούτε και να την άγκαλιάσω, φρόντιζα με κάθε τρόπο να βρίσκεται διαρκώς κάποιος άνάμεσα μάς.

Πόσες φορές μου άπλωσε τό μπράτσο της τ' αγαπημένα, με κύταζε με τά ώραία βασανισμένα μάτια της και μου ψιθύρισε:

Μά τί σουκάνα; Γιατί μ' άποφεύγεις;...

Κι' όμως ποτέ δεν είχα τό δύναμι να της άπαντήσω: «Σε φοβάμαι!». Γιατί θάπρεπε τότε να της πω άπό πού είχε βγύ, τό της περιγράψω την άπδια μου, τό φόβο που νοιώθα μόλις την έβλεπα...

Τή δεύτερη φορά, πιστεύω πως πέθανε άπ' τη λύπη της... Εκτός άν κάποιο ύπουλο δηλητήριο, που της είχε μεταδώσει ο τάφος, έβαλε τέλος στην άγωνία της. Μά λίγο με μέλλει τώρα! Μου φτάνει που δεν υπάρχει πιά μεταξύ τών ζωντανών, γιατί τώρα μπορώ να την άγαπά δίχως να ταράζωμαι... Είνε πεθαμένη, όμοια μ' όλες τις άλλες πεθαμένες... Ξέρω πως ξαναγύρισε στο χόμα. Νοιώθω μία λύπη ήσυχη, καταπραυντική... και δεν περιμένω πια τίποτ' άλλο, παρά να πω κι' εγώ μία μέρα να κοιμηθώ κοντά της.

★

Δεν ξανασυναντηθήκαμε πιά, άπ' την ημέρα εκείνη. Λίγες βδομάδες όμως αργότερα, έμαθα πως τόν είχα βρή νεκρό, με μία σφαίρα στο κεφάλι, ξαπλωμένο πάνω στην πλάκα του τάφου της γυναίκας του...

Είχε πάει να τη βρή!...

Τ. ΩΣΤΙΝ

◎◎

Νέα θεραπεία των ρευματισμών

Δοκιμάσθηκε άπό Γάλλους γιατρούς μία νέα μέθοδος θεραπείας των ρευματισμών, με την εισαγωγή γεννητικών όρμονών κάτω άπ' τό δέρμα. Μ' αυτό τόν τρόπο, οι όρμόνες εξακολουθούν να έπιδρούν στον όργανισμό επί πολύ περισσότερο καιρό, παρά όσο άν χορηγούνταν άπ' τό στόμα. Η θεραπεία αυτή μπορεί να εφαρμοσθή μόνο σε άντρες και γυναίκες άνω τών 50 ετών. Είνε δε άποτελεσματική κυρίως στις γυναίκες που παθαίνουν ρευματισμούς κατά την εποχή της έμμηνορρήςιας.

Προβλέπεται ότι ή νέα θεραπεία θα έχη άριστα άποτελέσματα και πολλοί πάσχοντες θ' άνακουφισθούν άπό τούς τόσο όδυνηρούς ρευματισμούς.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΡΗΣΙΣ

Ιδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ.: 27.135 — 29.967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Το μεγάλο θαύμα

Με τις έντυπώσεις άπό την Έλβετία σας άπασχόλησα εδώ και λίγες έβδομάδες. Άπό την Τουρκία έπιστρέφω τώρα. Πόλη και Άγκυρα. Δε θα σας μιλήσω για τις συγκινήσεις που δοκίμασα στη χώρα αυτή. Είνε υπόθεσι προσωπική. Ιως όμως να μη σας μιλήσω για τις Ρωμιοπούλες και τις Τουρκοπούλες, ιδίως για τις τελευταίες.

Και οι μόν Έλληνίδες, άκόμα και κατά τά χρόνια της κυριαρχίας του Σουλτάνου, δεν ύστερούσαν σημαντικά στις αισθηματικές εκδηλώσεις και στην ανάπτυξι της κοινωνικής τους ζωής άπέναντι στις γυναίκες τών άλλων πολιτισμένων περιοχών της γής. Δεν είχαν, φυσικά, τις ίδιες ελευθερίες ή εκείνες. Στα περιωρισμένα πάντα πλαίσια που όριζι ο χώρος της Ανατολής και τών Βαλκανίων. Άλλά, επί τέλους, χωρίς την τυραννία του φερετζέ και του γυναικωνίτη. Όπως περίπου και οι Έλληνίδες της Ελλάδας. Τά φλέτ, τά ειδύλλια, οι γάμοι...

Άλλά ή μεγάλη, ή καταπληκτική, ή άπίστευτη μεταβολή είνε στις Τουρκάλες. Άν τις ξέρατε... Οι νεώτερες άπό τις άναγνώστριες — και ποιά δεν είνε νεώτερη; — δεν μπορεί να φαντασθή τη ζωή της χανούμ πρό τριάντα ετών. Ζωή σκλάβας. Δεν είνε δε ή λέξι σκλάβας σήμα λόγου. Είνε ή κυριολεξία. Ο θεσμός της πολυγαμίας του Άγά την είχε καταντήθει έντελώς σκευός. Ένα νούμερο μέσα στ' άλλα. Στα μέγαρα τών μεγιστάνων μαρινιόνταν μέρα και νύχτα, υπό την επίβλεψη τών πελώριων μαυρών ενούχων με την κακία και την γυναικωτή φωνή τους. Καμιά χαρά, καμιά έξοδος, κανένας έλευθερος περίπατος. Με την πυκνή πάντα καλύπτρα στο πρόσωπο, διέσχίζαν με τό στενωμακρα καίκια τους τό Βόσπορο ή τη γλυκά νερά του Κερατείου. Στα ντέφια τους έφηναν να ξεσπάσουν οι καύμοι τους. Οι μορφωμένες είχαν παρηγοριά τό διάβασμα, γαλλικών μυθιστορημάτων.

Και τώρα τό θαύμα, τό μεγάλο. ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΥΠΟΥ ΚΑΙ ΠΑΗΡΟΦΟΡΙΩΝ Γενική Διεύθυνσις Τύπου Γραφείον Χάρτου ΑΠΟΦΑΣΙΣ «Περί καθορισμού της τιμής πωλήσεως τών περιοδικών ποικίλης ύλης Αθηνών». Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΥΠΟΥ ΚΑΙ ΠΑΗΡΟΦΟΡΙΩΝ «Έχοντες όπ' όυν τό άρρ. 3 § 2 τού Α. Ν. 582/45

Αποφασίζομεν: Έγκρίνομεν την άπό 2 Μαΐου 1949 άπόφασις της Έπιτροπής Διαχειρίσεως Δημοσιογραφικού Χάρτου, περί καθορισμού της τιμής τών έν Αθήναις εκδιδόμενων περιοδικών ποικίλης ύλης, εις δραχμάς δύο χιλιάδας πεντακτάριας (2.500) κατά φύλλον άπό της 9ης τρέχοντες.

Αθήναι, 5 Μαΐου 1949. Ο ύπουργός Μ. ΑΙΛΙΑΝΟΣ

θαύμα. Τίποτα άπό τά παλιά. Όσο πτερήθηκαν επί τούς αιώνες η ζωή, τόσο την άπολαμβάνουν τώρα. Κανένας περιορισμός. Ούτε ή θρησκεία, ούτε ή παράδοσι, ούτε τό παρελθόν γίνεται έμπόδιο στις εκδηλώσεις τους. Δεν είνε μόνο ότι γύηκαν στο έπάγγελμα, στην έπιστήμη, στην πολιτική, στην τέχνη, στην κοινωνική κίνησι. Έπίσης ενδιαφέρον μ' αυτά είνε ή άνεμπόδιση ανάπτυξι τών αισθηματικών διαθέσεών τους. Τίποτα πιο συνηθισμένο σήμερα άπό τό τουρκικό είδύλλιο που πλανιόται έλεύθερα στους δρόμους, στα κέντρα, στις έξοχες, στις έρημιές και στους πολυσύχναστους χώρους. Νέα παιδιά που κρατιούνται άπό τά χέρια, πού ανταλλάσσουν τις σκέψεις και τά αισθήματά τους, χωρίς τόν κίνδυνο να ύποστούν τις συνέπειες τού νόμου και τού φανατισμού τού πλήθους.

Κυρία τού έαυτού της σήμερα, είνε έλεύθερη να κανονίζι όπως αϋτή θέλει τη ζωή της. Απ' αϋτήν, και μόνο άπ' αϋτήν, προέρχεται τό φρένο, ανάλογα με την άγωγή, την ιδιοσυγκρασία, την έδιοποεπεία, την ύπερηφάνεια της καθέμιας.

Η γυναιμία με την Τουρκάλα γίνεται με όση ευχέρεια ή γνωριμία με την ύποιαδήποτε Ευρωπαία. Τη συναντάτε παντού. Σε κοσμικές συγκεντρώσεις, σε θεάματα, σε εκδρομές, σε διαλέξεις. Τη συντροφεύτε, σας συντροφεύει, σας καλεί, την καλείτε. Και δεν είνε κανένας άπό ενδιαφέρον οι ώρες τών συναντήσεών σας. Έξελιγμένη, μιλεί για όλα, έχει τις γνώμες, τις προτιμήσεις, τις συμπάθειες και τις αντιπάθειες της. Υπάρχουν γυναίκες που σας κάνουν έντύπωσι για τη μόρφωσι και την έννημερότητα τους. Άφηνω πια τις διανοούμενες, που έχουν πλήρη συγκρότησι, αρκετές δε άπό αυτές και αξιόλογο ταλέντο.

Δεν θα λησμονήσω ένα γεύμα σ' ένα τουρκικό σπίτι. Διανοούμενη ή οικοδέσποινα, διανοούμενος ο άδελφός της. Καθηγήτριες και φοιτήτριες οι όμοτροπέες. Τίποτα που να θυμίζι τό τουρκικό σπίτι με τό χαρμηλίκι και τό σεαυμάκι του, όπου, χωριστά οι άντρες άπό τις γυναίκες, φεσφοροί και γενειοφόροι, έτρωγαν καθισμένοι σταυροπόδι γύρω άπό τό «σοφά», χρησιμοπιώντας άποτέ άντί πηρουινών τά δαχτυλά τους. Πέρα ως πέρα «ευρωπαϊκό» σήμερα τό τραπέζι.

Τό μενού τού άστικού σπιτιού. Τό Κοράνι δεν έμποδίζει τό ποτό.

Τά ίδια και στην Άγκυρα. Με τά τοιγαράκια τους οι Τουρκικές κυρίες στο Βαγκόν - ρεστοράν τού ξεπρέσε που έκτελει τη γραμμή Χαϊνάρ Πασά - Άγκυρας. Στην πίστα τού Κάπριτς, κοσμικού ρεστοράν της τουρκικής πρωτεύουσας, μία χανούμ μ' ένα ξένο διπλωμάτη δίνει τό σύνθημα τού «ορού και παραγγέλλει. Έλληνικά τραγούδια στον Ούγγρο μάεστρο.

Άλλά σας είπα: για να νοιώσετε τό θαύμα που συντελέσθηκε πρέπει να μην άνήκετε στη σημερινή γενιά. Πρέπει ναχετε γνωρίσει τό χτες με τις ισοβιτισσες τού γυναικωνίτη. Τότε μόνο θα έκτιμάσετε, όσο τού αξίζει, τό τεράστιο βήμα που έχει πραγματοποιηθή.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Συγγνώμη! Μήπως ξέρετε κύρ άστυφύλαξ που κάνει στάσι ό... ύπόγειες σιδηρόδρομους; (Τού Άρχέλαου)

Λυρικά τραγούδια

Τί να ζηλέψω;

Τί να ζηλέψω άπό τού κόσμου τά καλά; Ότι κι' άν έχη ο κόσμος, όλα μου τά δίνει, τό χαμογέλιο σου, χατήρι δεν χαλά κι' άν θέλω κάτι, να τό θέλω δεν μ' αφήνεις. Τί να ζηλέψω; Τό χρυσάφι και τό άσήμι, που άλλοι τό βγάζουν τσακισμένοι άπ' τη δουλειά; (Λειά;)

Εγώ έχω βρή τό χρυσάφειο τό μπρισίμι, άφθονο πάντα, στα ξανθά σου τά μαλλιά.

Τί να ζηλέψω άπό τ' αγαθά τού κόσμου, τί να ζητήσω, τί να πω πως άγαπώ, άφού παιδί μου, κάθε πόθος μουστικός μου γίνεται άμέσως, πριν άκόμη να στόν πω; Τί να ζητήσω; Τ' ούρανο τυχόν τ' άστέρια τά 'χω δικά μου και μου παίρνουν τό μυαλό: Είναι τά δυο σου μάτια, άστέρια δίχως ταίρια και τά 'χω δίπλα μου και τά γλυκοφιλά.

Τί να ζηλέψω άπό τού κόσμου τ' αγαθά, μήπως της θάλασσας κοράλλια και κογχύλια, Μου φτάνει ή σκέψι μοναχά πως με μεθό κοράλλι δίκλωνο στα δυο γλυκά σου χείλια. Και άν για κρίνα και τριαντάφυλλα έχω έννοια, ούτε κι' αυτά δεν τά ζηλέψω άφού μπορώ, χέρια κρινένια και τά δυο τριανταφυλλένια τά μάγουλά σου, όπως ποθώ να τά χαρώ.

Δεν θέλω τίποτα. Χαμόγελα μονάχα σαν άντικρύζω, που μου παίρνουν τον νοΐ, είναι τό ίδιο, σου τ' όρκίζομαι, σά να 'χα όλα τά πλούτη και της γής και τ' ούρανο. Δεν θέλω τίποτα... Μου φτάνει ένα χάδι άπ' τά χεράκια σου, παιδί μου, τ' άπαλά, ένα φεγγάρι να φωτίζη άχνά τό βράδυ και ή ματιά σου να γλυκοχαμογελά.

Τί να ζηλέψω; Κι' όμως, κάτι τί ζηλέψω; Κάποια βαρκούλα, μ' άνοιγμένο τό πανί, κάποια βαρκούλα και μ' αϋτήν να ταξιδεύω ζητώντας να 'βρω μία γαλήνη μακρινή... Να τί ζηλέψω; Τόν άπάνεμο γιαιλό, μιάν άμμουδιά, που άς ήταν να 'ναι και στα ξένα... Να τί ζηλέψω, τί θα μου 'κανε καλό; Να μην σε βλέπω, να γλυτώσω κι' άπό σένα! ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τὸ βραχιόλι τῆς Παναγίας

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ὁ ἀναπτήρ...

— Τί πέτρα κάθεται καὶ λές; μοι εἰ-
(πεν ἑλαφρά,
ἀφοῦ τὴν πέτρα, γέρο μου, τὴν ἔχεις
(στὰ... νεφρά!!
Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΚΟΣ

Ἡ Ζουάννα εἶδε αὐτὴ τὴν κοπέλλα, ποὺ ἦταν ὡμορρη, καλοντυμένη καὶ στολισμένη μὲ χρυσαφικά. Ἔμαθε ἀργότερα πῶς εἶχε πλοῦσιον πατέρα καὶ πῶς ὁ Ζοζὲ ἀγαποῦσε τὸ χρῆμα... Ὅλ' αὐτὰ τὴν ἔκαμαν νὰ κλάψῃ, γιὰτὶ αὐτὴ δὲν εἶχε καλὰ φορέματα, οὕτε χρυσαφικά, γιὰ νὰ τὴν προσέξῃ ἐκεῖ-

κουσε ο χορός, ήταν ευτυχισμένη — αλλά και δυστυχισμένη μαζί, όταν έβλεπε τον αγαπημένο της να χορεύει και με τη μνηστή του, τη Λόλα, που τη μισούσε με όλη της την καρδιά. . .

»Πρώς του βράδυ, οι άντρες, που είχαν μεθύσει, άρρωσταν. Κι' ο αδελφός της Λόλας μαχαιρώσε το Ζοζέ. 'Η Ζουζάντα είδε πάνω στα

Σ'Από τότε, οι Ισπανοί, όταν θέλουν να πουν ότι κανείς ποτέ δεν μπορεί να ξέρη τα μυστικά της ζωής του άλλου, διηγούνται την ακόλουθη, αλλά πραγματική αλήθεια της Ιστορίας της Ζουάνας.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ
παρασκήνια

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Λ. ΕΡΛΑΝΤ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Απ' τα παιδιά του Σουλτάνου, η πρίγκηπισσα Μιχρίμαχ δεν ήταν πολύ όμορφη, αλλά ήταν φθσι ραδιούργα. Ο Σουλεϊμάν, με την προτροπή της Χουρρέμ, αποφασίζει να την παντρεύει με το νέο του Μ. Βεζύρη, ο Ρουστέμ, που διορίζεται Γ. Διοικητής της Ανατολίας. Όταν γίνεται αργότερα ο γάμος του Ρουστέμ με την πρίγκηπισσα Μιχρίμαχ, το πρώτο θύμα των ραδιουργιών της Χουρρέμ είναι ο Β. Βεζύρης, ο Λουτφί Πασάς. Η Χουρρέμ και ο Ρουστέμ εκμεταλλεύονται ένα επεισόδιο που έγινε στο χαρέμι κι όπου κάποιοι που αγαπούσε μια χαρέμι καθίσταται, κατά διαταγή του Λουτφί, ανίκανος. Η σκληρή τιμωρία του νέου κάνει το χαρέμι να επαναστατήσει και πρώτη η γυναίκα του Λουτφί διατάζει να τον πετάσουν απ' το Σαράγι, αφού τον έδεσαν γερά. Ο Λουτφί χάνει τα αξιώματά του και η Χουρρέμ θριαμβεύει.

13ον Στο μεταξύ είχαν φθάσει στο κονάκι του Λουτφί πασά οι τρεις «Τσαοστήδες» που θα τον οδηγούσαν στο Διδυμότειχο, που ορίσθηκε σαν τόπος εξορίας του και τον διάταξαν να έτοιμασθι γι' αυτόν.

Τό αποτέλεσμα ήταν να καταλάβη το αξίωμα του Μεγάλου-Βεζύρη ο γέρος Βεζύρης Σουλεϊμάν πασάς, και να προαχθή ο Ρουστέμ πασάς σε αντιπρόεδρο του Αυτοκρατορικού Διβανίου.

Έτσι η Χουρρέμ και ο Ρουστέμ, χάρις στις ραδιουργίες τους κατώρθωσαν ν' ανεβούν, μια βαθμίδα ακόμα της εξουσίας. Δεν υπολείπονταν παρά ένα μονάχα σκαλοπάτι, που μόλις θα κατόρθωναν να το δραπετίσουν, θα περιερχόταν στα χέρια των δυο αυτών «νικητών» (εξωμοτών) ολοκληρή η εξουσία και η διοίκηση της απέραντης Αυτοκρατορίας του Όσμαν.

Η Χουρρέμ και ο Ρουστέμ δεν ένοιωθαν καμιά ανάγκη να τους υποχρεώην να βιαστούνε γι' αυτό να καταλάβουν την εξουσία.

Ο Σουλτάνος Σουλεϊμάν, απ' τη μέρα που ο Ρουστέμ προαχθηκε στο βαθμό του Β. Βεζύρη, αφοσιώθηκε εξ' ολοκλήρου σ' αυτόν. Όλα τα περίμενε απ' το Ρουστέμ και δεν έκανε τίποτε χωρίς προηγουμένως να συνηνοηθή μαζί του. Είπε αλήθεια πως δε του φερόταν αδελφικά, όπως συνέβαινε με τον Ίμπραημ πασά.

Ο Σουλεϊμάν, την εποχή εκείνη τη καρδιά του την είχε παραδώσει ολότελα στη Χουρρέμ. Η Χουρρέμ, ήταν το παν γι' αυτό Σουλτάνο.

Γι' αυτό Ρουστέμ, προκειμένου να επιτύχη τη πραγματοποίησή των όνειρών του, ήταν αρκετή η θέα αυτή της Χουρρέμ, που ενδιαφερόταν αποκλειστικώς γι' αυτόν και μόνο. Ήταν κάτι κάτι άλλο ακόμα που υποχρέωνε το Σουλτάνο νανε άφωσιωμένος στο γαμπρό του.

Ο Ρουστέμ φρόντιζε να παραμένει πάντοτε στην αφάνεια και απέφευγε κάθε τι που θα έπρεσκήζε τη δόξα και την αίγλη

του Πατισιάχ. Δεν περηφανεύοταν, ούτε και καμάρονε, γι' όσα έκανε.

Ο μονάρχης, που ποτέ δεν ξεχνούσε την εξοπισιά του Ίμπραημ πασά, φαινόταν απόλυτα ικανοποιημένος απ' την ταπεινοφροσύνη του γαμπρού του.

Όστόσο, οι υποχρεώσεις που είχε ο Ρουστέμ στην Χουρρέμ, και οι πιέσεις της γυναίκας του Μιχρίμαχ Σουλτάνας, τον έξανάγκασαν να προπαρασκευάση τη συφορά που περίμενε το διάδοχο του θρόνου, τον πρίγκηπα Μουσταφά.

Όταν έδωσαν το Λουτφί πασά, έβαλε σκοπό να καταλάβη το αξίωμα του Μεγάλου Βεζύρη. Και γι' αυτό το επιτύχη άρχισε να ραδιουργεί το γέρο Σουλεϊμάν πασά.

Στο μεταξύ τον πίεζε και η Χουρρέμ, που αδιακόπα τον προέτρεπε να διώξη απ' το μέγαρο της βεζυρείας το «γρουσουζή» και σπανό αυτό Βεζύρη.

Ο Ρουστέμ, γι' αυτό συμμορφώθη με τη διαταγή της Χουρρέμ, σκέφθηκε να έπωφελήθη απ' τη συνεργασία του Γ. Βεζύρη, του Χοσρέβ πασά.

Ο Χοσρέβ πασάς, ήταν η ζωντανή ιστορία της ανδρείας, της τόλης και του θάρρους. Τριάντα χρόνια ήταν Βαλής της Βοσνίας. Δεν τού άρεσαν οι ραδιουργίες, συχαινόταν την κολακεία, και προσπαθούσε να ζή ανάλογα με τη θέση του, χωρίς υπερβολικές επιδείξεις. Τό Μεγάλο Βεζύρη όμως δεν τον συμπαθούσε.

Όταν ο Χοσρέβ πασάς αντικατέστησε το Μεγάλο Βεζύρη Σουλεϊμάν πασά στη θέση του Βαλή της Αιγύπτου, κατόρθωσε να εισπράξη και να στείλη στην Πόλη φόρους, που έφθαναν τό ένα εκατομμύριο έκατό χιλιάδες λίρες, απέναντι στις 800 χιλιάδες δουκάτα, που είχε στείλει ο προκατοχος του.

Ο Σουλεϊμάν πασάς, φαντάσθηκε μια στιγμή πως η προσπάθεια αυτή και ο ζήλος του Χοσρέβ, μπορούσαν να μειώσουν τη φήμη που είχε ο ίδιος αποκτήση σαν Βαλής της Αιγύπτου. Και γι' αυτό να προλάβη ένα τέτοιο ένδεχομένο, σκέφθηκε να του κολλήσει κάποια ρετινιά.

Παρουσιάσθηκε στο Σουλτάνο και του ανέφερε, πως η αύξηση των εισπράξεων ήταν αποτέλεσμα των καταπιέσεων που μετέρχεται κατά του Αιγυπτιακού λαού ο Χοσρέβ πασάς, προσπαθώντας με τα τυραννικά αυτά μέσα να κερδίση την εύνοια του Πατισιάχ.

Ο Χοσρέβ πασάς στην απόλογία του απέδειξε πως στην ουσία των εισπράξεων συνετέλεσε η μεγάλη ευφορία που επετεύχθηκε με τ' αρδευτικά έργα που κατασκεύασε. Και έτσι κατώρθωσε να σώση το κεφάλι του απ' το μαχαίρι του δήμιου.

Ο Σουλτάνος Σουλεϊμάν, παρά τα επιχειρήματα του Χοσρέβ, εξακολουθούσε ν' αμφιβάλλη γι' αυτή τη δικαία προέλευση του

Τό ζύγι

Η γυναίκα του κύρ Δημήτρη, ενός πολύ εύσημειδότη καρδουναίρη, τρέχει απελπισμένη στην άντρα της.

— Αχ! άντρα μου, τί έπαθα!... — Τί έπαθες; την ρωτά εκείνος τρομαγμένος.

— Πάχυνα άντρα μου, πάχυνα πολύ! Τώρα δα ζυγίστηκε και είμαι ο-γδόντα οκάδες...

— Ογδόντα οκάδες, βρέ γυναίκα; Τό παρκάνας;... Μα γι' αυτό στάσου... Πού ζυγίστηκες;

— Στην αύλη μας, στη μεγάλη πλασιγγα που ζυγιάζει τα κάρδονα!

— Αμέσως ήσυχασε ο Δημήτρης.

— Άντε, μπρη, και μ' έτρώμαζες... Άν έλεγε ογδόντα οκάδες η πλασιγγά μου, μή σ' οιάζει... Έτσι! μόνο έξηνα!...

Ο ΦΑΚΟΣ

πλεονάσματος που ξεπερνούσε τις 400 χιλιάδες λίρες. Και γι' αυτό δεν επέτρεψε να τό βάλουν στο Αυτοκρατορικό Θησαυροφυλάκειο και τό διέθεσε γι' αυτόν επισκευή των υδραγωγείων της Πόλης. Συγχρόνως ανακάλεσε τό Χοσρέβ πασά απ' την Αίγυπτο κι ανέθεσε και πάλι τό καθήκοντα του Βαλή στο Σουλεϊμάν πασά.

Άν κι' από τότε πέρασαν χρόνια, ωστόσο ο Χοσρέβ πασάς δεν έξασσε αυτή την περιπέτεια και εξακολουθούσε νανε θυμωμένος με τό Σουλεϊμάν πασά.

Από τη στιγμή που διορίσθηκε στη θέση του Γ. Βεζύρη και συναντήθηκε με τό Σουλεϊμάν πασά, όλοι μέσα σ' το Σαράγι είχαν την εντύπωση πως αργά ή γρήγορα οι δυο Βεζύρηδες θά τσακωνόνταν.

Ο Ρουστέμ, άρχισε τότε να υποκινή κατάλληλα τό Χοσρέβ πασά έναντιον του Μεγάλου Βεζύρη Σουλεϊμάν.

Κάποια μέρα τού ανακοίνωσε πως ο Σουλεϊμάν με τη πρώτη ευκαιρία που θα παρουσιαζόταν, θα τον έδιωχνε απ' τό μέγαρο της βεζυρείας και θα τον διώριζε Βαλή σε κάποια μακρινή κι' άσημαντη έπαρχία.

Ο γέρος και γενναίος εκείνος πολέμιοστής πίστευε εύκολα τις διαβολές, κι' άρχισε να νευριάζη. Τόβρισκε πολύ φυσικό πως ο άνθρωπος αυτός, που στάθηκε αιτία ν' απομακρυνθή απ' τη θέση του Βαλή της Αιγύπτου, μπορούσε να του ετοιμάζει και νέο χτύπημα.

Ο Σουλεϊμάν όμως, δεν είχε τέτοιες προθέσεις. Φερόνταν σαν αδελφός προς τό Χοσρέβ όπως φερόνταν σ' όλους. Και πάντα άστεινούνταν αδελφικά μαζί του γι' αυτό να γελούνε και να περνούν τις ώρες της σχολής τους.

Ο Μέγας Βεζύρης Σουλεϊμάν πασάς, κάποια μέρα, την ώρα που ο Σουλτάνος παρακολουθούσε πίσω απ' τό καραστό χώρομα τη συνεδρίαση του Αυτοκρατορικού Διβανίου, θέλησε ν' άστεινεί και γυρίζοντας προς τον παρακαθήμενο Χοσρέβ πασά, τού είπε:

— Αδελφέ μου πασά, όσο περνούν τα χρόνια σου τόσο πληθαίνει η μανία που έχεις να στολίζεσαι. Τό χαντσέρι σου, με τ' άφθονα διαμαντικά, που τόχεις στολισεί, φαίνεται σαν ένα ψεύτικο παιχνιδάκι απ' αυτά που έχουν τα παιδάκια. Τα λεπτά που δίνεις στα διαμαντικά θάταν προτιμώτερο να τα διέθετες γι' ένα προμηθευτή κανένα «ματζούνη», που θα σε τόνωνε και λίγο.

Τό άστείο αυτό, που πραγματικά ήταν άστοχο, τό παρεξηγήσε ο Χοσρέβ πασάς. Στοχάσθηκε πως ο Μέγας Βεζύρης ήθελε να τον ειρωνευθή, παριστάνοντας τον σά γέρο και ανίκανο γι' κάθε δουλειά.

Τά μάτια του θόλωσαν. Τίναχθηκε έξαγριωμένος επάνω, έσυρε τό χαντσέρι του και φώναξε:

— Εγώ είμαι ικανός να χρησιμοποιήσω τό όπλο που σέρνω επάνω μου. Οι ευνούχοι σαν και σένα, είνε ανίκανοι να εκτιμήσουν την αξία του. Αυτοί στολίζονται και γυρίζουν χωρίς όπλο.

Η απάντησι ήταν βαρειά και εξαγριώσε τό Μέγα Βεζύρη. Ο Ρουστέμ πήρε τότε τη θέση του διαιτητή και, σ' αυτό, τάχα, να τους συμβιάσση, είπε στο Σουλεϊμάν πασά:

— Σωπάστε έξοχότατε.

Γύρισε ύστερα στον Χοσρέβ πασά, τον άρπαξε απ' τό χέρι και τού φώναξε:

— Ελα σ' τα λογικά σου! Δεν τραβάνε χαντσέρι μέσα στο Αυτοκρατορικό Διβάνι. Σκέψου καλά τις συνέπειες!

Ο Σουλτάνος στενοχωρήθηκε υπερβολικά απ' την επιτολαιότητα των δυο ανώτατων λειτουργών του κράτους, που φθάνανε στο σημείο να σύρουνε μαχαίρια και να έπιτεθούνε ο ένας κατά του άλλου μέσα στο Αυτοκρατορικό Διβάνι.

Έστειλε άμέσως ένα δούλο κα διέλυσε τη συνεδρίαση. Και την επομένη έξώρισε σ' τα Μάλαρα τό Μέγα Βεζύρη Σουλεϊμάν και απέλυσε τον Χοσρέβ απ' τό αξίωμα του Γ. Βεζύρη.

Έτσι ήθε ο ώρα να θερίση ο Ρουστέμ πασάς τούς καρπούς των ραδιουργιών του. Σε λίγο θα γινόταν αυτός, νόμιζε, Μ. Βεζύρης.

Τό επεισόδιο όμως είχε άλλες πιό θλι-

βερές συνέπειες γι' αυτό συσχυρισμένο Χοσρέβ πασά.

Ο γέρο - Βεζύρης δεν μπόρεσε ν' άνθέξη σ' τη συφορά.

Αποφάσισε όριστικά να διακόψη κάθε σχέση με τη ζωή και την κοινωνία. Απ' τη μέρα κεινή κλείστηκε στο σπίτι του και δε δεχόταν κανέναν.

Υπέβαλε τον εαυτό του σ' μιάν άυστηρή δίαιτα, που θα έπετάχνηε τό θάνατο του. Κήρυξε ένα είδος άπεργίας πείνας κι' έπαυσε να τρώη και να πίνη.

Μερικοί απ' τούς ύπηρέτες του, που εξακολουθούσαν να παραμένουν άφωσιωμένοι σ' αυτόν, παρουσιάζονταν έξω απ' την πόρτα του δωματίου του και με δάκρυα σ' τα μάτια, τον ικέτευαν να πόρη μερικές κουταλιές απ' τη σούπα που τού έφερναν.

Κάποια φωνή, ακουόταν αδιακόπα να τούς λέη:

— Ότε έπιμένετε να με ποτίστε δηλητήριο; Άδικα κοπιάζετε, γιατί εγώ ξέρω τον τρόπο να πεθάνω μόνος μου, χωρίς την επέμβασι σας.

Και η περίεργη, γι' αυτόν εποχή εκείνη άπεργία αυτή της πείνας, βάσταζε όχτώ ολόκληρες μέρες. Τό άδειανό στομάχι, μα και τό ψυχικό τραύμα, έπετάχνηε τό θάνατο, που την όδοη μέρα άπάλλαζε τό δυστυχισμένο Χοσρέβ πασά απ' τα βάσανά του.

Ο Κροάτης Ρουστέμ

Ο Ρουστέμ πασάς, ο εξωμότης Κροάτης, που κατώρθωσε ν' άνεβη στο ύπατο αξίωμα του Μεγάλου Βεζύρη, χάρις σ' όλες αυτές τις ραδιουργίες άρχισε να κυδερνάη τη χώρα αντίσ' προς την λαμπρότητα, την αίγλη και τό μεγαλείο της Αυτοκρατορίας του Όσμαν.

Η πεϊθαρχία, η όργανωσις και η τάξις στο στρατεύμα, που τό διοικούσε μαζί με τον Πατισιάχ, είχαν άποκατασταθή σε τέτοιο βαθμό, που ο Τουρκικός στρατός είχε άποβή τό υπόδειγμα των στρατών της εποχής εκείνης.

Ο Ρουστέμ πασάς, έκτός απ' την αυστηρά πεϊθαρχία που έπέβαλε στο στρατεύμα, φρόντισε συγχρόνως να τό διοργανώση και να έφαρμοση μεταρρυθμίσεις σχετικά με τη σύνθεσι του, που στην εποχή εκείνη αποτελούσαν φαινόμενο.

Εξαιρετική σημασία έδωκε στην όργάνωσι και τη συμπλήρωσι της Αυτοκρατορικής φρουράς.

Ο Ρουστέμ πασάς, παρά την εξαιρετική του δραστηριότητα δεν ξεχνούσε και τα σατανικά σχέδια της πονηρής Τσερκέζας πεθεράς του, της Χουρρέμ Σουλτάνας.

Φρόντιζε να μην παραλείπη και να μην αναβάλλη καμιά ένεργεια που θα συνετέλεσε στην εκπλήρωσι των υποχρεώσεων που είχε αναλάβει απέναντι της. Άδιάκοπα ετοιμαζόταν γι' αυτό και ένεργούσε χωρίς να γίνεται αντιληπτός απ' τούς άλλους.

Και πρίν απ' όλα εισηγήθηκε στο Σουλτάνο κι' επέτυχε να μετατεθή στη Γενική Διοίκηση της Άμασίας ο διάδοχος πρίγκηπας Μουσταφάς και να διορισθή σ' τη Γενική Διοίκηση Σαρουχάν ο μεγαλύτερος γιους της Χουρρέμ, ο πρίγκηπας Σελίμ.

Επίσης σ' τη Γενική Διοίκηση της Καραμανίας, διώρισε τό δευτερότοκο γιού της Χουρρέμ, τον πρίγκηπα Βαγιαζίτ.

Οι δυο αυτοί πρίγκηπες, ο Σελίμ και ο Βαγιαζίτ, αν και ήταν παιδιά μίας και της αΐτης μητέρας, έξ αιτίας της δίψας που είχαν ο καθένας τους γι' τη διαδοχή του θρόνου μέσα τους ο καθένας μισούσε θανάσιμα τον άλλον.

Σύμφωνα με τις οδηγίες που τούς έδωσε η πονηρή τους μητέρα, παρακολουθούσαν άυστηρά οι δυο μαζί και ο καθένας ξεχωριστά τό πρίγκηπα διάδοχο Μουσταφά και μετέδιδαν τακτικά σ' την Χουρρέμ Σουλτάνα, κάθε του κίνησι.

Ο Σουλτάνος που είχε πολλά διδαχθή απ' τα παθήματα της Αυτοκρατορικής οικογένειας, προσπαθούσε με κάθε μέσο να υποβάλλη και να δυναμώνη τις ραδιουργίες ανάμεσα σ' τούς πρίγκηπες και αδιακόπα υποκινούσε τό χαφιεδισμό, που είχαν όργανώσει ο Σελίμ και ο Βαγιαζίτ, γι' αυτό να παρακολουθούνε ο ένας τον άλλο. Από τη μέρα που οι τρεις γιουί του αναλάβαμε να

διοικήσουν τις τρεις μεγάλες έπαρχίες της Ανατολίας, άρχισε να εκδηλώνη την άνησυχία, που τον είχε κυριεύσει. Συλλογιζόταν πως δεν αποκλείεται κάποια μέρα νάρθουν φαινομενικά σε ρήη οι τρεις αυτοί πρίγκηπες και τελικά να συμφωνήσουν μεταξύ τους γι' αυτό να στραφούν ύστερα έναντιον του και να τον εκθρονίσουν.

Πιότερο απ' όλους υποπτευόταν τό διάδοχο πρίγκηπα Μουσταφά, γιατί είχε την αντίληψη πως αυτός σ' μεγάλειτερος, κάποτε θα ξεσηκώνονταν έναντιον των τριών άλλων αδελφών του, γι' αυτό να γλυτώση απ' τις αντιλήψεις τους. Έτσι πίστευε σαν πραγματικά, όλα όσα τυχάνει να τού αναφέρουν, σχετικά με τη στάσι και τις κινήσεις του διαδόχου.

Παρ' όλα αυτά, όμως, η διαγωγή γενικά του διαδόχου ήταν τέτοια που απέκλειε κάθε άνησυχία.

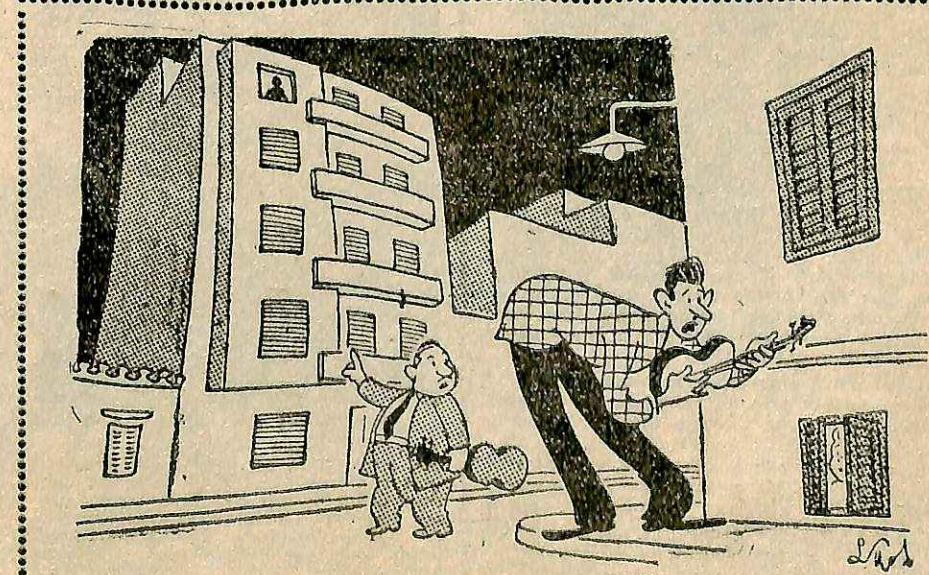
Η στάσι που κρατούσε απέναντι σ' τ' αδελφία του, τούς πρίγκηπες Σελίμ και Βαγιαζίτ, η περιφρόνησι με την οποία εκφραζόταν γι' αυτούς και οι προσπάθειες που κατέβαλλε κάθε τόσο, γι' αυτό να βρίσκεται σε άγαθές σχέσεις με τα τάγματα των Γενιτάρων, φανέρωναν άνθρωπο που δεν ήταν ποτέ δυνατό να συνεργασθί μαζί του γι' αυτό να στασιάζη έναντιον τού πατέρα του.

Και όμως ο Πατισιάχ εξακολουθούσε να τον υποψιάζεται. Τον είχε κυριεύσει ένας παράλογος και άκατανόητος φόβος. Η παρουσία στην Πόλη τού πολιτικού φυγάδα Πέρση πρίγκηπα Έλκας Μιρζά, που είχε στασιάζει έναντιον τού αδελφού του, τού Σάχη της Περσίας Ταχμάς, πολλαπλασίασε τούς φόβους του Σουλτάνου.

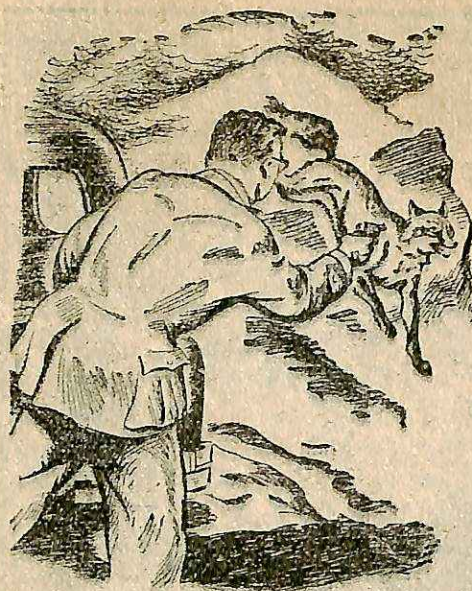
Άρχισε να φαντάζεται πως μπορούσε να μεταδοθή και στους μνηστήρες του θρόνου των Όσμανλίδων, η πλεονεξία που έξεδήλωσε ο πρίγκηπας Έλκας Μιρζά γύρω απ' τό θρόνο της Περσίας και στοχαζόταν πως ο γιούς του πρίγκηπας Μουσταφάς, δεν αποκλείεται να θελήση να τον μιμηθή και να έψηκωθή έναντιον του, γι' αυτό να τον εκθρονίση και ανεβαινόντας τελικά αυτός στο θρόνο να ανακηρυχθή Αυτοκράτορας.

Η Χουρρέμ και ο Ρουστέμ, γι' αυτό να εκμεταλλευόνη την άγωνία του Πατισιάχ, άρχισαν σιγά - σιγά να τον δηλητηριάζουν ψυχικά. Η πονηρή και ραδιούργα Τσερκέζα μόλις άντελέφθηκε τις σκέψεις του Σουλεϊμάν γι' αυτόν Πέρση πρίγκηπα Έλκας Μιρζά, άρχισε να περιποιήται τό φυγάδα.

Ποτέ ίσαμε τότε γυναικά του Παλατιού δεν έκανε φιλοφρονήσεις σ' έναν ξένο πρίγκηπα, ανάλογες προς τις φιλοφρονήσεις που αδιακόπα εξέδηλανε η Χουρρέμ προς τον φυγάδα Πέρση πρίγκηπα. Τού έστειλε τακτικά άφθονα και μεγάλης αξίας δώρα, άνάμεσα σ' τα οποία ήταν βάα πολύτιμα, γεμάτα με χρυσά και άργυρά νομίσματα, τότια ολόκληρα από βαρεία ύφασματα, σά-λια, άλογα και μουλάρια σπάνιας ράτσας,

— Δέ μου λές... συνάδελφε. Άλλάζουμε; (Τού Σ. Πολενάκη)

'Ακριβώς εκείνη τη στιγμή η Αλεπού έκανε μια τελευταία βόλτα...

Δραματική συνάντησις ΜΕ ΜΙΑ... ΑΔΕΛΦΟΥ

Δημοσιογραφικές ανωνυμώσεις του
συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Δεν έχω ιδέα από κυνήγι. Δεν καταπιάνομαι ποτέ με όπλα. Δεν ξέρω πώς λειτουργούν το λεγόμενα δίκανα και μονάκανα. Δεν παρακαλούμην ποτέ κυνηγετική εκστρατεία, μολοντί έχω πολλούς φίλους κυνηγούς και είμαι θαυμαστής της υπεκάσας σαλμι και του λαγού στίφιδου.

Μιά φορά — πάνε είκοσι χρόνια περίπου — οργανώσαμε μία εκδρομή στο Μιστρά, Γύθειο, όρεινη Μάνη κτλ. Ήμασταν τέσσερις δημοσιογράφοι κι' ένας ύποστράτηγος, Μανιάτης αυτός, μανιάδης κυνήγος, θαυμάσιος ανέκδοτολόγος, γνώστης όλων ό- λων της Ιστορίας και τοπογραφίας της Μανής.

Σάν παλιός κυνήγος που ήταν, έλεγε υπερβολές. Μας έβεβαιωσε, μεταξύ άλλων, ότι στην όρεινη Μάνη οι λαγοί κυκλοφορούν κατά κοπάδια. Τις νύχτες οι σφάηρα τους ζαλίζουν με τα φώτα των αυτοκινήτων και τους πιάνουν ζωντανούς. Το κυνηγετικό ό- πλο είναι σχεδόν άχρηστο.

— Έκεί που περπατάς, μάς είπε, πη- δούν οι λαγοί μπροστά στα πόδια σου. Μπορείς να σκοτώσεις όσους θέλεις με πε- ρίστροφο. Τί να το κάνης το κυνηγετικό όπλο; Έγώ μιά φορά σκότωσα με το πε- ρίστροφο πέντε στη σειρά. Κι' αυτό γιατί είχα μόνον πέντε σφαίρες.

Αυτά έλεγαν την προπαραμονή της εκδρομής. Και στριφογυρνούσαν στο μυαλό μου όλη τη νύχτα. Φανταζόμουν τον έαυτό μου να πιάνω λαγούς και να τους φέρνω θριαμβευτικά ζωντανούς στην Αθήνα.

— Και τί λαγοί... έλεγε ο φίλος μας ύποστράτηγος Τετράπαχοι σαν αρνιά!

Και καλά τώρα, αν τους πιάνανε ζωντα- νούς. Αν όμως μάς ξέφευγαν; Ένώ αν είχα μαζί μου ένα περιστρόφο — έλεγα μέσα μου — η επιτυχία θα ήταν εξασφαλισμένη. Μπα και κάτω...

Η σκέψις αυτή μου έγινε έμμονη ιδέα. Και την παραμονή της εκδρομής βγήκα εις αναζήτησιν φιλικού περιστρώφου. Μου προ- μήθευσαν ένα, μεγάλο, με μύλο, βαρύ άλ- λα ευκολομεταχειρίστο. Μου έδωσαν και καμιά δεκαπενταριά σφαίρες για κάθε εν- δεχόμενο.

— Λαγούς δεν πρόκειται να σκοτώσης με το περιστρόφο, είπε γελώντας ο φίλος μου. Αυτά είναι παραμύθια. Οι λαγοί θέ- λουν κυνηγετικό όπλο. Ούτε πιάνονται ζων- τανοί. Αλλά μιά και θα γυρίσετε όλα τα καταδρόμα της Νοτίας Πελοποννήσου πάρε για καλό κακό μαζί σου το περιστρώ- φο. Έτσι για να αισθάνεσαι ασφαλής.

Ποιος ξέρει τί γίνεται; Άνθρωποι είμαστε... Σωστή σκέψις. Πήρα μετά φόβου Θεού το περιστρόφο και το μετέφερα στο σπίτι μου. Έβαλα τις σφαίρες σ' ένα ξύλινο κου- τάκι και το τοποθέτησα στο βάθος μιάς μι- κρής βαλίτσας που την κλείδωσα καλά. Ύστερα πήρα το περιστρόφο — άδειο και ακίνδυνο — και το κλείδωσα στην... άλ- λη βαλίτσα. Και ξεκίνησα με την πεποί- θησι ότι και αν ακόμη δεν σκότωνε λαγούς, πάντως ήμουν άπολύτως ασφαλής!...

Δεν είπα σε κανένα της συντροφιάς τί- ποτε. Πρώτα γιατί δεν ήθελα να κάνω τον παλληκαρά και κατόπιν επειδή ήθελα να κρατήσω μυστική την έκπληξι που τους έπεφύλασσα για τη στιγμή που θα έμφα- νίζονταν κατά... κοπάδια οι λαγοί.

Περάσαμε νύχτα τον Αχλαδόκαμπο και κάθε φορά που άκουγα κανένα ύποπτο κρό- το έφερνα το νου μου στο περιστρόφο. "Αν τολμούσε, ως έκανε που ξεμυτίζει κανένας ληστής. Μπα και κάτω! (Ξέχασα να ση- μειώσω ότι η βαλίτσα με το άδειο περι- στρόφο ήταν καλά δεμένη στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου, κι' η βαλίτσα με τις σφαί- ρες καλά δεμένη επίσης επάνω στο... ύ- περώς).

"Αργος, Τρίπολι, Σπάρτη. Όλα πήγαι- ναν κατ' ευχήν. Ούτε λαγός, ούτε κακο- παιός. Την άλλη νύχτα μείναμε στο Γύθειο. Εκεί εγκαταλείψαμε προσωρινά το αυτο- κίνητο και το πρσι ξεκίνησαμε για την ό- ρεινη Μάνη με... μουλάρια, αν και υπήρ- χε ένα είδος αυτοκινητοδρόμου ως ένα ση- μείο. Πήρα μαζί μου τη μιά βαλίτσα που είχε μέσα τις πυτζάμες μου και το κου- τάκι με τις σφαίρες. Το περιστρόφο έμεινε κλειδωμένο στο αυτοκίνητο. Περάσαμε από τρία — τέσσερα χωριά και το άπνευμα- τάκι, κοντά στη θύσι του ήλιου, είδαμε σ' ένα κοντινό ύψωμα ένα λαγό. Μας κύτ- ταξε καλά, μάς... χαιρέτησε κι' έφυγε. "Αργά, με το φεγγάρι, είδαμε κι' έναν άλ- λο. Κι' αυτός μάς περιφρόνησε.

— Δεν σάς τώλεγα εγώ; φάναζε κάθε λίγο ο φίλος μας ύποστράτηγος. Βλέπετε; Ο τόπος είναι γεμάτος λαγούς. "Αν εί- χουμε μαζί μας το αυτοκίνητο θα τους ζαλί- ζαμε με τα φώτα του και θα τους πιάνανε ζωντανούς. "Αν μάλιστα είχαμε μαζί μας κανένα κυνηγετικό όπλο, ή έστω ένα πε- ρίστροφο...

14 ΧΡΟΝΙΑ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟ

Το δυστυχισμένο αυτό παιδί, ηλικίας 14 χρόνων βρέθηκε στους δρόμους της Βο- στώνης ντυμένο με κουρέλια. Η άστοι- μιά συνέλαβε άμέσως την μητέρα του, κά- ποια κυρία Σουλλιβάν, που αποκάλυψε τα έξης: «Άπ' την καιρό που γεννήθηκε δεν βρήκε ούτε μιά φορά απ' το σπίτι του και κανείς δεν το είδε ποτέ! Ήταν ένα νόθο παιδί κι' επειδή η ύπαρξι του με ντροπία- ζε, φρόντιζα να μη την μάθω κανείς. Χθες όμως μου τώσκασε απ' το σπίτι και, φυ- σικά, μαθεύτηκε όλη η αλήθεια».

Πού να πώ εγώ ότι κουβαλούσα μονάχα τις σφαίρες... Την άλλη μέρα ξαναγυρί- σαμε στο Γύθειο και ξεκίνησαμε με το αυ- τοκίνητο για τη Μονεμβασία, μέσω Μο- λών. Για καλή τύχη του φίλου μας ύπο- στράτηγου είδαμε έναν τρίτο λαγό λίγο έξω από το Γύθειο. Μας έστειλε κι' αυτός χαιρέτισματα.

Πλησιάζαμε στη Μονεμβασία, όταν έ- φθασε η μεγάλη στιγμή του... περιστρώ- φου μου. Σε μιά καμπί σταματήσαμε ά- πότομα. Ρωτήσαμε το σφάηρ τί συμβαίνει και μάς έδειξε με το χέρι του ένα πράγμα που έκινε δίπλα σε μιά μεγάλη πέ- τρα. Ήταν μιά χαριτωμένη... ώραία, έ- ξυπνη, αλεπού. Έκανε μιά μικρή βόλτα γύ- ρω στην πέτρα και σταμάτησε. Τα μάτια της ήταν κορφωμένα επάνω μας. Δεν άπεί- χε περισσότερο από τέσσερα μέτρα. Με όλα ταύτα δεν έδειχνε καμμία ταραχή. "Η- θελε περίπου να μάς εξηγήσει με τα σκέ- ρστα της πως αν είχε μιλιά θα μάς έδωγε λόγο. Μας έκανε ζωηρή εντύπωσι η έμπι- στοσύνη με την όποια μάς παρακολουδού- σε. Κατάλαβε φανερτα άμέσως πως είχε να κάνη με σπουδαίους κυνηγούς.

Ο ύποστράτηγος δάγκανε τα μουστάκια του από τη στενοχώρια του.

— Κύττα τί άτυχία, έλεγε, να μην έ- χουμε ένα περιστρόφο...

Τότε αποφάσισα να αποκαλύψω το χαρ- μόσυνο μυστικό.

— Έχω μαζί μου περιστρόφο, είπα με ύφος θριαμβευτικό.

Όλοι περίμεναν να κάνω μιά άστρα- πιαία κίνησι, να βγάλω το όπλο και να δώσω ένα καλό μάθημα στο θρασυτάτο ζώο που μάς κύτταζε με τόση περιφρόνησι.

Κατέβηκα από το αυτοκίνητο με μεγάλη διακριτικότητα, έλυσα τη βαλίτσα, την ξε- κλείδωσα κι' έβγαλα το περιστρόφο. Ο ύποστράτηγος έκανε να μου το αρπάξει.

— Περιττόν, τού είπα, γιατί οι σφαίρες είναι στην άλλη βαλίτσα!

Η αλεπού παρακολουθούσε με ένδιαφέ- ρον τα συμβαίνοντα. Έκανε μικρές βόλτες και ξαναγυρνούσε στη θέση της. Έμεις εν τώ μεταξύ κατεβάσαμε την άλλη βαλίτσα, την ξεκλείδωσαμε, βγάλαμε τις σφαίρες, άρχισαμε να τις τοποθετούμε στο περιστρώ- φο. "Ακριβώς εκείνη τη στιγμή η αλεπού έκανε μιά τελευταία βόλτα, υπέβαλε τα σέ- δη της και πήρε δρόμο ανάμεσα από τους θάμνους της βουνοπλαγιάς. Δεν ξέρω τί άφηγήθηκε η ποιηρά δαλώπη στην παρέα της σχετικά με το περιστατικό, αλλά εγώ έφαγα πρόγνια αλησμόνητα. Κι' όταν για να ξεσκάσω τράβηξα λίγο όργώτερα μιά πιστολιά, σηματοδύνοντας με μαθηματική ά- κριβεία ένα κοράκι, χτύπησα κατάκαρδα ένα... καρπούσι που βρισκόταν τρία μέ-τρα πειθό πέρα. Και περιέργως δεν άπο- ράσισα ως τώρα να γίνω κυνήγος...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Μιά άπαισιόδεξη προφητεία

Οι εθύλλες σκόνες αποτελούν μιά άπ' τις μεγαλύτερες πληγές για τις Ήνωμ. Πο- λιτείες. Δεν έχει όμως βρεθί ακόμη κανείς αποτελεσματικός τρόπος καταπολεμήσεώς τους. Οφείλονται στη βαθμιαία διάβρωσι του εδάφους, που μεταβάλλεται σε μιά λε- πτή σκόνη. Ο Άμερικανός γεωπόνος Τζογκνέλ προφητεύει ότι, έπειτα από 300 χρόνια, η διάβρωσις αυτή θαην μεταβάλει τις εύφορες εκτάσεις των Ήνωμ. Πολιτειών σε μιά γυμνή έρημο, όπως το έσπτερικό της Κίνας.

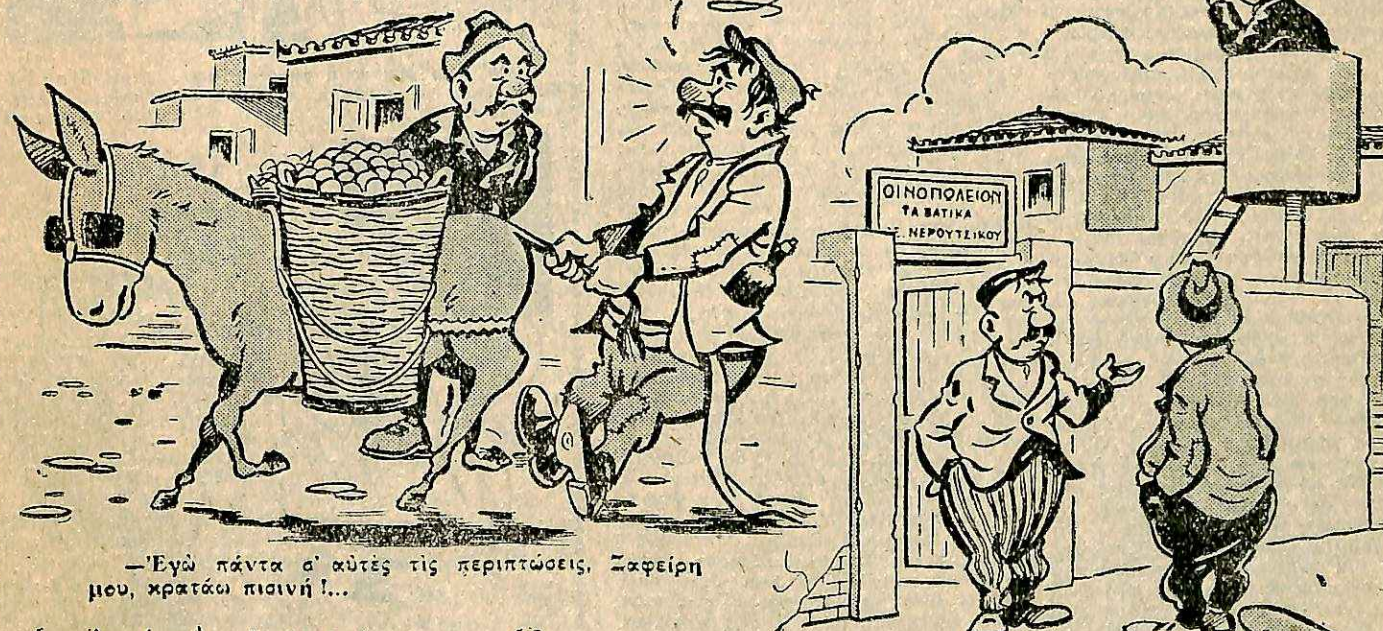
Το 1934, ένας «μαύρος άνεμοστρόβιλος», που παρέσυρε 300 εκατομμύρια τόννους σκόνης, σκέπασε μ' αυτήν τις πεδιάδες και τις πόλεις του ένας τρίτου των Ήνωμ. Πο- λιτειών και προκάλεσε σημαντικές κατα- στρώφες.

Τα σύννεφα της σκόνης ταξιδεύουν σε τεράστιες αποστάσεις. Σημειώθηκε κάτο- τε ένα τέτοιο σύννεφο, μήκους 2.400 χιλιο- μέτρων και πλάτους 1.600. Τόση σκόνη εί- ναι φυσικό να σκεπάσει προσωρινώς τον ήλιο και να κάνη την άτμόσφαιρα βαρύτερη και πνιγνρότερη απ' ότι είναι στο Λονδί- νο τις ημέρες της πυκνότερης ομίχλης.

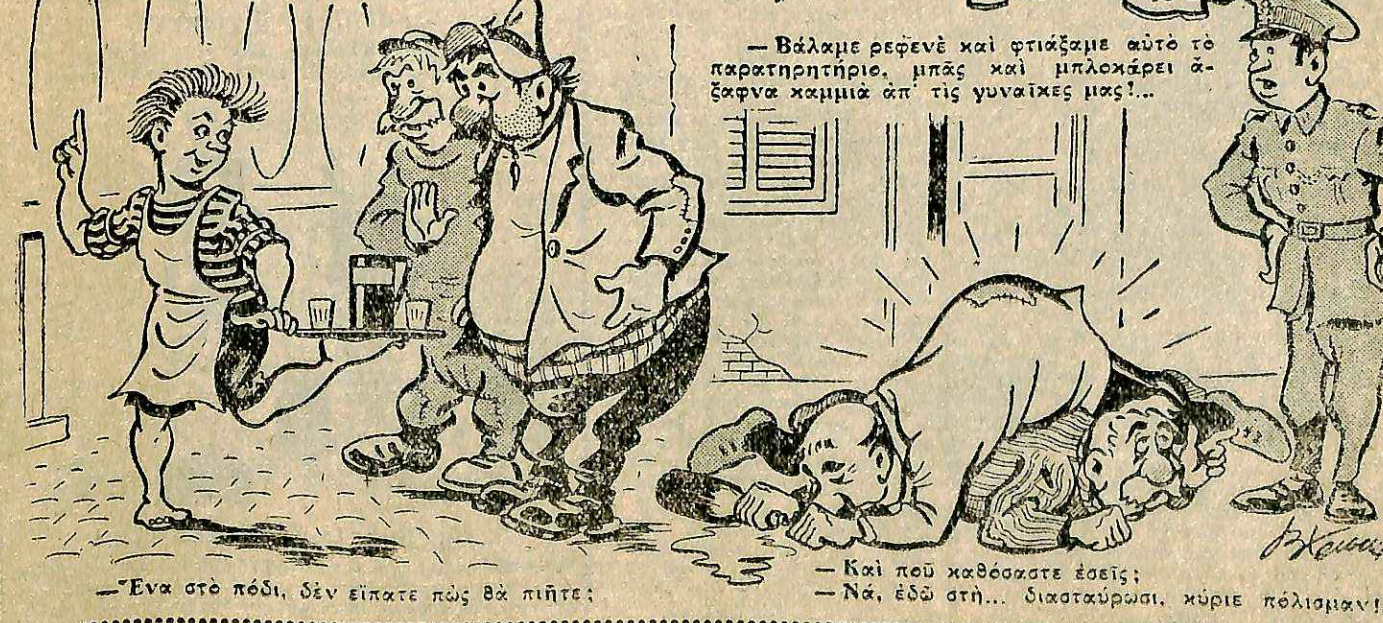
— Για ξαναγέμιστη, ρε Θεωδώρα. Είναι αδύνατο να καταπιώ αυτή την άσπιρνη!...

— Δε θυμάμαι, ρε 'Αλέξη, τα ρέστα μάς τάδωσες!

— Έγώ πάντα σ' αυτές τις περιπτώσεις, Ξαφείρη μου, κρατάω πιανή!...

— Βάλαμε ρεφενέ και φτιάξαμε αυτό το παρατηρητήριο, μπας και μπλοκάρει ά- ξαφνα καμμία απ' τις γυναίκες μας!...

— Ένα στο πόδι, δεν είπατε πως θα πιήτε;

— Και πού καθόσαστε έσείς; — Νά, εδώ στη... δικαταύρεια, κύριε πόλισην!...

τὸ ἀνθρώπινο δὲν τὸ εἶχε σκε-
φτῇ πεντε ὁλόκληρα χρόνια.
Καὶ ποῖος ὁ λόγος νὰ τὸ σκε-
φτῇ; Καὶ ὅμως νὰ τὸ πού ἐ-
ρχεται ξαφνικά στὴν ἀδύνατη
μνήμη σου. Καὶ λές: Βρὲ τί νὰ
γίνεται ὁ Μένιος; Τί συνέβη
καὶ τὸ θυμήθηκε; Συνέβη ὅτι
αὐτὴ ἡ σκούπα ἐσκουπίσε τὴ
σκόνη πού σκέπαζε τὸ ὠριμέ-
νο ἐκείνο σημεῖο τοῦ μυαλοῦ
σου καὶ σ' ἐφῆρε σ' ἐπαφῇ με
τὴν ἀγρία σκούπα πού ἐπέφε-
ρε στὸ κεφάλι τοῦ φίλου σου.
Σοῦχει συμβῆ κατὶ τέτοιο;

—Πολλές φορές, Νάσο. Μπο-
ρῶ νὰ σοῦ πῶ ὅτι μόνο ἐστὶ
θυμῶμαι ὠριμένα πράγματα.
Νά, χτες ἀκόμη. Εἶδα κάποιο
χριστιανὸ στὸ δρόμο πού κρα-
τοῦσε ἕνα λάχανο στὸ χέρι.
Κι' ἀμέσως θυμήθηκα μιὰ πα-
λιά μου φιλενάδα, πού μου δι-
αφεύγει τ' ὄνομα της, ἀλλὰ
τὴν ἐξαναῖδα ζωντανὴ μπροστά
μου, ἐν κί' ἔχουν περάσει ἄ-
νω χρόνια ἀπὸ τότε πού εἶ-
χαμε νταραβερὶο μαζύ.

—Καὶ πῶς ἔγινε καὶ τὸ λά-
χανο σοῦ τὴ θυμίσε;
—Ἐγινε γιὰτί μ' αὐτὴ τὴ
μυστήρια εἴχαμε πάει κάποτε
ἐκδρομὴ καὶ φάγαμε ντολμαδες
λάχανο.

—Βλέπεις; Αὐτὸ εἶναι! Φώ-
ναξ ἐνθουσιασμένος ὁ Νάσος.

—Σύμφωνοι. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν
θέλω νὰ θυμῶμαι ζητήματα τοῦ
παρελθόντος, πού δὲν μ' ἐνδια-
φέρουν. Θέλω νὰ θυμῶμαι ση-
μερινα κι' αὐριανὰ ζητήματα,
πού με ἀπασχολοῦν καὶ πού
πρέπει νὰ μὴ μου ξεφεύγουν.

—Ἀκριβῶς! Θὰ ἐφαρμοῖς
τὴ μέθοδο τὴν συγγενῶν πα-
ραστάσεων...

—Πῶς;
—Ὡς ἐξῆς: "Ἀς πούμε πῶς
σοῦ συνιστοῦν σήμερα ἐμένα.
Πῶς με λένε ἐμένα;

—Νάσο... Νάσο... Νάσο...
—Τὸ ἐπιθετο;

—Τὸ ἐπιθετο... τὸ ἐπιθετο...
Νάσο... τὸ ἐπιθετο... θυμίσ-
ε μου ἀπὸ τί ἀρχίζει!

—Ὅχι. Θέλω νὰ τὸ βρῇς
μόνος σου. Τὴ διάβολο. Γνωρι-
ζομαστε ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ καὶ
ξέχασες τὸ ἐπιθετο μου;

—Δὲν μπορῶ Νάσο μου,
μὴ με παιδεύεις ἄλλο.

—Παπαδόπουλο βρὲ δὲ με
λένε:

—Ναί. μωρέ! Πῶς μου ξε-
φυγε; Ἀκού πᾶμα! Τόσο εὐ-
κολο ἐπιθετο καὶ νὰ μὴ μπο-
ρῶ νὰ τὸ θυμῶμαι. Μάλιστα!
Παπαδόπουλος. Νάσος Παπα-
δοπούλος!

—Λοιπόν. Εἶχαμε καὶ λέμε
πῶς δὲν με ξέρεις, δὲν σε ξέ-
ρω καὶ μὰς συσταίνου σήμερα.
Ὁ κύριος Ἰάσων Κάλος—

ἐσὺ δηλοῖς— ὁ κύριος "Ἀθα-
νάσιος Παπαδόπουλος, ἐγώ.
Κι' ἐγὼ μὲν θὰ τὸ θυμῶμαι τ' ὄ-
νομα σου εἰς αἰῶνα τὸν ἀπαν-
τῶ, γιὰτί ἐγὼ ἔχω μνημονί-
α. Ἐσὺ ὅμως πού δὲν ἔχεις ἔχνος,
ἀμέσως θὰ σκεφτῇς τί συγγε-
νεῖς παραστάσεις θὰ βάλῃς
στὸ μυαλό σου, ὥστε, ὅταν με
ἐξαναῖδῃς ἢ με χρειάζεσαι νὰ
θυμῶσαι τ' ὄνομα μου. Λοιπόν.

—Ἀς παρῶμε τὸ ὄνομα: Θανά-
σης. Ὁ Θανάσης μὰς θυμίζει
τὸ θάνατο— χτυπᾷ ξύλο. Θὰ
φέρῃς, λοιπόν, στὸ νοῦ σου
μιὰ κηδεῖα. Μπροστὰ στὴν κη-
δεῖα, παῖ ὁ παπᾶς. Στὰ δέν-
τρα τοῦ δρόμου κελαιδεῖ ἕνα
πουλί. Ὅλα αὐτὰ, ἢ κηδεῖα, ὁ
παπᾶς καὶ τὸ πουλί, εἶναι τὸ ὄ-
νομα μου καὶ τὸ ἐπιθετο μου.

—Γιὰ κἀντο μου λιανὰ.

—Νά, βρὲ ἀνθρώπε τοῦ
Θεοῦ. Κηδεῖα ἰσὺν θάνατος.
Θάνατος ἰσὺν Ἀθανάσιος. Ὁ
παπᾶς μπροστὰ ἰσὺν τὸ παπᾶ
καὶ τὸ πουλί, τὸ πουλός. Κη-

δεῖα σὺν παπᾶς σὺν πουλί, ἰ-
σὺν Ἀθανάσιος Παπαδόπου-
λος! Καθὼς βλέπεις τὸ πράγ-
μα εἶναι ἀπλό, σὰν τὸ αὐτὸ τοῦ
Κολόμβου!

—Κολόμβου! Κολόμβου!...
Ὁ Κολόμβος ἀνεκάλυψε τὴν
Ἀμερικὴ! Σ' εὐχαριστῶ, Νά-
σο μου! Τώρα θυμήθηκα πῶς
πρέπει νὰ γράψω στὸ βῆμα μου
στὸ... στὸ... στάσου, ἔχω τὴ
διευθυνσί του. (Κυττάω στὸ
καρτέ μου). Στὸ Σικάγο!

—Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ βλέ-
πῃς τὸ καρτέ. Γιὰ νὰ θυμῶ-
σαι τὸ Σικάγο, σκέψου τὰ συ-
κα. Τρῶς συκα, γῶ, ἄρα
Σικάγο!...

—Νάσο μου σ' εὐγνωμόνω!
Αὐτὲς οἱ συγγενεῖς παραστά-
σεις εἶναι σπουδαία ἐφευρέσι!
Θὰ θριαμβεύσω! Γεια σου.

★
Στὴν πρώτη δοκιμὴ εἶχα
μιὰ παρεξήγησι. Μὴν συζη-
τῶν ἕνα κύριο, με τὸν ἄπει-
στροπικὸ νὰ κανοῦμε δου-
λειές. Κι' αὐτὸν τὸν κύριο τὸν
ἐλεγαν— αὐτὸ θὰ μου μείνῃ
ἀλλομῶντο— Γιάννη Ἰωαν-
νίδη.

—Γιάννης εἶπατε;
—Ναί. Γιάννης.

Καὶ ἀρχισα νὰ μονολογῶ,
ἀλλὰ ἄρκετα δυνατὰ:

—Γιάννης... Κόκορας...
Γιάννης Κόκορας...

—Ὅχι. Κόκορας, κύριε.
Γιάννης Ἰωαννίδη.

—Μάλιστα. Γιάννης Ἰωαν-
νίδης, Κόκορας Κοκορίδης...
Σαραντὰ πεντε Γιαννίδης ἕνος
κοκοροῦ γνῶσι. Γιάννης Ἰωαν-
νίδης... σαραντὰ πεντε Γιαν-
νίδης.

—Ὁ ἀνθρώπος θυμῶσε;
—Τί εἶν' αὐτὰ πού λέτε, κύ-
ριε!

—Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ ἔχω
ἀδύνατη μνήμη. Γιὰ νὰ θυμῶ-
μαι τ' ὄνομα σας πρέπει νὰ
βάλω μιὰ εἰκόνα στὸ νοῦ μου.
Βάζω λοιπόν τὴν εἰκόνα τὸν
σαράντα πεντε Γιαννίδη πού
ἔχουν ἕνος κοκοροῦ γνῶσι καὶ
δὲν σας ξεχνῶ ποτέ!... Ἡ μάλ-
λον ὄχι κοκορας! Κοκορίδης
εἶπαμε, μὲ συγχωρεῖτε!... Κο-
κορας ἰσὺν Γιάννης, Κοκορί-
δης, Κοκορίδης ἰσὺν Ἰωαννί-
δης!... Ἐν τάξει κύριε Κο-
κορίδη, μπορεῖτε νὰ εἰσεῖ ἡσ-
υχας. Ἀς προχωρήσωμε πα-
ράστα!

—Ὁ Κοκορίδης με κύτταξε
παράξενα. Ὑστερα γύρισε στὸ
φίλο πού μὰς ἔκανε τίς συ-
στάσεις καὶ εἶπε:

—Δὲν μούλεγε, χριστιανέ
μου, πῶς εἶναι βλαμένος;

—Προσέχετε πᾶς μιλάτε, κύ-
ριε Κόκορα! φώναξε. Σὰς ἀ-
παγορεύω... νὰ μὴ βίγεται!

—Πήγαινε σὲ κανένα γι-
ατρό νὰ σε κυττάξῃ!
—Ἀρπάξε τὸ καπέλλο του κι'
ἐφυγε θυμωμένος. Κι' ἐγὼ γιὰ
νὰ τὸν ἐκδικηθῶ, ξεφώνισα:

—Κικιρίκου!

★
Ἐκεῖνες τίς μέρες κατάφε-
ρα καὶ μιὰ τρυφερὴ γνωριμία.
Τ' ὄνομα της Στεφανία. Καὶ
ὠρίσασα τὸ πρῶτο μὰς ραντε-
βου τὸ ἀπόγευμα τῆς 5ης Αὐ-
γούστου, ὥρα ἔξη, στὸ ἀγα-
μα τοῦ Κολοκοτρώνη. Θάθελα
νὰ τὸ γράψω στὸ καρτέ μου,
ἀλλὰ ὄχι. Σκέφθηκα καλύτε-
ρα: Νὰ δοκιμάσω τὴ θεωρία.
Λοιπόν, ὡς βάλουμε τίς εἰκό-
νες στὴ σειρά: "Ἐνα στεφάνι,
ἕνα ὀποιοδήποτε στεφάνι, εἶναι
τ' ὄνομα της: Στεφανία. Πέν-
τε Αὐγούστου... Τὸ πέντε δὲν
ξεχνιέται, ἂν συνδυασθῇ με
μιὰ εἰκόνα. Αὐγούστου... Ἀς
πούμε αὐτὰ καὶ γοῦστο! Πέν-
τε αὐτὰ με γοῦστο. Λοιπόν,
ἰσὺν πεντε Αὐγούστου!" Ἀν

μπορῇ ξεχασέ το. Καὶ ἡ ὥ-
ρα ἔξη; "Ὁρα ἔξ... ἔξ! Γιατί
ὄχι καὶ αἰξί; δηλαδὴ γίδα;
Λοιπόν, ὡς παρῶμε ἕνα στε-
φάνι, ὡς βάλουμε μέσα πέντε
αὐτὰ με γοῦστο καὶ μιὰ γίδα
κοντὰ κι' εἰναι: Στεφανία,
στὶς πέντε Αὐγούστου, ὥρα ἔξ.
Ὅσο γιὰ τὸ ἀγαλμα, αἰ αὐτὸ
δὲν φευγὲ ἀπὸ τὸ νοῦ!

Ἡ Στεφανία θάλειπε λίγες
μέρες στὸ μεταξύ, γι' αὐτὸ καὶ
τὸ ραντεβού μὰς ὀρίσθηκε μὲ
ἡμερομηνία.

—Ὅλες αὐτὲς τίς μέρες ἐγὼ
μονολογῶσα:

—Πέντε αὐτὰ με γοῦστο!
Πέντε αὐτὰ με γοῦστο!

Κι' ὅλο αὐτὸ κοπαναγὰ, γι-
ατί μ' ἄρσε. Πῶστε το κι' ἐ-
σεῖς μερικὲς φορές, συνέχεια
καὶ θὰ ὀντε πῶς δὲν θὰ φύγῃ
ἀπὸ τὸ μυαλό σας.

Καὶ διαρκῶς ἐπὶ τὴ νύκτι-
μὴ σαχαμάρα κἀπὼνώντας, ἔ-
φτασα στὶς πέντε Αὐγούστου,
χωρὶς νὰ θυμῶμαι τίποτ' ἄλ-
λο, παρὰ πῶς εἶχα ἕνα ἐνδια-
φέρον ραντεβού ἐκείνη τὴν ἡ-
μέρα. Ἀλλὰ με ποῖαν καὶ πού;
Δυστυχία μου! Τίποτα δὲν
θυμόμουν!... Καὶ τώρα τί
θὰ γίνῃ;

★
Κάθησα σ' ἕνα καφενεδάκι,
ἐσφίξα τὴν κεφαλή μου στὰ
δύο μου χεῖρα καὶ προσπαθού-
σα νὰ θυμῶμαι. Μὴδὲν... Πού
εἴσατε συγγενεῖς παραστά-
σεις; Κἀν ἐκκλησίᾳ στὰ φι-
λανθρώπων αἰσθημάτων σας. Ζω-
γραφισθῇ ξανά στὸ φτωχό
μου τὸ μυαλό, γιὰ νὰ μὴ ξε-
ρετε τὴν εὐτυχία... Στὸ μυαλό
μου ἐρχόντουσαν διάφορες πα-
ραστάσεις, ὅτι μπορεῖ νὰ φαν-
τασθῇ κανεῖς. Ἀγρία θηρία
τῆς ζούγκλας, ἀρχαῖοι "Ἑλλη-
νες, φιδία, μάχες τοῦ εὐρωπα-
ικοῦ πολέμου, σκηνές ἀπὸ τὰ
παιδικὰ μου χρόνια πού ἐπαι-
ζα βόλους, καράδια πού βού-
λιαζαν στὴν τρικυμία, ὁ Χωμ-
φρέυ Μπὸγκχαρτ νὰ πυροβολῇ
τοὺς ἐχθρούς του, κοτέτοια με
κλῶσες, ὅλα περνοῦσαν σὰν
κινηματογραφικὴ ταινία ἀπὸ
τὰ μάτια μου, ἀλλὰ δὲν μού-
λεγαν τίποτα. Ὑστερα ἀρχισα
νὰ πατάω στὸ δρόμο. Νά,
ἕνα δέντρο, τὸ τράμ πού περ-
ναει... Ἀς παρῶμε τὸ τράμ.
Τί μὴν λέει τὸ τράμ; Εἰσιτή-
ριο, εἰσπράκτωρ, σύρματα,
γραμμές, τρολές... τέρμα!
Μὴδὲν... ἰσὺς λίγο κρασί νὰ
μου ἐμπνέουσιν τίς ἀναμνήσεις.
Τραβῆσα σὲ μιὰ ταβερνίσσα,
παράγγειλα κρασί, κύτταξα
τοὺς ἄλλους θαμώνες. Τί εἰρω-
νεῖα! Ὅλοι ἐπῖναν γιὰ νὰ ξε-
χάσουν κι' ἐγὼ ἐπῖνα γιὰ νὰ
θυμῶμαι!

Τ' ὄνομα της. "Ἀς ἔρθῃ τ'
ὄνομα της πρῶτα... Ναί, θυ-
μῶμαι ὅτι κατὰ ἀπὸ λουλούδια
θυμίζε. Ἀνθὴ μῆπως; ὄχι...
Λουλούδι; Ροδὴ; Τριανταφυλ-
λένια; Μαργαρίτα; Γαρυφαλί-
τα; Ὁ... ὄχι... Κι' αὐτὸ τὸ
«πέντε αὐτὰ με γοῦστο» νὰ
στροβιλιζέται μέσα στὸ μυαλό
μου καὶ νὰ μὴ μπορῶ νὰ τὸ
διώξω.

—Παιδί! "Ἐνα κατῶστᾶρι
ἀκόμα!

Τὸ παιδί μὴ φέρνει τὸ
κρασί κι' ἀπλῶναι στὸ τραπέζι
μιὰ πινακίτσα με αὐτὰ.

—Τί εἶν' αὐτὰ παιδί μου;
—Τὰ πέντε αὐτὰ πού πα-
ραγγεῖλατε! Πέντε αὐτὰ με
γοῦστο!...

—Ἀ!... Μάλιστα!

Ἐπῆρε νὰ σώσω τὰ προ-
αχόμενα. Τὰ πρῶτα. Καὶ πα-
ρακολοῦθῶ τὸ παιδί πού πάει
στὸ βαρέλι νὰ πιάσῃ κρασί.
Προσεχῶ τὸ βαρέλι! Γύρω
γύρω ἔχει στεφάνια! Εὐρηκα!

Στεφάνι, Στεφανία! Μπράβο
μου! Παιδί, ἕνα κατῶστᾶρι ἀ-
κόμα, χωρὶς αὐτὰ!... Τώρα
πρέπει νὰ βρούμε τὴν ὥρα!
Ναί, θυμῶμαι πῶς κάποιο
ζῶο εἶχα βάλει στὸ νοῦ μου.
Γαῖδαρος, μῆπως; Τί σχετὶ
μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἕνα γαῖδαρος με
τὴν ὥρα; Κόττα; Λεοντάρι;
Λαγός; Κουνεῖ; Ὁχι... Ἐκεί-
νη τὴ στιγμή ἀκούω δῖπλο μου
καὶ κουδέντα. Κάποιος ἐλεγε
σὲ κάποιον:

—Αὐτὸς δὲν πίνει κρασί!...
Εἶναι μόνο γιὰ γαλατάκι!...

Γάλα!... Γάλα, κατσίκια!
Κατσίκια, δηλαδὴ αἰξί! Θριαμ-
δος! Παιδί, νὰ πληρώσω!...

Πληρώνω καὶ φεύγω. Ἀλλὰ
γιὰ πού; Δὲν θυμῶμαι τὸν τό-
πο τοῦ ραντεβού... Καὶ εἰμαι
ζαλισμένος ἀπὸ τὸ κρασί. Εἰ-
μαι βέβαιος ὅμως ὅτι κάποιον
ἀγαλμα εἶχα στήσει στὸ νοῦ
μου. Ὅμως ποῖο ἀγαλμα;...

Κἀν νὰ περάσω ἀπέναντι, ὡ-
ς κούμ μὴ φωνή:

—Τὸ νοῦ σου, στραβάδι!
Εἶναι ἕνα κόρρο φορτωμένο!

Τὸ κόρρο τὸ τραβῶν ἀλόγα!
Ἄλογο!... Τὸ ἀλόγο τοῦ
Κολοκοτρώνη! Ἐνίκησα!...

—Ταί!...

★
Νά τι πού με περιμένει.
Πᾶω κοντὰ της, με βήματα πού
τρικιλάουν ἐλαφρά.

—Καλησπέρα, τῆς λέω!

—Καλησπέρα. Ἀργίσατε!

—Ὁ, τί ἡσέφυγα.

—Μὲ συγχωρεῖς, πέντε αὐ-
τὰ με γοῦστο!... Τὸ βαρέλι
μὲ τὸ στεφάνι, Στεφανία
μου!... Γίδα!...

—Τί εἶπες;
—Γίδα!... Αἰξί!

—Τί εἶν' αὐτὴ ἡ γίδα;

—Αὐτὴ μ' ἔκανε νὰ σε θυ-
μῶμαι! "Ἀν δὲν ἦταν νὰ θυμῶ-
μῶ τὴ γίδα, ἀκόμα θὰ μὲ πε-
ρίμενες! Πέντε αὐτὰ με γοῦ-
στο!... Τὸ ἀλόγο μὲ τὸ κόρ-
ρο!... Ἡ αἰξί!... Καὶ πέν-
τε αὐτὰ με γοῦστο!...

Κἀν νὰ τῆς πιάσω τὸ χέ-
ρι. Ἐκείνη βράζει ἕνα ξεφω-
νιτό:

—Ἀσασ!

Καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια!
Ἐγὼ τὴν κυνηγῶ. Τὴν φτάνω.
Ἐκείνη ξεφωνίζει:

—Βοήθεια! Ἐνας τρελλός!

Μὲ πιάσουν. Ἡ Στεφανία
γλυτώνει. Με ὀδηγοῦν στὸ τυ-
μα. Προσπαθῶ νὰ ἐξηγήσω
στὸν ἀστυνόμο τὴ θεωρία τὸν
συγγενῶν παραστάσεων, ἀλλὰ
ἐκεῖνος δὲν ἔχει καιρὸ γιὰ φι-
λοσοφίς:

—Βάλτε τὸν κάτω κι' αὐριο
θὰ ἴδουμε τί θὰ γίνῃ!...

Τώρα εἰμαι ἐλευθερος. Λοι-
πόν, οὔτε με τὴ θεωρία τὸν
συγγενῶν παραστάσεων διορ-
θώνεται τὸ μνημονικό μου. Κι'
βῶνατε γιὰ τὸ Νάσο, τοῦ χρω-
σάο ἕνα βρωμιόφυλο, πού θὰ
βάλῃ καὶ στὴν τσέπη μου. Ὁ-
λένια! γιὰ τίποτ' ἄλλο, ἀλλὰ γι-
ατί, ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία,
τί, ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία,
τὴν ἀπὸ τὸ «πέντε αὐτὰ με γοῦ-
στο» πού δὲν ἐννο-
οῦν νὰ φύγουν οὔτε στιγμή
ἀπὸ τὸ μυαλό μου. Προχέω
μάλιστα, περνώντας ἐξῶ ἀπὸ
ἕνα αὐγουλάδικο, εἶδα δυὸ κά-
σες αὐτὰ Ὀλλανδίας, πού με
κύττασαν με θῆσος. Δὲν ξέρω
πῶς μοῦρθε. Ἀρπάξα μιὰ κα-
ρέκλα κι' ἀρτίσα νὰ τὰ κοπα-
νῶ με λῦσα.

Τὰ πλήρωσα, ἀλλὰ αἰσθάνο-
μαι σὰν ν' ἀνακουφίστικα κά-
πως. Γιὰ νὰ ξελαφρώσω ὅμως,
ἐντέλως, πρέπει νὰ σπάσω γι-
λιάδες αὐτὰ ἀκόμα. Γιατί μέ-
λας σὲ τὸ μυαλό μου, αἰσθάνο-
μαι ἕνα κατέτσι γεμάτο κλῶ-
σες πού ξεφουρνίζουν διαρκῶς
αὐτὰ.

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Γεώργιος Θεοτόκης

Εἰς τὸν Κόντε! Αὐτὸ ἦταν ὁλόκλη-
ρο, τὸ λαϊκὸ παρατοῦκλι τοῦ
παλαιοῦ Κερκυραίου πολιτικοῦ πού ἐ-
κυβέρνησε τὴν Ἑλλάδα τέσσερις φο-
ρές, στὰ 1899, στὰ 1903 (δυὸ κυβερ-
νήσεις) καὶ στὰ 1905 ὡς τὰ 1908.

Ἦταν γέννημα καὶ θρέμμα τοῦ με-
γάλου Τρικουπίτου κόμματος. Καὶ ἡ
μικρὴ ἱστορία πού θύγῃκε στὴν πολιτι-
κὴ εἶναι περιεργὴ καὶ ἐνδιαφέρουσα.

Πολὺ λίγαι ἀπ' τοὺς νέους ἀναγνώ-
στες θὰ ξέρουν, ἴσως, ὅτι ὁ Γεώργιος
Θεοτόκης ἀρχισα τὴν πολιτικὴν του
καριέρα ὡς δήμαρχος Κερκυραίων.

Ἀνῆκε στὴν παλιὰ καὶ ἱστορικὴ τῆς
Κερκύρας πολὺκλαδὴ οἰκογένεια τῶν
Θεοτόκηδων καὶ γι' αὐτὸ συχνὰ τὸν
ρωτοῦσαν γιὰ συνώνυμους ἐπιφανεῖς
λογίους, στρατηγούς, κλπ.:

—Τί τὸν ἔχετε, κύριε Πρόεδρε, τὸν
λόγιο Θεοτόκη;

—Ὁ, τί κι' αὐτὸς ἐμένα! ἀπαντοῦσε
με ὑπερήφανο, ἀλλὰ θαρῶ τόνο, ἐπει-
δὴ τὸν ἐνοχλοῦσαν παρόμοιες ἐρωτή-
σεις τῶν ἀδιακρίτων γνωρίμων του.

Γεννημένος στὴν Κέρκυρα στὰ 1843
(συνομηλικὸς τοῦ... Συντάγματος)
εἶχε σπουδάσει στὴ Γαλλία νομικά καὶ

πολιτικὲς ἐπιστήμες. Ἀλλ' ἡ
μόρφωσίς του ἦταν ἀ-
νώτερη καὶ πλατεῖα ἐγκυ-
κλοπαίδει. Καὶ ἡ πνευ-
ματικὴ του δυνατότης,
ἀπ' τὰ πρῶτα νεῖατά του,
ἐξαιρετικὴ: Τὸν βοηθοῦσε
δὲ πολὺ στὴν πολιτικὴ καὶ
ἡ ἐπιδηλητικὴ του ἐμφάνι-
σις.

Ἐτσι, σὲ ἡλικία 38 ἐ-
τῶν παρακινήθηκε, ἀπ'
τοὺς συμπολίτας του νὰ
πολιτευθῇ καὶ θύγῃκε πα-
νηγυρικὰ δήμαρχος Κερ-
κύρας στὰ 1881, γιὰ πρῶ-
τὴ φορά.

Ἡ δημαρχία τοῦ Γεωρ-
γίου Θεοτόκη στὴν Κέρ-
κυρα ἀφῆκε ἐποχὴ. Κα-
νεῖς, μὰ ἀπολύτως κανεῖς,
ἐξαιρετικὴ: Τὸν βοηθοῦσε
δὲ πολὺ στὴν πολιτικὴ καὶ
ἡ ἐπιδηλητικὴ του ἐμφάνι-
σις.

Ἐτσι, σὲ ἡλικία 38 ἐ-
τῶν παρακινήθηκε, ἀπ'
τοὺς συμπολίτας του νὰ
πολιτευθῇ καὶ θύγῃκε πα-
νηγυρικὰ δήμαρχος Κερ-
κύρας στὰ 1881, γιὰ πρῶ-
τὴ φορά.

Ἡ δημαρχία τοῦ Γεωρ-
γίου Θεοτόκη στὴν Κέρ-
κυρα ἀφῆκε ἐποχὴ. Κα-
νεῖς, μὰ ἀπολύτως κανεῖς,
ἐξαιρετικὴ: Τὸν βοηθοῦσε
δὲ πολὺ στὴν πολιτικὴ καὶ
ἡ ἐπιδηλητικὴ του ἐμφάνι-
σις.

Ἐτσι, σὲ ἡλικία 38 ἐ-
τῶν παρακινήθηκε, ἀπ'
τοὺς συμπολίτας του νὰ
πολιτευθῇ καὶ θύγῃκε πα-
νηγυρικὰ δήμαρχος Κερ-
κύρας στὰ 1881, γιὰ πρῶ-
τὴ φορά.

Ἡ δημαρχία τοῦ Γεωρ-
γίου Θεοτόκη στὴν Κέρ-
κυρα ἀφῆκε ἐποχὴ. Κα-
νεῖς, μὰ ἀπολύτως κανεῖς,
ἐξαιρετικὴ: Τὸν βοηθοῦσε
δὲ πολὺ στὴν πολιτικὴ καὶ
ἡ ἐπιδηλητικὴ του ἐμφάνι-
σις.

Ἐτσι, σὲ ἡλικία 38 ἐ-
τῶν παρακινήθηκε, ἀπ'
τοὺς συμπολίτας του νὰ
πολιτευθῇ καὶ θύγῃκε πα-
νηγυρικὰ δήμαρχος Κερ-
κύρας στὰ 1881, γιὰ πρῶ-
τὴ φορά.

Ἡ δημαρχία τοῦ Γεωρ-
γίου Θεοτόκη στὴν Κέρ-
κυρα ἀφῆκε ἐποχὴ. Κα-
νεῖς, μὰ ἀπολύτως κανεῖς,
ἐξαιρετικὴ: Τὸν βοηθοῦσε
δὲ πολὺ στὴν πολιτικὴ καὶ
ἡ ἐπιδηλητικὴ του ἐμφάνι-
σις.

Ἐτσι, σὲ ἡλικία 38 ἐ-
τῶν παρακινήθηκε,

Τα τελευταία τριαντάφυλλα

Μ' έκπληξε κι' ευχάριστη άπορία δέχθηκε η Ρέα κάποιο πρωί ένα μπουκέτο φρέσκα, δροσάτα, άσπρα τριαντάφυλλα μαζί μ' ένα γράμμα. Ποιός της γάστειλε, τάχα; Όμορφη κοπέλλα η Ρέα, είχε πολλούς θαυμαστές που ζητούσαν το κλειδί της καρδιάς της, χωρίς να τ' άρει κανείς. Κάποιος απ' όλους αυτούς θα ήταν βέβαια. Δεν ήταν η πρώτη φορά που της έστελναν λουλούδια. Άνοιξε το γράμμα για να ιδη τα λόγια και τ' όνομα εκείνου που έστελνε τα λουλούδια. Διάβασε. Το γράμμα έγραφε:

«Αυτά τα φτωχά τριαντάφυλλα σάς τα στέλνει ένας άνθρωπος που σάς αγαπά, μα που ούτε τον έχετε προσέξει. Τον κυττάξατε μια στιγμή μηχανικά κι' αδιάφορα, όπως κυττάζει κανείς έναν περαστικό που δεν θα τον ξαναϊδih. Όμως εκείνο το βλέμμα ήταν μοιραίο γι' αυτόν τον περαστικό άνθρωπο. Αυτό το βλέμμα είναι ο ήλιος που φωτίζει τη ζωή του. Κάθε άλλο απ' αυτά τα τριαντάφυλλα είναι κι' ένας παλμός της καρδιάς του, είναι και μια σκέψη του για σάς. Είναι και μια έλπίδα πως ίσως... Μα και κάθε αγάκη, είναι κι' ένας διαταγμός, μια αμφοβολία. Έκείνος που δεν τον ξέρετε».

Η Ρέα μύρισε τα τριαντάφυλλα. Τό άρωμά τους ήταν μεθυστικό. Ύστερα ξαναδιάβασε το γράμμα κι' έμεινε για λίγο ώρα συλλογισμένη. Προσπαθούσε, άναμεσα στους γνωστούς της, να μαντέψει ποιός μπορούσε να ήταν. Μα δεν εύρισκε κανένα. Κι' έπειτα της άρεσε να πιστεύη πως αυτός που της έγραφε ήταν αληθινά ένας άγνωστος, που της μιλούσε με ειλικρίνεια. Τό μυστήριο πάντα γοητεύει τους ανθρώπους.

—Θά ξαναστείλη, ψιθύρισε.

ΚΑΙ δεν γελάστηκε. Την άλλη μέρα τó δεύτερο μπουκέτο, ρόζ τριαντάφυλλα αυτή τη φορά! Κι' ένα καινούργιο γράμμα:

«Δεν θέλω να λείπουν ποτέ τα τριαντάφυλλα από την κόμαρά σας. Είναι σαν νάναι ή σκέψη μου κοντά σας. Άν τ' άρωμά τους, θάχαν πολλά να σάς πούν, με τη σιωπή τους, για τη μεγάλη αγάπη μου. Θά είχα και μια παράκλησι: Μη φανερώνετε αυτό τό λουλουδένιο μυστικό στον κύκλο σας. Δεν θέλω να είρωνευθούν, ούτε να γελούν με τον έρωτευμένο άνθρωπο που χτυπάει στην κλειστή πόρτα μιας καρδιάς μ' αυτόν τόν άταίριαστο για την εποχή μας τρόπο. Άν είναι κάποιος να γελάση, δες είσθε σεις. Μα αν κυττάζετε με κατανόηση τα λουλούδια, δεν θα γελάσετε ούτε σεις...»

Η Ρέα γέμισε ξανά τα άνθογιάλια της με τα φρέσκα τριαντάφυλλα.

Έπειτα άναψε ένα τσιγάρο και ζύπλωσε στη ντορμέζα της για να παραδοθή σέ όνειροπολήσεις.

Ναί, πολλοί ως τώρα της είχαν εκφράσει τόν έρωτά τους. Μα έτσι κανείς. Η περιέργεια ποιος να ήταν αυτός ο άνθρωπος την άπασχολούσε... Καί την έπαυμένη, όταν ένα παιδί έφερε ξανά τριαντάφυλλα, κόκκινα σαν φωτιά αυτή τη φορά, τό ρώτησε:

Ποιός έρχόταν στό κατάστημα και τ' άπαγγέλι; Ο μικρός δεν ήξερε. Θά ρωτούσε όμως να μάθη. Μα ούτε την άλλη μέρα μπορούσε να την πληροφορήση. Πάντα έρχόταν ένα παιδί στό άνθοπωλείο με τό γράμμα, τ' άχρήματα και τη διέυθυνσι, έδινε την παραγγελία κι' έφευγε.

ΔΕΝ πέρασε μια μέρα χωρίς νάρθουν τριαντάφυλλα. Και κάθε μπουκέτο συνοδευόταν και από ένα γράμμα, με λεπτες φράσεις, γεμάτες αγάπη.

Ο άγνωστος της μιλούσε για τόν έρωτά του με άπλα, τρυφερά λόγια, που ήταν φανερό πως έδωγαν από μια αληθινά έρωτευμένη καρδιά. Και η Ρέα, που δεν είχε αγαπήσει ως τότε και πίστευε πως ποτέ δεν θ' αγαπούσε, άρχισε σιγά-σιγά να νοιώθη παράξενα συναισθήματα, που ποτέ ως τότε δεν τάχε νοιώσει. Η σκέψη της στρεφόταν όλες τις ώρες σ' αυτόν τόν άγνωστο έρωτευμένο. Κι' όσο προσπαθούσε να διώξη αυτές τις σκέψεις, τόσο ο νους της ξαναγύριζε σ' αυτόν. Τόν έπληθε με τη φαντασία της, χωρίς να μπορεί να τού δώση μια ώρισιμένη μορφή.

—Μήπως είμαι έρωτευμένη; ψιθύρισε. Και γέλασε: «Άνοησίες» είπε μόνη της. «Πώς μπορεί ν' αγαπήσω έναν άνθρωπο που δεν τον ξέρω».

Και όμως δεν μπορούσε να μην όμολογήση στον εαυτό της πως αυτός ο άγνωστος την άπασχολούσε σοβαρά. Μα αυτό τόδρισκε φυσικό. Όμως αυτό δεν εσήμαινε βέβαια και έρωτα. Μια άλλη περιέργεια, που θα την είχε κι' όποιαδήποτε άλλη στη θέση της. Έτσι προσπαθούσε να ξεγελάση τόν εαυτό της, μα χωρίς να τό κατορθώνη.

Κι' όπως περνούσαν οι μέρες, η Ρέα άρχισε να συλλογίζεται:

—Επ' τέλους, ποτέ θα κάνη την εμφάνισή του αυτός ο κύριος;

ΜΙΑ μέρα δεν ήρθαν λουλούδια. Ίσως θά τάφερναν την άλλη. Μα

ΜΙΑ ΝΕΑ ΣΤΑΡ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΜΑΣ

Η νέα καλλιτέχνης Δίς Βίκυ Μπέλλια, πρωταγωνίστρια της ελληνικής ταινίας «Γκρεμισμένα Όνειρα». Τό σενάριο δ' φέλλεται στους κ. κ. Ίάσα. Βροντάκη και Γιάν. Ρούσοο και ή σκηνοθεσία στον κ. Ίάσα. Βροντάκη. Στό νέο αυτό φιλμ λαμβάνουν μέρος επίσης ή Δίς Καίτη Νταή, και οί κ. κ. Π. Επιτροπάκης και Γ. Λευτεριώτης.

ούτε την άλλη ήρθαν, ούτε την επομένη. Η Ρέα άρχισε ν' άνησυχή. Την τυραννούσε ή άπορία κι' ή άδημονία. Καθώς κυττάζε τα τελευταία μαρμαμένα τριαντάφυλλα στό άνθογιάλια, σκεπτόταν:

—Μήπως με δέχασε; Κι' αισθανόταν ένα παράξενο τσίμπημα στην καρδιά. Τη νύχτα άγούσε να την πάρη ο ύπνος. Στις ατέλειωτες ώρες της ξαγρύπνιας, έρχόταν πάντα ή θολή μορφή του άγνωστου και της άναστατώνε την ψυχή! Ήταν ή πρώτη φορά στη ζωή της που έννοιωσε τέτοια συναισθήματα. Άνοιγε τό συρτάρι, διάβαζε τό γράμματά του κι' όνειροπολούσε.

Ένα πρωί έκανε αυτή τη σκέψη:

—Τό κάνει επίτηδες, για να με βάλη σέ άνησυχία! Ήμουνα κουτή να μη τό σκεφτώ τόσες μέρες...

Και χαμογέλασε. Τώρα περίμενε την ήμερα που θάφταναν ξανά τα πρώτα τριαντάφυλλα.

Κι' αυτή ή μέρα ήρθε. Ήταν καθόταν στό πιάνο κι' έπαίξε μια παθητική sonata.

Άκούστηκε τό κουδούνι. Σέ λίγο ήρθε ή υπηρέτρια.

—Μια δεσποινίς σάς ζητά, είπε.

—Ποιά είναι;

—Δεν την ξέρω. Πρώτη φορά τη βλέπω.

Η δεσποινίς μπήκε στό σαλόνι. Ήταν μια θλιμμένη, σοβαρή κοπέλλα, ντυμένη στό μαύρο. Στην αγκαλιά της κρατούσε ένα μπουκέτο με άσπρα τριαντάφυλλα. Η Ρέα έννοιωσε στιγμιαία ένα θλιβερό προαίσθημα.

—Έρχομαι, είτε ή μαυροντυμένη κοπέλλα, να εκπληρώσω την τελευταία επιθυμία ενός ανθρώπου. Πεθαίνοντας μου έδωσε τη διέυθυνσί σας και την έντολη να σάς φέρω αυτά τα τριαντάφυλλα. Και να σάς πω πως πέθανε με τη σκέψη σας. Θάθελε να σάς γράψη, μα δεν είχε τη δύναμη...

—Τι σάς ήταν αυτός ο άνθρωπος; ρώτησε ή Ρέα, με βουρκωμένα μάτια.

—Άδελφός μου. Ήταν ένας σπάνιος άνθρωπος, δεσποινίς... Και πέθανε τόσος νέος...

—Πώς πέθανε;

—Μια βαρεία άρρώστεια του έκδηλώθηκε ξαφνικά. Τόν πήγαμε άμέσως στό νοσοκομείο. Τού έκαναν έγχείρησι. Άλλά δεν μπόρεσε να ζήση. Πέθανε προχθές... Μα, δεν τον ξέρατε;

—Όχι! Είναι μια παράξενη ιστορία...

—Δεν θέλω να μάθω τό μυστικό του. Ήταν καλός, μα και τόσο άλλόκοτος άνθρωπος. Θαρρούσε πως ήταν από άλλον κόσμο.

—Μήπως έχετε καμιά φωτογραφία του;

—Ναί, έχω...

Η μαυροντυμένη κοπέλλα άνοιξε την τσάντα της κι' έβγαλε μια φωτογραφία. Η Ρέα την πήρε στό χέρι της. Ήταν ένας νέος μ' ευγενική, γλυκεία φυσιογνωμία, και όνειροπόλα ματία. Την κυττάζε πολλήν ώρα, άφηρημένη. Αυτός ήταν, λοιπόν.

Τά μάτια της Ρέας πλημμύρισαν δάκρυα. Ένα γλυκό όνειρο, χαμένο πριν ζήση...

—Θάθελα να μού μιλήσετε πολύ γι' αυτόν, είπε στην κοπέλλα.

Η μαυροντυμένη κοπέλλα της μίλησε. Όρες όλοκληρες της μιλούσε γι' αυτόν.

—Άν σάς παρακαλούσα να μού άφήσετε τη φωτογραφία του; είπε ή Ρέα.

—Σας την άφήνω, δεσποινίς, είπε. Καταλαβαίνω πως ο άδελφός μου σάς αγαπούσε πολύ. Άς έχετε μια ανάμνησι απ' αυτόν...

Η κοπέλλα έφυγε. Η Ρέα έβαλε τα τελευταία τριαντάφυλλα στό άνθογιάλια της. Έπειτα έβαλε τη φωτογραφία του νέου στό άναλόγιο τού πιάνου. Άπλωσε τά χέρια της στό πλίκτρα. Και μέσα στό κλειστό σαλόνι, ξεχύθηκαν οί παθητικές νότες μιας μελαγχολικής συνάτας, σαν άποχαιρετισμός σέ κείνον που έφυγε χωρίς νάρθη...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ποιός είνε ο Ρίτσαρντ Γουίντμαρκ

Είχα άκούσει τό όνομα τού νέου αυτού άστέρος, άλλά δεν μου είχε όσση η ευκαιρία να έκτιμήσω την αξία του.

Μια τελευταία ειοσις μ' έκανε όμως να έννοιαφέρω γι' αυτόν και να σπείσω να δώ τό δυό φιλμ του «Φίλι τού θανάτου» και «Δρόμος χωρίς όνομα». Δικαιολογισα τότε άπολυτως τόν θαυμασμό που δείχνουν γι' αυτόν, όχι μόνον οί φίλοι του κινηματογράφου, αλλά κι' αυτοί οί συνάδελφοί του.

Γιατί ή είδησις που μ' έκανε να ένδιαφερθώ για τόν Γουίντμαρκ έλεγε: «Η Άϊντα Λουπινό, που παντρεύτηκε πέρσι για δεύτερη φορά, είχε άποφασίσει ως γνωστόν να έγκαταλείψη τόν κινηματογράφο μετά τό γύρισμα, τού φιλμ «Η γυναίκα με τα τσιγάρα» και ν' άφοσιωθή όλοκληρωτικά στό νοικοκυριό της και στη φιλολογία. Στό φιλμ αυτό όμως ή Άϊντα είχε, έκτός τού Κόρνελ Γουάιλντ, και έναν άλλο παρτεναίρ που την έκανε ν' αλλάξη γνώμη: τόν Ρίτσαρντ Γουίντμαρκ. Ο νέος αυτός καλλιτέχνης κατέπληξε τόσο, με τό δυναμικό του ταλέντο, τη διάσημη γόηση, ώστε την έκανε να δηλώση πως δεν θα έγκαταλείψη τόν κινηματογράφο προτού γυρίση άλλο ένα τουλάχιστον φιλμ με την νέα αυτή άποκάλυψι!

Είδα τρεις φορές τό «Φίλι τού θανάτου», είπε ή Άϊντα Λουπινό και είμαι βέβαια πως ο Ρίτσαρντ Γουίντμαρκ θα μπορούσε να ήταν ακόμα πιο καταπληκτικός σ' ένα ρόλο κατακτητού γυναικών, γιατί θα διέφερε πολύ από τούς γλυκ' αναλάτους «ψευτογόητες», τούς όποιους αναθέτουν συνήθως τούς ρόλους. Προτού, λοιπόν,

όμως καθόλου την ιδιαίτερη αυτή πατρίδα του, γιατί την έγκατέλειψε μαζί με τούς γονείς του, σέ ηλικία ο μηνών. Η οικογένεια Γουίντμαρκ έγκαταστάθηκε σ' ένα προάστειο τού Σικάγου και εκεί, μεγαλώνοντας ο Ρίτσαρντ έδειξε ένα αληθινό πάθος για τόν άθλητισμό.

Γρήγορα έγινε ένας τέλειος άθλητής και ήταν πάντα πρώτος στό μπιέζ - μπάλ, στό μπάσκετ και στό ποδόσφαιρο. Έτσι κέρδισε μια άθλητική ύποτροφία στό Πανεπιστήμιο τού Ίλλινοίς, όπου σπούδασε νομικά.

Αργότερα ο Ρίτσαρντ έγκατέλειψε τό νομικό στάδιο και ένδιαφέρθηκε για την άπαγγελία και τή δραματική τέχνη. Την ήμερα όμως των εξετάσεων τάκανε θάλασσα, γιατί είχε πάθει μια έξάρθρωσι τού άστραγάλου σ' ένα ποδοσφαιρικό μάτς όπου είχε παίξει τό ίδιο εκείνο πρωί.

Ο Ρίτσαρντ ξαναγύρισε τότε στό Πανεπιστήμιο, ως καθηγητής της άπαγγελίας. Ύστερα από λίγο τόν πήρε τό ραδιόφωνο. Ένας διευθυντής ραδιοφωνικού σταθμού ανακάλυψε πως είχε φωνή κατάλληλη για σπήκερ. Σιγά-σιγά άρχισε να παίρνη μέρος σέ διάφορα σκέτσ που ύστερα από άρκετό καιρό τόν έφεραν στό θέατρο, όπου όμως δεν γνώρισε καμιά έπιτυχία.

Στό Χόλλυγουντ ο Ρίτσαρντ πρωτοπαιχθε τό 1941, ως στρατιώτης. Στις 5 Μαΐου 1942, παντρεύτηκε στό Ήθανστον τού Ίλλινοίς την ήθοποιό και δημοσιογράφο Τζιν Χέιζλεγουντ. Ένα χρόνο αργότερα ένα κοριτσάκι, έρχόταν να συμπληρώση την οικογένεια:

Ο τρόπος με τόν όποιον άνεδείχθη ο Ρίτσαρντ είναι από τούς πιο παράξενους που έχει να επιδείξη άστήρ τού Χόλλυγουντ. Ο σκηνοθέτης Χένρυ Χατάγουσιη, προκειμένου να γυρίση τό φιλμ «Φίλι τού θανάτου» ζήτησε έναν ήθοποιό ικανό να υποδυθ' έναν ήρωα τού φιλμ: Τόν τρομερό και άμετανόητο γκάγκστερ Τόμμου Ούντο.

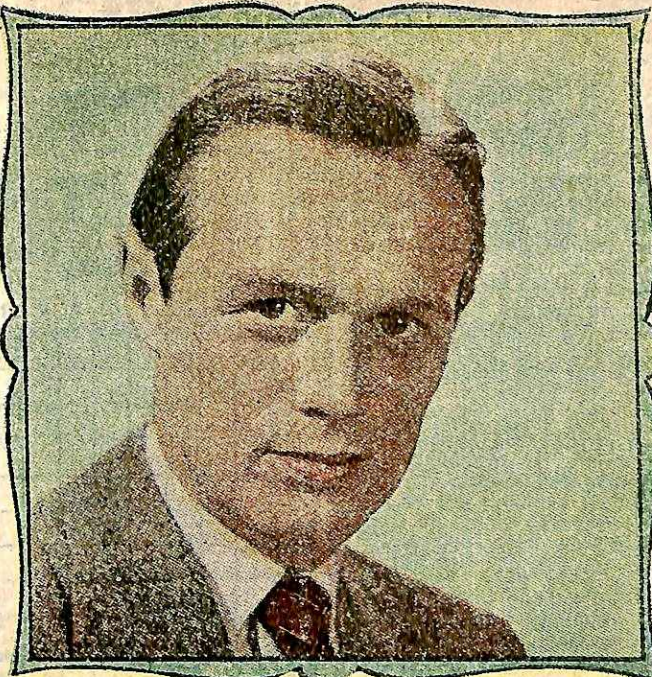
Έτυχε τότε να γνωρίση τόν Γουίντμαρκ, μα τό ευγενικό και χαριτωμένο εκείνο παιδί τού φάνηκε τελείως άκατάλληλο για ένα τόσο σκληρό ρόλο. Ο Ρίτσαρντ όμως έπιστρέφοντας του τά χειρόγραφα τού σενάριο, ύστερα από μια πρόχειρη μελέτη τους, συνάδευσε τη χειρονομία του αυτή μ' ένα τόσο φοικιαστικό γέλιο, που έκανε τόν Χατάγουσιη να νικηθ' κατ' κράτος. Τού άνέθεσε τό ρόλο τού Ούντο και δεν μετενόησε καθόλου για την τολμηρή του αυτή άπόφασι.

ΚΑΙ όμως στην πραγματικότητα ο Ρίτσαρντ Γουίντμαρκ είναι ένας πρσος και ήσυχος άνθρωπος, ένας τρυφερός σύζυγος κι' ένας ύποδειγματικός πατέρας. Γι' αυτό και όσοι τόν ξέρουν καλά στην ιδιωτική του ζωή άπορούν πως ο καλοκαγαθός αυτός άνθρωπος έγινε ο πιο σκληρός και γεμάτος σαρκασμό άνδρας στην όδον.

Η καταπληκτική φυσικότης και ή δύναμις με την οποία ο Ρίτσαρντ υποδυεται ένα σκληρό και έκφυλο τύπο, δίνουν στό θεατή την έντύπωσι πως ο άνθρωπος αυτός βγήκε μόλις πρό ολίγου απ' τις φυλακές τού Σινγκ - Σινγκ ή τουλάχιστον πως είναι ένα απ' τά παιδιά εκείνα που μεγαλώναν μέσα στον ύπόκοσμο και στην άτιμία.

Και όμως εκείνος που τό περιμένει όλα αυτά μένει με τό στόμα ανοιχτό μόλις δ' όν τόν Ρίτσαρντ και μάζη τό ειρηνικότατο παρελθόν του.

Γεννήθηκε στη Μινεζότα, στις 26 Δεκεμβρίου 1915. Δεν θυμάται

Ο Ρίτσαρντ Γουίντμαρκ

Η άπειδή του Χόλλινγουντ

έγκαταλείψω τόν κινηματογράφο, θέλω να γίνω ή παρτεναίρ τού Ρίτσαρντ Γουίντμαρκ, ενός νέου τύπου άνδρος, που είμαι άπολυτως βέβαια πως θα καταπλήξη».

Εκείνοι που δεν ξέρουν τόν πραγματικό Ρίτσαρντ Γουίντμαρκ, αλλά τόν έχουν δη μόνο ως σκληρό και επικίνδυνο γκάγκστερ Τόμμου Ούντο, στό «Φίλι τού θανάτου», θα βρουν πολύ περίεργη τη δήλωσι αυτή της Λουπινό, γιατί θα τούς φανή άδύνατον ο διεστραμμένος αυτός άνδρας, με την τόσο μαυρη ψυχή, να μπορεί να παίξη ρόλους τρυφερού φίλου και όλογορού έρωτευμένου.

Και όμως στην πραγματικότητα ο Ρίτσαρντ Γουίντμαρκ είναι ένας πρσος και ήσυχος άνθρωπος, ένας τρυφερός σύζυγος κι' ένας ύποδειγματικός πατέρας. Γι' αυτό και όσοι τόν ξέρουν καλά στην ιδιωτική του ζωή άπορούν πως ο καλοκαγαθός αυτός άνθρωπος έγινε ο πιο σκληρός και γεμάτος σαρκασμό άνδρας στην όδον.

Η καταπληκτική φυσικότης και ή δύναμις με την οποία ο Ρίτσαρντ υποδυεται ένα σκληρό και έκφυλο τύπο, δίνουν στό θεατή την έντύπωσι πως ο άνθρωπος αυτός βγήκε μόλις πρό ολίγου απ' τις φυλακές τού Σινγκ - Σινγκ ή τουλάχιστον πως είναι ένα απ' τά παιδιά εκείνα που μεγαλώναν μέσα στον ύπόκοσμο και στην άτιμία.

Και όμως εκείνος που τό περιμένει όλα αυτά μένει με τό στόμα ανοιχτό μόλις δ' όν τόν Ρίτσαρντ και μάζη τό ειρηνικότατο παρελθόν του.

Γεννήθηκε στη Μινεζότα, στις 26 Δεκεμβρίου 1915. Δεν θυμάται

έως καθόλου την ιδιαίτερη αυτή πατρίδα του, γιατί την έγκατέλειψε μαζί με τούς γονείς του, σέ ηλικία ο μηνών. Η οικογένεια Γουίντμαρκ έγκαταστάθηκε σ' ένα προάστειο τού Σικάγου και εκεί, μεγαλώνοντας ο Ρίτσαρντ έδειξε ένα αληθινό πάθος για τόν άθλητισμό.

Γρήγορα έγινε ένας τέλειος άθλητής και ήταν πάντα πρώτος στό μπιέζ - μπάλ, στό μπάσκετ και στό ποδόσφαιρο. Έτσι κέρδισε μια άθλητική ύποτροφία στό Πανεπιστήμιο τού Ίλλινοίς, όπου σπούδασε νομικά.

Αργότερα ο Ρίτσαρντ έγκατέλειψε τό νομικό στάδιο και ένδιαφέρθηκε για την άπαγγελία και τή δραματική τέχνη. Την ήμερα όμως των εξετάσεων τάκανε θάλασσα, γιατί είχε πάθει μια έξάρθρωσι τού άστραγάλου σ' ένα ποδοσφαιρικό μάτς όπου είχε παίξει τό ίδιο εκείνο πρωί.

Ο Ρίτσαρντ ξαναγύρισε τότε στό Πανεπιστήμιο, ως καθηγητής της άπαγγελίας. Ύστερα από λίγο τόν πήρε τό ραδιόφωνο. Ένας διευθυντής ραδιοφωνικού σταθμού ανακάλυψε πως είχε φωνή κατάλληλη για σπήκερ. Σιγά-σιγά άρχισε να παίρνη μέρος σέ διάφορα σκέτσ που ύστερα από άρκετό καιρό τόν έφεραν στό θέατρο, όπου όμως δεν γνώρισε καμιά έπιτυχία.

Στό Χόλλυγουντ ο Ρίτσαρντ πρωτοπαιχθε τό 1941, ως στρατιώτης. Στις 5 Μαΐου 1942, παντρεύτηκε στό Ήθανστον τού Ίλλινοίς την ήθοποιό και δημοσιογράφο Τζιν Χέιζλεγουντ. Ένα χρόνο αργότερα ένα κοριτσάκι, έρχόταν να συμπληρώση την οικογένεια:

Ο τρόπος με τόν όποιον άνεδείχθη ο Ρίτσαρντ είναι από τούς πιο παράξενους που έχει να επιδείξη άστήρ τού Χόλλυγουντ. Ο σκηνοθέτης Χένρυ Χατάγουσιη, προκειμένου να γυρίση τό φιλμ «Φίλι τού θανάτου» ζήτησε έναν ήθοποιό ικανό να υποδυθ' έναν ήρωα τού φιλμ: Τόν τρομερό και άμετανόητο γκάγκστερ Τόμμου Ούντο.

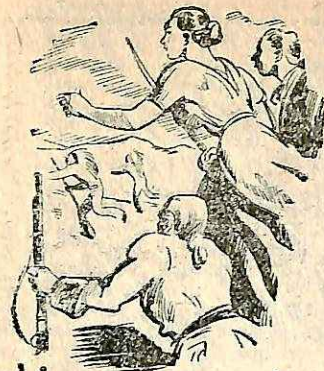
Έτυχε τότε να γνωρίση τόν Γουίντμαρκ, μα τό ευγενικό και χαριτωμένο εκείνο παιδί τού φάνηκε τελείως άκατάλληλο για ένα τόσο σκληρό ρόλο. Ο Ρίτσαρντ όμως έπιστρέφοντας του τά χειρόγραφα τού σενάριο, ύστερα από μια πρόχειρη μελέτη τους, συνάδευσε τη χειρονομία του αυτή μ' ένα τόσο φοικιαστικό γέλιο, που έκανε τόν Χατάγουσιη να νικηθ' κατ' κράτος. Τού άνέθεσε τό ρόλο τού Ούντο και δεν μετενόησε καθόλου για την τολμηρή του αυτή άπόφασι.

ΚΑΙ όμως στην πραγματικότητα ο Ρίτσαρντ Γουίντμαρκ είναι ένας πρσος και ήσυχος άνθρωπος, ένας τρυφερός σύζυγος κι' ένας ύποδειγματικός πατέρας. Γι' αυτό και όσοι τόν ξέρουν καλά στην ιδιωτική του ζωή άπορούν πως ο καλοκαγαθός αυτός άνθρωπος έγινε ο πιο σκληρός και γεμάτος σαρκασμό άνδρας στην όδον.

Η καταπληκτική φυσικότης και ή δύναμις με την οποία ο Ρίτσαρντ υποδυεται ένα σκληρό και έκφυλο τύπο, δίνουν στό θεατή την έντύπωσι πως ο άνθρωπος αυτός βγήκε μόλις πρό ολίγου απ' τις φυλακές τού Σινγκ - Σινγκ ή τουλάχιστον πως είναι ένα απ' τά παιδιά εκείνα που μεγαλώναν μέσα στον ύπόκοσμο και στην άτιμία.

Και όμως εκείνος που τό περιμένει όλα αυτά μένει με τό στόμα ανοιχτό μόλις δ' όν τόν Ρίτσαρντ και μάζη τό ειρηνικότατο παρελθόν του.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Φτερωτή Νέα, ΤΟΥ ΚΑΝΑΔΑ

Η ήρωική ζωή της Μαγδα-
λινής ντε Βερσέρ

Οι άντρες είδαν ανέκαθεν τη γυναίκα σαν μια έλξη του έρωτος. Υπάρχουν, ωστόσο, μερικές γυναίκες, που, μ' όλο που δεν διεδραμάτισαν σπουδαίο ρόλο στο κεφάλαιο του έρωτος, προκαλούν πάντα το θαυμασμό και κάνουν τους μεταγενεστέρους να έρευνούν με ενδιαφέρον τη ζωή τους. Μια τέτοια ξεχωριστή γυναίκα υπήρξε ήταν η Μαγδαληνή ντε Βερσέρ, που η ανάμνησής της παραμένει πάντα αλησμόνητη στον Καναδά και που το αγάλμα της υψώνεται σήμερα στην είσοδο της ομώνυμης κοινοβουλευτικής, που έχει χτισθεί σε απόσταση δεκάδων χιλιομέτρων από το Κεμπέκ.

Η Μαγδαληνή ντε Βερσέρ ήταν η πρωτότοκη κόρη ενός Γαλλου μετανάστου, που είχε εγκατασταθεί στις αρχές του 1695 στον Καναδά μαζί με την οικογένειά του.

Οι λιγοστοί Εγγλέζοι άποικοι ήταν υποχρεωμένοι εκείνη την εποχή να αντιμετωπίζουν διαρκώς τις επιθέσεις των Έρρυθρόδερμων, που τους έδωσαν με κακό μάτι. Γι' αυτό, κάθε άποικος φρόντιζε να μεταβάλει το σπίτι του σε ένα μικρό φρούριο και να το οχυρώσει όσο μπορούσε καλύτερα. Ο Φραγκίσκος ντε Βερσέρ είχε φτιάξει γύρω στο δικό του μια σειρά από χαρακώματα, που προστατεύονταν από έξω μερικώς από μερικούς πασσάλους με συμμοτοπλέγματα. Εκτός αυτού, ο Βερσέρ διέθετε ένα πυροβόλο η γιά την ακρίβειά του σάλινα πυροβόλου που τον είχε προσαρμόσει στο έδαφος με αλυσίδες. Όταν τον γέμιζαν και του έδωσαν φωτιά, το πυροβόλο έκανε ένα δαιμονισμένο κρότο και έβγαζε πυκνά σύννεφα καπνού, που ήταν αρκετά για να πανικοβάλλουν τους Έρρυθρόδερμους.

Στα τέλη του Οκτωβρίου του 1696, ο Βερσέρ είχε καταρ- θώσει να συνάψει ανάγκη με τους κυριότερους από τους άρχηγους των Έρρυθρόδερμων της περιοχής και επωφελήθηκε από την ευκαιρία για να πάνε στο Κεμπέκ με τη γυναίκα του.

Στο «φρούριο» έμεινε η Μαγδαληνή, που ήταν τότε μόλις δεκαεπτά χρονών, τα δυο μικρότερα αδέρφια της, ένας γέρος άποικος, ο Ντυπλεσσί, ηλικίας 80 και πλέον ετών, δυο παλαιοί άσπρομαλλήδες στρατιώτες, ένας βοσκός και οι υπηρέτριες.

Ενα τρυφερό αίσθημα συνέδεσε σε λίγο το νεαρό υπολόγαχο με τη Μαγδαληνή κι οι γάμοι τους έγιναν στις αρχές του επομένου έτους. Το Βερσέρ έγινε αργότερα κοινοβούλιο. Στην είσοδό της στήθηκε πριν από λίγα χρόνια ένα μεγάλο μπρούτζινο αγάλμα, που παριστάνει την ήρωική «Φτερωτή Νέα», όπως είχε επωνομασθεί η Μαγδαληνή.

Οι Έρρυθρόδερμοι, μόλις έμαθαν πως έφυγε ο Βερσέρ, ξέχασαν τη συμφωνία τους κι αποφάσισαν να επιτεθούν ξανά στον φρούριο.

Η επίθεση άρχισε το πρωί της 27ης Οκτωβρίου από υπερτριτοσίους Ιροκουανούς, που τους οδηγούσαν τέσσερες φύλαρχοι.

Οι λιγοστοί άνθρωποι που βρίσκονταν μέσα στο φρούριο τάχασαν και κανείς δεν σκέφτηκε ότι θα μπορούσαν να αν- μυνθούν.

Μόνο η μικρή Μαγδαληνή δεν έχασε το θάρρος της. Έπρεξε άμέσως στο «κανόνι» κι έριξε μια κανονιά. Οι Έρρυθρόδερμοι κυριεύθηκαν από πανικό και τό- βαλαν στα πόδια.

Σε λίγο, όμως, ξαναγύρισαν και η κατάσταση ξαναγίναε απελπιστική. Η Μαγδαληνή έδειξε τότε στα αδέρφια της πως έπρεπε να γεμίζουν και να βό- λουν φωτιά στο κανόνι κι αφού εγκατέστησε τους δυο στρα- τιώτες τον ένα στη μία και το δεύτερο στην άλλη άκρη του φρούριου, πήδησε σε ένα άλλο κανόνι, κρατώντας έναν άναμμένο δαυλό, έπρεξε στο στρατόπεδο των Έρρυθρόδερμων κι έβαλε φωτιά στις σκηνές τους.

Αλλά σε λίγο ήρθε η νύχτα. Η Μαγδαληνή είχε τότε μια σωτηρία εμπνευστή. Έφτιαξε σειρά από μπαρούτι γύρω στα συμμοτοπλέγματα και κά- θε τόσο τους έβαλε φωτιά.

Οι Έρρυθρόδερμοι, βλέποντας αυτές τις γαλαζωπές φλόγες, που σέρνονταν σαν φίδια στο έδαφος στέκονταν μακριά.

Την άλλη μέρα, η Μαγδαλη- νή, μαζί με τους μοναδικούς υ- περασπιστές του φρούριου, έ- κανε τέσσερες ήρωικές εξόδους. Με παρόμοιους ήρωισμούς, το μικρό κορίτσι κατόρθωσε να κρατήσει οχτώ μέρες την ά- μυνα του φρούριου.

Αλλά, το απόγευμα της ο- γδόης ημέρας, οι Έρρυθρόδερμοι επέτρεψαν ξανά.

Η Μαγδαληνή είδε τότε ότι το φρούριο κινδύνευε να πέσει στα χέρια των έχθρων και κα- τέφυγε σε ένα παράτολμο τέ- χνασμα. Μαζί με τους δυο συντρόφους της, ανέβηκαν σε τρία αλογα κι έφυγαν από το πίσω μέρος του φρούριου. Σε λίγο, η ήρωική νέα κι οι σύν- τρωτά της έπετήθηκαν από τα νώτα έναντι των Έρρυθρόδε- ρμων.

Οι Ιροκουανοί νόμισαν τότε ότι είχαν φτάσει ενισχύσεις στους ανθρώπους του φρούριου και υποχώρησαν με μεγάλη ά- ταξια.

Το πρωί της άλλης μέρας, φάνηκε, τέλος, ένα απόσπασμα Ιππών, που προχωρούσαν με καλπασμό προς το μέρος τους. Αυτή τη φορά έπρόκειτο για πραγματικές ενισχύσεις. Αρχή- γος του απόσπασματος ήταν ένας νεαρός υπολόγαχος, ο Ιπ- πότης ντε λα Νωβιέρ. Οι Ι- ροκουανοί έφυγαν άμέσως.

Ενα τρυφερό αίσθημα συνέ- δεσε σε λίγο το νεαρό υπολό- γαχο με τη Μαγδαληνή κι οι γάμοι τους έγιναν στις αρχές του επομένου έτους.

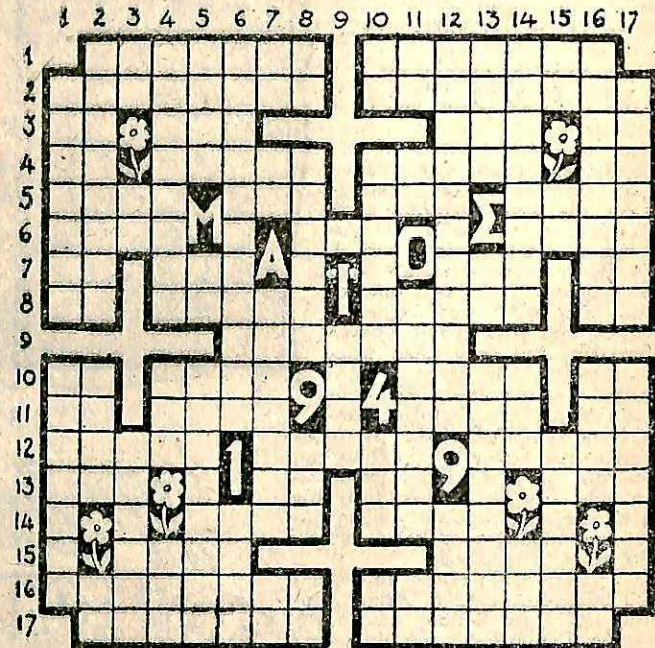
Το Βερσέρ έγινε αργότερα κοινοβούλιο. Στην είσοδό της στήθηκε πριν από λίγα χρόνια ένα μεγάλο μπρούτζινο αγάλμα, που παριστάνει την ήρωική «Φτερωτή Νέα», όπως είχε επωνομασθεί η Μαγδαληνή.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΔΡ. 224

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Μέγας ποιητής μας.— Αυτό- κράτωρ σε Ασιατική χώρα.
- 2) Επαρχία της Παλαιστήνης, όπου έζησε ο Χριστός.— Χρονικό διήγημα.
- 3) Γνωστό σε μέτρο.— Τσα- κάλι.— Άρθρο (αίτ.)— 150.
- 4) Νότα.— Πόλις της Μ. Ασίας, όπου το 333 π. Χ. ο Μ. Αλέξαν- δρος νίκησε το Δαρείο.— Άποστ.- λα.— Δυο όμοια φωνήεντα.

- 5) Άρθρο.— Άπαραίτητη σε ένα συγγραφέα.
- 6) Εθνοπαίκτης εθνικός ύμνος.— Ποτό (δημ.).
- 7) Άρθρο (καθ.)— Και άλλο άρθρο, αναστραμμένο.— Φτωχικά.— Έν αποστρατεία (συντομ.).
- 8) Κτητική αντίληψη (πληθ.).— Άπαραίτητη σε ένα κρεβάτι (καθ.).— Χρονικό έπίρρημα.— Νότα.
- 9) Άναφορική αντίληψη.

- 5) Μέρος του σώματός μας.— Ζώο των σταυρολέγων.— Στρατιω- τικό παράγγελμα.— Ρίχνεται με πολυβόλο.
- 6) Ψηφίασμα.— Μάρκα αεροκινήτων.— Θεά των Λιγυ- πτιών.
- 7) Νησί (γαλ.)— Τριμήσιος α- ριθμός, (οπτικός).— Πρόθεσις.— Άρθρο.
- 8) Αρχή και τέλος.— Παύση με- λωδ.— Ένας από τους πιο λαμ- προύς αστερισμούς του ουρανού.— Τελικός σύνδεσμος.
- 9) Άπαραίτητος σε μια όπερα.
- 10) Άνθρωπος (γαλ.).— Έρπε- τος (αίτ.).— Θεός της μυθολογίας (αίτ.).— Αρχή όρκου.
- 11) 110.— Μέρος του αυτοκι- νητού.— Ήπειρος.— Ζη και κινεί- ται.
- 12) Τουρκικό όνομα.— Θυραφός του Άδου κατά την μυθολογία.— Μικρά νομίσματα (δημ.).
- 13) Άβλαστη.— Νότα.— Άρ- θρο.— Σφαριειδής καρπός (καθ.).
- 14) Κατάρες.— Τραγουδι.
- 15) Λίγοι άνθρωποι τα φορούν.— Αριθμητικό (δημοτ.).
- 16) Βόμβες νέου τύπου.— Μένει κάπου.
- 17) Υπάγονται στην ίδια αρμο- διότητα (θελ. καθ.).— Πόλις του νομού Λαρίσης.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Αρχαία χώρα της Δ. Ευρώ- πης.— Σημειώνουν το τέμα μιας έκτάσεως.
- 2) Εκκλησιάζ.— Ποθώ να συμ- φη σε κάποιον κακό.— Συμπλεκτι- κός σύνδεσμος. (άρχ.).
- 3) Νότα (αναστραμμένη).— Σύμφωνοι.— Πρό βραχέως περ- σπατά.
- 4) Παθολογική άνωμαλία δια- φάνων οργάνων μας.— Έπαναλαμ- δανόμενο σημαίνει σε οποιαδήποτε τιμή.— Φίλος (ξεν.).
- 5) Περιβάλλει τις κεφαλές α- γίων.— Άρθρο.— Άπαραίτητη σε ένα συγγραφέα.

- 10) Μαζί.— Έρεος ξένης θρη- σκείας.— Όργανα αίσθησεως.— Βυζαντινή νότα.
- 11) Σύμφωνο (αναστραμμένο).— Δυο όμοια σύμφωνοι.— Ποταμός της Γαλλίας.— Τζελαν.
- 12) Καθοδήγηση.— Πρόθεσις.
- 13) Γένοιο.— Σύμφωνο.— Έ- πώνυμο Έλληνας όπουρο.
- 14) Αρχαίο νόμισμα διαφόρων χωρών.— Απάντησις.— Άναφο- ρική αντίληψη (καθ. θελ.).
- 15) Τον όποιον.— Χοίρος.— Εί- μαι ευχάριστος στους άλλους (καθ.).
- 16) Μορφή υπό την όποια πα- ρουσιάζονται διάφορα δυναμικά φάρμακα (καθ.).— Δεν έχουν ταί- ρι (ούδ.).— Ψάρι.
- 17) Βλακεία.— Άδελφός.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΕΤΡΙΔΗΣ

Η λύσις του 223ου
στη σελ. 76

Βλαβερές οδοντόπαστες

Ο Άμερικανός οδοντοίατρος Ράφλ Φίλιπς τονίζει ότι οι περισ- σότερες φθηνές οδοντόπαστες του έμπορίου περιέχουν ανθρώπινον ά- σθένιον, μια σκόνη άβλαβή που φέρει την επιφάνεια των δοντιών και ελαττώνει τη στιλπνότητά τους. Υποδεικνύει δε την αντικατάστασή του με μια ένωσι μεταφοφορικού και τριφωφορικού άσβεστιού, που άποδίδει άνώτερη από κάθε άλλη για το γυάλισμα των δοντιών.

Με την πίεσι του φωτός

Έχει άποδειχθεί ότι οι φωτεινές ακτίνες εξασκούν μια ελαφροτάτη πίεσι πάνω σε κάθε έπιφάνεια στην όποια πέφτουν. Άν τώρα μια μπα- λα παλαιού κανονίου θερμαινόταν στη θερμοκρασία που έπικρατεί στο κέντρον του Ήλιου (50.000.000) βαθμούς το φως που θα εξέπεμπε, θα είχε τόσο πίεσι, ώστε θα πετού- σε κάτω όποιον θα πλησίαζε σε ά- ποστάσι 80 χιλιομέτρων!

ΕΠΑΘΟΝΑΙ

Με το φακό του ματιού

ΣΤΕΝΟΣ κύκλος Δημοσίων υπαλ- λήλων σχολιάζει την ύπόσχεσι της Κυβερνήσεως, σχετικώς με το πολυθρύλητο κοστούμι.

— Θα το πάρουμε, ισχυρίζεται ο Ένας απ' την όμηγυρι.

— Από πού κι ως πού; ρωτάει ο πάντοτε δύσπιστος.

— Γιατί μάς το έταξε ο ίδιος ο Υπουργός.

— Και με το τάξιμό τί έγινε; Την τσόχα θα χάσει, ή τα... ρα- φτικά;

— Αντε, Έλπινίκη! Με το και- νούργιο σου καπέλλο, μπορείς να πάρης και το βραβείο της Μεσο- γείου!...

«ΚΑΤΕΠΛΕΥΣΕ στον λιμένα του Πειραιώς με 1338 άμνους το πετρελαιοκίνηον «Κε- ραυνός».

Η άνωτέρω είδησις δημοσιεύεται στις έφημερίδες με μικρά και αχε- δόν άόκριτα στοιχεία. Παρ' όλ- αυτά είν' ικανή να... κατακεραυ- νώσει τους ντόπιους αίσχροκερείς.

ΜΙΑ από τις τόσες άληθινές ιστορίες της ζωής που μοιά- ζουν με άπίθανες φάρσεις:

Σ' ένα γραφικό ξακλήσι γίνον- ται με μαυραγορίτικη μεγαλοπρέ- πεια οι γάμοι της μοναχοκόρης έ- νος άποδοδεγμένου πλουτισάντος έπί κατοχής με τον κανακάρη ένος «μπίζνεσμαν» της εποχής μας. Άλ- λα τη στιγμή που άρχίζει το μυσ- τήριον, ο ξερόδηνος κάποιος συγ- γενοός του γαμπρού έκλαμβάνεται ως υπαινιγμός για την ήθική της από τον ήρωικό εκ πατρός θείο της που έννοει ν' άποκαταστήση με την μαγκούρα την τιμή της οικο- γενείας. Και το τί έπακολουθεί δεν περιγράφεται. Ο Όικος του Θεού άναστατώνεται, ή κλωστοπινιάδα μαίνεται και ο δυστυχής εκκλησιάρ- ρης καταφεύγει περίτομος στο Ιε- ρόν, ψιθυρίζοντας:

— Μωρέ, καλά λένε, ότι το Μή παντρεύονται τα γαϊδούρια!

ΔΕΝ υπάρχουν μόνο κατεφυγμένα κρέατα. Υπάρχουν και κατε- φυγμένοι εϊδαγογοί. Και να ένα δείγ- μα του όλεθρίου αυτού είδους:

— Άληθείη πως είνε βραρεία άρ- ρωστος ο στρατάρχης Πεταίν;

— Ναι, ... πεταίνει!

ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ πράγματα. Η κυ- ρία Τζην Μάν, Άγγλίσ Βουλευ- τίνισ, σε μια συνεδρίασι της Βου- λης των Κοινοτήτων, έκηρύχθη ύπερ του συζύγου έξολοφρωτάτος. Ό- λο το σύζυγόν από την σύζυγον, χι το ύπόσχεσιν να ύποθέση κα- νέως, κρίνων από την θηλυκήν ιδιό- τητα της ρήτορος. Άλλά αντίθε- τως: Έκείνη που πρέπει να τις τρώη, είνε ή γυναίκα!

«Περαιτέρω — λέει ή σχετική εί-

δησι — ή κυρία Μάν είπε ότι συ- χνά κατεπλήσσετο ότι οι άτυχείς σύζυγοι έδερναν μόνον μίαν φοράν το έτερόν των ήμιον. Κατά την Άγγλίδα Βουλευτίναν, έπρεπε να τις έξολοφρωτούν καθημερινώς.

Αυτά τα... σοφά πράγματα εί- πε ή Άγγλίσ Βουλευτίνισ. Και γε- ννάται το έρώτημα: Η όπαδος του έξολοφρωτάτος, είνε άταγενε παν- τρεμένη; Στην περίπτωση αυτή, θα θέλαμε να δούμε την... πλάτη της!

ΠΟΛΛΑ κωμικά γίνονται, όταν μεταφράζονται τα παικία ά- θλητικά παιχνίδια. Ποδόσφαιρον ώ- νόμασαν κάποτε το φουτ- μπάλλ και στα χρόνια μας, το βόλλευ- μπάλλ βαπτίστηκε... πετόσφαιρα, το δε μπάσκετ- μπάλλ... καλαθο- σφαιρα. Δεν μένει πιά παρά να ό- νομασθούν οι σφαίρες του στρα- τού... σ τ ρ α τ ό σ φ α ι ρ ε ς!...

ΕΝΑΣ σωφέρ, τρέχοντας με ήλιγ- γιάδη ταχύτητα παρέσυρε κι έτραυματίσε δυο κοπέλλες, που έ- τυχε νάνε άδελφές και όνομάζονταν, φυσικά, και οι δυο Κούκου.

Υστερ' απ' αυτό παύει να ισχύη για το δράστη σωφέρ ή φράσις: «μ' ένα συμπαρ δυο τραγώνια» και άντικαθίσταται με το «μ' ένα συμπα- ρο δυο... Κούκου»!

ΠΟΛΥΣ θύρβους γίνεται τώρα τελευταία με το σύνθημα: «Ε- προτίμησα την Έλευθερίαν!» Και κάποιος βαρυστίσιμος συμπολι- τής, είπε:

— Άς όψεται ο Κραβτσένκο που λανσάρει αυτό το φρούτο.

— Άδθος κάνεις, του παρατήρη- σε ο συνονιμητής του. Το «Έπρo- τίμησα την Έλευθερίαν» δεν όφεί- λεται στον Κραβτσένκο. Το πρωτο- είπε ένας... παντρεμένος την ή- μέρα που πήρε το διαζύγιό του!

ΠΟΣΟ φτηνή κατάντησε ή άν- θρώπινη ζωή!

Ένας νεαρός, σε κάποια πόλι της Άμερικής, έσκότωσε έναν ανύ- ποπτο άνθρωπο, για να ιού κλέψη το αυτοκίνητο. Ός έδω τίποτε το παραδόξο. Καταπληκτική είνε ή δι- καιολογία του:

— Γιατί τόθελος το αυτοκίνητο;

— Για να πάω σε κάποιο πάρ- τυ όπου με είχαν καλέσει!

Κατά την ώραία αυτή αντίληψι, όταν σάς έχουν καλέσει σε πάρτυ και θέλετε να φθάσετε εγκαίρως, σκοτώνετε έναν άνθρωπο, του παίρ- νετε το αυτοκίνητο και πηγαίνετε να... διασκεδάσετε!

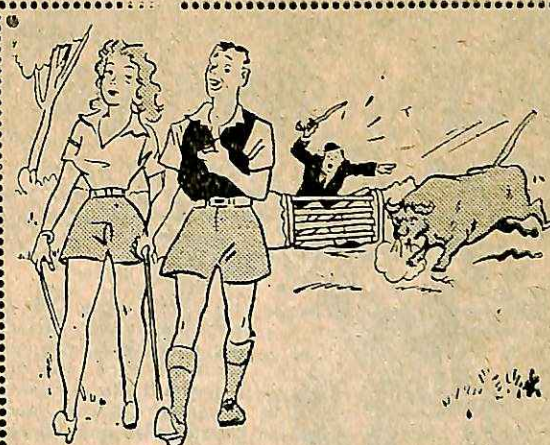
ΔΥΣΑΡΕΣΤΑ νέα για τις καλο- καιρινές ενοχλήσεις. Άνεκοί- νώ ότι έφέτος δεν θα γίνουν ραντι- σμοί με Ντη- Ντη- Τη, γιατί ο κό- πος και τα έξοδα θεωρούνται πε- ριττά. Οι μύγες συνήθισαν στο μέ- χρι πέρυσι θαυματουργό έντομο- κτόνο και δεν του δίνουν πιά ση- μασία. Έγιναν, δηλαδή, «νητηνια- άντοχες» κατά την επιστημονική γλώσσα.

Στον άγώνα ανθρώπου- μύγας, λοιπόν, νικητής άναδειχθή ή μύγα!

ΚΟΜΨΑ, λεπτά, τροφαντά, φρέ- σκα και καταπράσινα, έκαναν την εμφάνισί τους τα καλοκαίρια. Τιμή; Μη ρωτάτε. Πού ή παλιά κα- λή εποχή, που τραγουδούσανε οι μανάβηδες στο δρομό:

Δεν σάς λέμε παραμύθια τρέψτε δώ νοικοκυράδες πάρτε, πάρτε καλοκαίρια μια δεκάρα τρείς όκάδες...

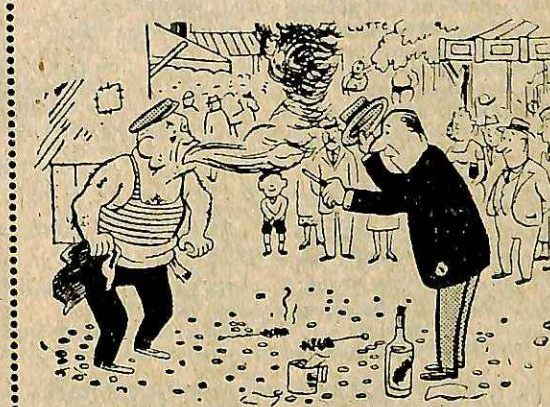
ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

— Κάνε πως δεν άκούς... φωνάζει γιατί του πατάμε το χωράφι!...

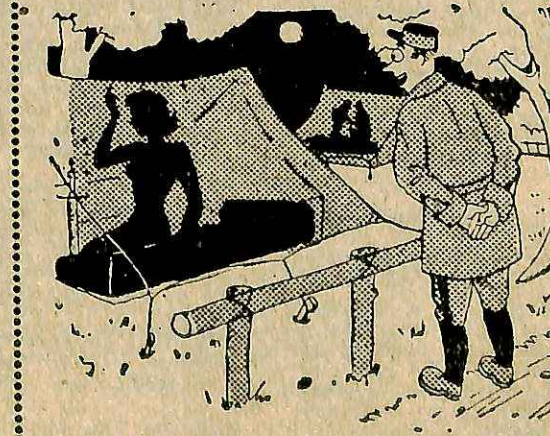

— Ξεχάσαμε να σάς πούμε πως το όπλο αυτό κλωτσάει!...

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΦΛΟΓΟΒΟΛΟ

— Τη φωτιά σας παρακαλώ!...

Ο δασοφύλακας κάνει ύπερρωρίες...

Το ερωτικό της ζωής

Ο έρωσ τηλεφωνεί

(Η σκηνή χωρισμένη από δύο. Αριστερά: μια κομψή ροζ κρεβατοκάμαρα με καπιτονέ ταπετσαρίες. Έκείνη νεαρή, χαριτωμένη, κουκλιστική, με άτακτα κοντά μαλλιάκια, μάτια μπλε πετιέται από το κρεβάτι με το μακρύ δαντελλομέταξο νυχτικό που μόλις επιτρέπει να μαντεύονται οι γλυπτικές επιτυχίες της δημιουργίας στο παρθενικό σωματάκι.

Δεξιά ένα γραφείο με μεγάλες βιβλιοθήκες και βαρειά επιπλα. Εκείνος, τριαντάρης περίπου, με λιγάκι κουρασμένο το πρόσωπο και κάποιες υποψίες ασημένιων ψεκασμών στους κροτάφους).

ΕΚΕΙΝΗ (σηματίζει στο τηλέφωνο έναν αριθμό): 'Ο κύριος Α. παρακαλώ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πώς;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ο κ. Α. ο συγγράφει; Είστε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλιστα.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Επειδή βρίσκομαι μπροστά σ' ένα δύσκολο αισθηματικό πρόβλημα, ήθελα να ζητήσω τη συμβουλή σας. Έχετε καιρό;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ευχαρίστως, δεσποινίς. Σας ακούω.

ΕΚΕΙΝΗ: Δε σας κουράζω, ή;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Παρακαλώ.

ΕΚΕΙΝΗ: Νά, λοιπόν, περί τίνος πρόκειται. Είμαι νέα, μόλις είκοσι δύο χρονών... (δειλά)... νόστιμη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μιλήστε μου, ελεύθερα. Αφού είσατε άγνωστη;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι. Έχετε δική; Λοιπόν με λένε δεμένη.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ο καθρέφτης; Τι σας λέει;

ΕΚΕΙΝΗ: Μμμ... Τό ίδιο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πόσους θαυμάστες έχετε;

ΕΚΕΙΝΗ: Πάρα πολλούς. Αλλά δεν πρόκειται γι' αυτό. Έκείνο που μ' απασχολεί αυτή τη στιγμή είναι ο διαταγμός μου ανάμεσα σε δύο πρόσωπα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ο ένας είναι κομψός, άβρος, και περίφημος καθαλιέρος. Μαζί του διασκεδάω, χορεύω, πίνω, γελάω. Και δε μ' αρέσει ποτέ το χατίρι. Ότι του

πώ, λέει «ναί». 'Ο άλλος, είναι δικηγόρος. Πολλές φορές αισθάνομαι πως με παραμελεί γιατί ενώ πρόκειται να πάμε σ' ένα κονσέρτο, μου τηλεφωνεί πως «δυστυχώς είναι στο κακουργιοδικείο».

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Αγαπάτε κανέναν απ' τους δύο;

ΕΚΕΙΝΗ: Τό δεύτερο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό δικηγόρο;

ΕΚΕΙΝΗ: Μάλιστα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πού τό ξέρετε;

ΕΚΕΙΝΗ: Πού τό ξέρω πως τον αγαπώ; Νά. Όταν μου δίνει ραντεβού κι' ύστερα μου τηλεφωνεί πως δεν μπορεί νάρη να με πάρη, εγώ κλαίω.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό είναι πείσμα κι' ελαφρότατη γρατσουνιά στον έγωισμό σας. Δεν είν' έρωτας.

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι, αλλά είναι κι' άλλο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ε, πείτε τα, λοιπόν.

ΕΚΕΙΝΗ: Νά... Όταν τον ακούω να μου μιλά, γοητεύομαι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εμ' αφού είναι δικηγόρος θάχη και σχετική ευφρόδεια.

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι. Αλλά κι' όταν δεν τον βλέπω, συνεχώς ο νους μου είναι κι' εκείνον. Μ' όλο που αυτός δε μου κάνει τα χατήρια μου και τις ιδιοτροπίες μου, αλλά όλο με μαλώνει και με συμβουλεύει να είμαι σοβαρή, προτιμώ να βγαίνω μαζί του.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό είναι συμπάθεια.

ΕΚΕΙΝΗ: Μόνον;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όπως τα λέτε, αυτό βλέπω.

ΕΚΕΙΝΗ: Τώρα ντρέπομαι να σας πω και κάτι άλλο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά μη ντρέπεσθε.

ΕΚΕΙΝΗ: Όταν με φιλά, αισθάνομαι... ένα γλυκό ρίγος...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' όταν σας φιλά ο άλλος;

ΕΚΕΙΝΗ: Στόν άλλο δεν επιτρέπω να με φιλήση!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό κάτι είναι. Αλλά ποιός μας βεβαιώνει ότι αν σας φιλήση κι' ο άλλος, δε θα χετε τα ίδια συναισθήματα;

ΕΚΕΙΝΗ (με παιδική αφέλεια): Σωστό είν' αυτό! Ν' αφήσω και τον άλλο να με φιλήση;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Α, όχι! Δε μπορώ να σας δώσω τέτοια συμβουλή!

ΕΚΕΙΝΗ: Όποτε, λοιπόν, τί να κάνω; 'Ο πρώτος...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ο... δανός;

ΕΚΕΙΝΗ: Πώς τον είπατε; Δανός;... Λοιπόν, αυτός μ' έχει ζητήσει σε γά-

μο. Τού πήρα προθεσμία ένα μήνα για την απάντησι. Αλλά η προθεσμία λήγει σήμερα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ο άλλος;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ο άλλος τόμαθε κι' εγίν' έξω φρενών. Έπαψε νάρχεται κι' όταν του τηλεφωνώ μου κλείνει το τηλέφωνο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ο «δανός» τί δουλειά κάνει;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ο μπαμπάς του είναι γιατρός.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ο μπαμπάς του. Αυτός τί είναι;

ΕΚΕΙΝΗ: Προς τό παρόν τίποτε. Αλλά θα κάνη επιχειρήσεις. Έμπορία.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με την προίκα σας;

ΕΚΕΙΝΗ: Μμ... Ίσως. Γιατί δεν έχει λεπτά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά ψάξετε να βρήτε κανέναν τρίτο!

ΕΚΕΙΝΗ (μ' εκπλήξι): Τρίτο; Γιατί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί ο δικηγόρος δε θα σας θέλη πιά κι' ο δανός δε σας κάνει.

ΕΚΕΙΝΗ: Δε μου κάνει;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εμ' δε σας κάνει δεσποινίς 'Αλεξ.

ΕΚΕΙΝΗ (κατάπληκτη): Πώς με είπατε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεσποινίς 'Αλεξ!

ΕΚΕΙΝΗ: Πού ξέρετε τ' όνομά μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό μάντεψα.

ΕΚΕΙΝΗ: Από τί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Από τη φωνή!

ΕΚΕΙΝΗ: Και τη φωνή μου πως την ξέρετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ (με άλλη φωνή τώρα): Μα την ξέρω, χρυσή μου 'Αλεξ, γιατί αντί να πάρης τό νομμερο του συγγραφέα που ζητούσες, πήρες ασημένιη τό δικό μου αριθμό! 'Ετσι έμαθα πως ο μόνος άντρας που σε φίλησε στη ζωή σου, είν' εγώ, αλλά καταλάβα και πως δε μ' αγαπάς.

ΕΚΕΙΝΗ: Είσαι κουτός.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ίσχυρίζεσαι πως μ' αγαπάς;

ΕΚΕΙΝΗ: Απολύτως.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τότε τί την ήθελες τη γνώμη του συγγραφέα;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ετσι. Για να βεβαιωθώ, έντελώς.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μήπως θα μου ζητήσης κι' έμένα, καμιά προθεσμία.

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι! Σου άπαντώ άδίστακτα, θετικά και άμέσως: «Ναι, κύριε. Σας αγαπώ! Βγάλτε τις άδειες».

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σύμφωνοι, τότε.

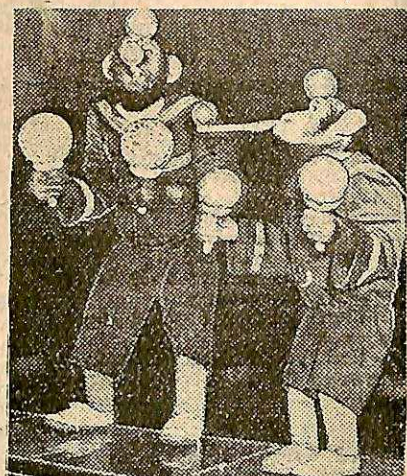
ΕΚΕΙΝΗ: Πότε θάρη;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άμέσως! Όρδουάρ!

ΕΚΕΙΝΗ (ήχητικό φιλί): Όρδουάρ! (κατεβαίνει τό άκουστικό). Νά σε μάθω γώ να μου κλείνης άλλη φορά τό τηλέφωνο! Νόμισες πως έκανα λάθος, έσυνη! (Σκέπτεται). Αλλά την άλήθεια θά του την πώ μετά τό γάμο, γιατί μπορεί να ξαναθυμώση!

(Αυλαία).

Α. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΤΑΧΥΔΑΚΤΥΛΟΥΡΓΟΙ ΤΗΣ... ΑΦΡΙΚΗΣ

Οι δυο αυτοί αγαθοί χιμπατζήδες ανήκουν στο συγκρότημα του τσίρκου Μπερτάν Μίλες του Λονδίνου. Λαμβάνουν μέρος στις απογευματινές παραστάσεις κι' έχουν ξετρελλάνει με την εξυπνάδα τους και τα κόλπα τους τους Άγγλοπαίδες της πρωτεύουσας.

ΤΕΤΡΑΠΟΔΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Σά να μη την φτάνη η επιτυχία που σημειώνει η ίδια στον κινηματογράφο, η νεαρά σταρ Μπέτυ Σεθιούρ προσπαθεί τώρα να λανσάρη και το ακούλο της. Ίσχυρίζεται πως πορεύεται για ένα σοφό-ζωο που θα καταλήξη τον κόσμο με τό... ταλέντο του!

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ ΠΟΥ ΣΥΝΕΛΗΦΘΗ

Ο τολμηρός αυτός νέος είναι ο Ρόμπερτ Νάις, από τον Άγιο Φραγκίσκο, που έπεριελψε δυο φορές να πέση με αλεξίπτωτο από το ύψος της νέφους «Χρυσή Πύλη». Την πρώτη φορά οι αστυφύλακες τον εμπόδισαν να πηδήση. Τώρα όμως είναι ευχαριστημένος γιατί τον έπιασαν μετά τη θαυμαστική βουτιά στο κενό.

Αθηνναϊκά Εθίκαιρα

Η δικαιολογία

Γεγονός τετελεσμένον είχε, πιά, θεωρηθί, ως την Άττική τό τραίνο, ότι θα επεκταθί. Αλλά στα εγκαίνιά του,—είχε γίνει... κι' άγια— (σμός,— δέν έφάνηκε καθόλου ο περίφημος «συρμός».

Ανεβλήθη με δυό λόγια, ή επέκτασίς του πάλι, ή οποία ίσως γίνη, όπως πάμε, τόν Γενάρη και μπορεί κι' ή εταιρία, ως «άτού» της να προ— (βάλη, ότι πρόκειται για τραίνο κι' έχει δίκη να... τραι— (νάρη!

Η λαθρεμπορία

Η Βουλή συνεδριάζει, όμαλώς, ή άνωμάλως, και για την λαθρεμπορία ντόρος γίνεται μεγάλος. Είνε, βλέπετε, τό θέμα της ήμέρας κι' έπομένως, είν' ο θόρυβος έν τάξει και δικαιολογημένος.

Είν' όρθον να προκαλήται σαματάς και φασαρία κι' ή Βουλή μας να δονήται και να σείετ' απ' τά βάρβα, γιατί ένα τέτοιο θέμα, όπως ή... λαθρεμπορία δέν μπορεί να συζητηθεί στα κρυφά, τούτέστιν... (λάθρα!

Ελπίδες...

Τρεις διπλωμάται, φέροντες κι' οι τρεις Μαλίκ έ— (πίθον, σκοπόν δέν έχουν, λέγεται, προς τό παρόν αντίθετον κι' υπερανθρώπως προσπαθούν στη διεθνή τη δίνη, για να εξασφαλίσουνε τό κόσμου την ειρήνη!

Ευόινως προβλέπεται ή σύμβασις εκείνη και κάποιο θαύμα πάμπολλοι ελπίζουνε να γίνη, εκτός άν διαφευσθούν, όποτε, πιά σημαίνει, ότι «έπηγαν για... Μαλίκ και γήκαν κουρεμένοι»!

Πρόεδος

Τά δελτία των τημημάτων βρίθουν όλα, κατ' αυτάς, από «δράστες, διαροήκτες κι' όπλοφόρους... μα— (θητάς, Μαθητής, στο Κουτσικάρι, τόν πατέρα του σκοτώ— (νει κι' άλλος μέ... τό «αυτόματό του», τό Παγκράτι (άναστατώνει.

Μαθητής, έν τέλει τρίτος, τό έπιθέτον του... Σπίνος, συνελήφθη, τελευταίως, απ' τά όργανα κι' εκείνος, επειδή ένός έμπορου έπέτεθη στα κλεφτά και του... άρπαξε την τσάντα την γεματή με λεφτά. Έτσι, πλην των άλλων άθλων, όλων φεύ! μαθη— (τικών, άπεδείχθη πως ο Σπίνος είναι και... άρπακτικό!

«Έρωσ άνίκατε...»

Τό κοινόν πληροφορείται με χαρά, είτε με λύπη, πως τόν άντρά της κι' ή Μπεργκιάν προσεχώς έγ— (καταλείπει, γιατί μέσα στην καρδιά της, από μήνες τώρα κλεί— (νει, έναν έρωτα—μεγάλον, τόν Φρατέλλο Ροσελλίνι!

Είν' εκείνος τ' όνειρό της, ή ζωή της είναι όλη, και, για χάρι του, δέν βρίσκει ήσυχία και γαλήνη. Τό... «σορόπι» της για δαύτον, μετεβλήθη σε... (ροσελλι! κι' από Ροσελλίνι, πλέον, θα τόν βλέπη... Ρο— (σολλίνι!

Κυριολεξία

Σ' ένα κεραμοποιείον, κάτω στο Βοτανικό, πυρκαϊά έξεδηλώθη όλεθρία τις προάλλες, που έπέφερε στους πλείστους περιούκους πανικό και ζημιές, στα γύρω σπίτια, έπροξένησε μεγάλες.

Αποτίγαρο ύπηρξε της φωτιάς ή πρώτη έστία που ραγδαίως μετεβδή και στο δίπλα πλυσταριό και τό κεραμοποιείον ήταν τέλος ή αίτια, για να γίνουνε κοντά του, όλα... κεραμιδιό!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Γυναίκες σύμβουλοι

Μέσ' τη ρουτίνα της ζωής, ίδου και κάτι νέον δυο γυναίκες σύμβουλοι στο δήμο 'Αθηναίων. Η Μαντζουλίνου είναι ή μία, ή Παντελάκη ή άλλη, που θα νοικοκυρεύουνε τό δήμου μας τό χαλί.

Μ' άν ίσως όμως κάνουνε μια τρύπα στο νερό, και μείνη ο Δήμος άξιος και κοπετού και θρήνου, τότε θα πούμε πιά κι' έμεις με ύφος πονηρό, τά ίδια Παντελάκη μου... τά ίδια Μαντζουλίνου.

Αγώνες

Αγώνες εις τά γήπεδα, στο Στάδιον άγώνες, άγώνες ποικιλόμορφοι άγγέλλονται πολλοί, κι' έφηβοι άγωνίστικη και νεαρές γοργόνες άφου ά γ ώ ν ε ς γίνονται και μέσα «τη Βουλή.

Τελούνται άγώνες διαρκώς σε κάθε μια γωνία και μάς δροσίζει άνεμος άθλητικής πνοής, και ο λαός τσακίζεται με κάθε του άγωνία σ' αυτόν τόν δυσκολώτατον... ά γ ώ ν α της ζωής!

Σάχαρη

Χιλιάδες τόννοι Σάχαρης μάς ήρθαν και πάλι τό κόσμου να γλυκάνουνε τά πικραμένα στόματα. Μετά την χειμωνιάτικη και άγρια άνεμοζάλη, την άνοιξη, άς έχωμε και λίγα... Σ α χ α ρ ώ μ α τ α.

Οί Μεσογειακοί

Εις του «Παναθηναϊκού» τό άθλητικόν τό γήπεδο άρχονται: οί άγώνες του φούτ μπάλ οί Μεσογειακοί. Κι' έτσι θα ίδούμε τώρα μάτε εις ύψηλόν έπίπεδον που θα μάς δώση ή τεχνική ή ποδοσφαιρική.

Έλλάς, Τουρκία, Αίγυπτος κι' ή όμάς της 'Ιταλίας θ' άγωνισθούν στο γήπεδο με λύσσα κι' έπιμόνας, για να διεκδικήσουνε τό «κύπελλον φιλίας» όπως χαρακτηρίζεται τό γέρας του άγώνος.

Γιατί σκοπός αυτών των μάτε, χωρίς άμφιβολία είναι σαφής: Ν' αναπτυχθί ή τών λαών φιλία. Κι' έτσι, λοιπόν, θ' άποδειχθί σε τούτη τη Σαλάδα πως ή φιλία προάγει με... κλωτσοπατινάδα!

Στις πλάξ

Όρραία και θαυμάσια. Άρχίσανε κάτω στις πλάξ τά μπάνια τά θαλάσσια. Και πριν του θέρους νάρθουνε οί πρώτες οί φωτιές οί βιαστικοί έτρέξανε να πάρουνε βουτιές.

Οί άμμουδιές πήραν ζωή και βλέπουν πάλι κίνησι. Οί πρώτοι οί λουόμενοι βουτάνε με συγκίνηση. Στις πλάξ ένεφανίσθησαν οί πρώτες οί «μπωτέ» κι' έπιάσανε τά πόστα τους κι' οί... παρατηρηταί.

Και όπως ήτο έπόμενον—τρόμος για τας κυρίες— ένεφανίσθη άναίδας κι' ο πρώτος καρχαρίας που κάνει βόλτες στα νερά, κατά που πάει τό ρεύμα κι' άνυπομόνως καρτερεί τό πρώτο του τό... γεύμα!

Τά ταξί

Μές τις αύξήσεις τις πολλές που όλους μάς χτυ— (πάνε, αύξήσανε και τά ταξί και πιδ πολλά ζητάνε. Άλλα ρολόγια γράφουνε την αύξησι έν τάξει, μά άλλα δέν την γράφουνε γιατί δέν τάχουν (φτιάδεσι!...

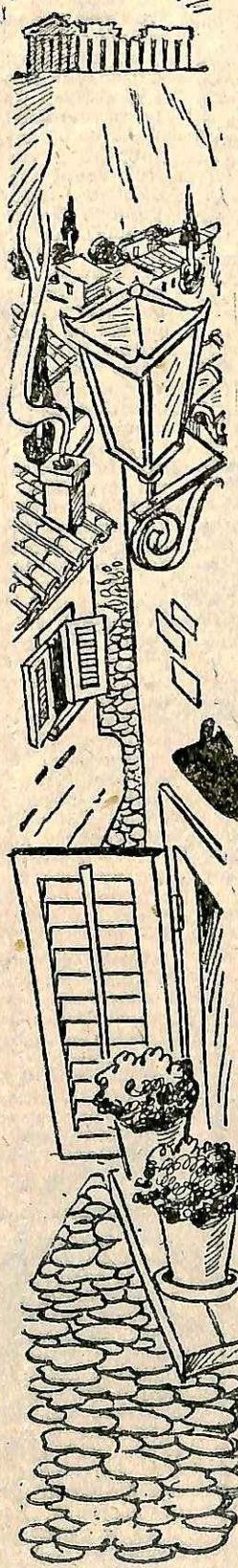
Άμφισβητείται διαρκώς της κούρσας ή αξία και στα ταξί επικρατεί μεγάλη ά τ α ξ ί α!...

Ο προϋπολογισμός

Έκθεσις Άμερικάνων άρμολών, άυστηρή, προς κατάπληξιν των πάντων τό κοινόν πληροφορεί πως τό τρίτο των Έλλήνων, με σωστό λογαριασμό, άποξί από του Κράτους τον προϋπολογισμό!

Επιδόματα, συντάξεις, έπιμίσθια, μισθοί, άπ' τόν κορβανά του Κράτους έχει κόσμος άρπαχθί. Τσίμπα ο ένας, τσίμπα ο άλλος, όλοι παίρνουνε (άράδα!

κι' έτσι πιά καταλαβαίνεις και του Χέλημ τη ζα— (λάδα! ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Ψεύτικα μάτια ΠΟΥ ΚΙΝΟΥΝΤΑΙ

Δέν διακρίνονται απ' τα
πραγματικά

"Αν πέσει κάποιος πάνω
σ' ένα μυτερό ξύλο και χά-
σει το ένα μάτι του, λίγο
πριν απ' την ώριμμένη ήμέ-
ρα του γάμου του, θ' απελ-
πισθή βέβαια, θα δοκιμάσει
την εντύπωση πώς έφτασε το
τέλος του κόσμου... "Αν
όμως, αφού μείνει 4 μέρες
στο νοσοκομείο, τα μάτια
του φαίνονται και πάλι σαν
πρώτα και κινούνται και τα
δυο μαζί, θα πιστέψει πως
συνέβη ένα ασύλληπτο θαύ-
μα.

Αυτή λοιπόν ακριβώς εί-
νε η πρόσφατη περίπτωση
μιάς άμορφης κοπέλλας απ'
το Τέξας, που έπεσε θύμα
ένος τέτοιου δυστυχήματος,
αλλά ξαναδρόκη την έλκυ-
στικότητα της και τη χαρά
της ζωής έπαια από 4 ήμε-
ρών θεραπεία στην Κλινική
του Κλήβελαντ. Πρόκειται
για μια αξιοθαύμαστη έπι-
τυχία του δόκτορος Α. Ρούν-
τεμαν, που ανταμειφθηκε γι'
αυτήν με χρυσά μετάλλια
απ' την Αμερικανική Ιατρι-
κή Έταιρεία και την Αμε-
ρικανική Ακαδημία Οφθαλ-
μολογίας.

"Ας δούμε όμως το ίστο-
ρικό αυτής της έφευρέσεως.
Πριν απ' το δεύτερο πόλε-
μο, τα ψεύτικα γυαλίνα μά-
τια προέρχονταν απ' τη
Γερμανία. Όταν λοιπόν έ-
λειψαν, με την κήρυξη του
πολέμου, έγινε δραματική η
έξοδος δεκάδων χιλιάδων Α-
μερικανών — παιδιών ή έ-

νηλίκων — που έχαναν κάθε
χρόνο τα μάτια τους σε δυ-
στυχήματα. Ίδιως υπέφεραν
απ' αυτή την έλλειψη άνθρω-
ποι που, λόγω του επαγ-
γέλματος τους (ήθοποι,οί,
μανεκέν, πλασιέ, κλπ.), έ-
πρεπε να διατηρούν μιαν έλ-
κυστική φυσική εμφάνιση.

"Ένα άμερικανικό έργα-
στήριο άρχισε τότε να φτιά-
νη τεχνητά μάτια από πλα-
στική ουσία. Σέ 6 μήνες δ-
μως, τα μάτια αυτά έχαναν
το χρώμα τους και τη γυα-
λάδα τους.

Με τη συνεργασία χει-
ρουργών και χημικών, το έρ-
γαστήριο κατόρθωσε να τε-
λειοποιήσει το σχήμα τους
και να μεταχειρισθή χρώμα-
τα άνεξίτηλα, σαν τα γε-
ρμανικά.

Τα μάτια αυτά είχαν ίρι-
δα όμοια με τη φυσική, χά-
ρις σε μια μέθοδο φωτογρα-
φικής αναπαραστάσεως. Έ-
πίσης οι μαύρες κοκκίδες
που παρίσταναν την κόρη,
ήταν βαθιά τοποθετημένες,
για να δίνουν φυσικότερη
εμφάνιση.

Στο μεταξύ, ο δόκτωρ

Ρούντεμαν πρόβλημα
δέν είχε λυθή ακόμη τε-
λείως. Μερικοί δίσκοι ξε-
φευγαν απ' τη θέση τους, έ-
πειτα από λίγους μήνες, και
προκαλούσαν δυνατούς πο-
νοκεφάλους ή έχαναν το τε-
χνητό μάτι ν' αλλοιωρίζη.

Ο δόκτωρ Ρούντεμαν έρ-
γάσθηκε για να τελειοποιή-
ση την τεχνική του. Είχε άρ-
χίσει στο μεταξύ να κατα-
σκευάζεται ένα είδος μάλα-
κής «γάλας» από λεπτά νή-
ματα τανταλίου, που χρησι-
μεύε για να προστατεύη έγ-
καύματα ή για ν' αντικαθί-
στη κομμένους ιστούς του
σώματος. Είχε παρατηρηθή
μόλις ότι οι ιστοί προ-
σαρμόζονται στερεά πάνω
σ' αυτό το ξένο υλικό.

"Έτσι, ο δόκτωρ Ρούντε-
μαν σκέπασε το πίσω μέ-
ρος των κοφύφων τεχνητών
ματιών με «γάλα» από ταν-
τάλιον κι έγραψε πάνω σ'
αυτήν τους μύς της κόγχης,
στις κατάλληλες θέσεις. Τα
άποτελέσματα ήσαν ικανο-
ποιητικά 100%.

Τώρα, οι μονόφθαλμοι
που υποβάλλονται σ' αυτή
την έγχείρηση, μένουν στο
κρεβάτι μόνον δυο μέρες,
και κατόπιν επί άλλες δυο
μέρες εξασκούνται για να
κινούν το ψευτικό μάτι όμοια
με το φυσικό. Την πέμπτη
μέρα, μπορούν πια να γυ-
ρίσουν στο σπίτι τους.

Τα νέα τεχνητά μάτια
μπορεί να τοποθετηθούν ά-
μέσως έπειτα από ένα δυ-
στυχήμα, όπως π. χ. στην
περίπτωση της κοπέλλας απ'
το Τέξας. Την ίδια όμως έ-
πιτυχία έχει η επέμβασις
κι' όταν γίνη έπειτα από
πολλά χρόνια (μόνο που
πρέπει τότε ν' ανοίξη ο χει-
ρουργός την κόρη/του μα-
τιού, ν' απελευθερώση τους
μύς απ' τον έπουλωτικό ι-
στό που τους έχει περιβά-
λει, και να τους ράψη πάνω
στο τεχνητό μάτι).

Παράλληλα προς τις έπι-
τυχίες αυτές του δόκτορος
Ρούντεμαν, άλλοι ειδικοί,
στη Ν. Υόρκη και στη Βαλ-
τιμόρη, επενόησαν διάφορα
ένδιαφέροντα είδη τεχνητών
ματιών που κινούνται. "Ένα
απ' αυτά μπαίνει και βγαί-
νει με μεγάλη ευκολία απ'
την κόγχη, σαν... ψευτό-
κουμπο του κολλάρου!

Ο Ο

Πρωτότυπος διαγωνισμός

Ο οργανισμός των άμε-
ρικανικών ραδιοφώνων προ-
κήρυξε τελευταία έναν πρω-
τότυπο διαγωνισμό. "Ενφ'
μετέδιδε ένα κομμάτι μου-
σικής, οι διαγωνιζόμενοι έ-
πρεπε ν' απαντήσουν με το
ηλέφωνο και προτού τελει-
ώσει η έκπομπή ποιός ήταν
ο τίτλος του. Νικήτρια ά-
ναδείχθηκε η κυρία Φρίντα
Πέρντο, που κέρδισε τὰ έ-
ξοδα: ένα μαντά από βιζόν,
μια δωδεκάδα από όλα τα
άσπρоруουχα, ένα δαχτυλί-
δι με μπριγιάν άξίας 3000
δολλαρίων, ένα αυτοκίνητο
καί... έναν έλέφαντα βά-
ρους 4000 κιλών!

Βροχή έφευρέσεων

Μια ματιά στο Γραφείο Προνομιών
Ευρεσιτεχνίας

Πριν από δεκάδες χρόνια, ένας υπάλ-
ληλος του Γραφείου Προνομιών Ευρεσι-
τεχνίας των Ηνωμ. Πολιτειών διευτύ-
σε τη γνώμη ότι «όλα τα πράγματα εί-
χαν πια έφευρεθή». "Αν υπηρέτουσε ό-
μως ακόμη σήμερα στο ίδιο Γραφείο,
θαχε παραδεχθή την πλάνη του, μπρο-
στά στη βροχή των έφευρέσεων που υ-
ποβάλλονται καθημερινώς σ' αυτή την
υπηρεσία. Οι έφαρμογές μόνον της άτο-
μικής ένεργείας φτάνουν τις 2.300...

Το πιο πολυάσχολο είναι το τμήμα
ερευνών του Γραφείου Προνομιών. Οι υ-
πάλληλοί του πηγαίνουν έρευνά
και ψάχνουν στα άρχεια (που έχουν
ταξινομηθή σε 320 κλάσεις και 50.000
υποδιαίρέσεις), για να ξελέγουν κάθε
καινούργια έφευρεσι και να εξακριβώ-
σουν μήπως υπάρχει ήδη κι' άλλη πα-
λαιότερη όμοια. Αυτό συμβαίνει συχνά,
κι' ο έφευρέτης σε τέτοια περίπτωση
βλέπει μ' απελπισία να καταρρέουν οι
ελπίδες του...

Τα προνόμια ευρεσιτεχνίας χορηγού-
νται ακόμη και για τα πιο παράξενα
πράγματα. "Απ' το 1931, π.χ., δίδονται
για φρούτα και λουλούδια. Κάποιος
Μπάζενμπεργκ πήρε το πρώτο προνό-
μιο ευρεσιτεχνίας για φυτά, χάρις σε
μια καινούργια αναρριχητική τριαντα-
φυλλία που άνθίζει όλο το χρόνο.

Μια πρόχειρη στατιστική άποδει-
κνύει ότι — παρ' όλη την αντίθετη γνώ-
μη — οι γυναίκες δέν είναι καθόλου έ-
φευρετικές. Στά τελευταία 15 χρόνια,
μόνο τὰ 1,5% των προνομιών ευρεσιτε-
χνίας έχουν δοθή σε γυναίκες, κι' αυτά
δέν ακόμη όχι για σπουδαίες έφευρέσεις.
"Εξ άλλου, οι περισσότεροι έφευρέτες
προέρχονται απ' τις βόρειες πολιτείες.
Φαίνεται ότι το ζεστό κλίμα του Νότου
ναρκώνει το νου κι' έκμηδενίζει την έ-
φευρετικότητα.

Οι περισσότεροι έφευρέτες φιλοδο-
ξούν να κερδίσουν εκατομμύρια απ' την
έφευρεσί τους. "Ωστόσο, η ανάγκη τους
κάνει συχνά να την πουλήσουν για ένα
κομμάτι ψωμί. Στην εποχή της μεγάλης
οικονομικής κρίσεως, κάποιος νεαρός
και φτωχός έφευρέτης, απ' τη Βοστώνη,
πούλησε ένα προνόμιο του για 1.000
δολάρια. Λίγα χρόνια αργότερα, θα
μπορούσε να ζητήση και να πάρη έ-
κατομμύρια.

"Αν αυτός βιάσθηκε, άλλοι άπεναν-
τίας περίμεναν πάρα πολύ... "Ένας έ-
φευρέτης είχε επινοήσει ένα ειδικό σύ-
στημα για το κλείδωμα της πόρτας των
φορτηγών βαγονιών. Μια σιδηροδρομική
εταιρεία του πρόσφερε 25.000 δολλά-
ρια, εκείνος όμως ζητούσε 50.000. Με
τα παζαρέματα, πέρασε ένας χρόνος.
Στο μεταξύ, βρέθηκε το γνωστό σύστη-
μα κλειδώματος των βαγονιών με το
σύρμα και τη σφραγίδα, κολλίτερο και
φτηνότερο από κάθε άλλο. Κι' έτσι ο
πρώτος έφευρέτης έμεινε στα κρύα του
λουτρού...

Διάφορες μεγάλες εταιρείες — η Τζέ-
νεραλ Έλέκτρικ, η Ουέστινγκχάουζ, η
Ντν Πόν, κλπ. — έχουν μεταβάλει τις
έφευρέσεις σε όμαδική δουλειά της ρου-
τίνας. Διατηρούν δηλαδή έπιτελεία έπι-
στημόνων και τεχνικών, που καθέναν
τους αναλαμβάνει μιά ώρισμένη έρευνα,
κι' απ' το συνδυασμό των προσπαθειών
όλων αυτών βγαίνει μια έφευρεσις, που
άνηκει βεβαίως στην εταιρεία.

"Ωστόσο, τὰ 50% των έφευρέσεων γί-
νονται ακόμη από μεμονωμένα κι' άνε-
ξάρτητα άτομα, από «ελευθέρους σκο-
πευτάς». Κι' οι έφευρέτες μπορεί να γί-
νουν εκατομμυριόφται, αν δέν τους κλέ-
ψη κάποιος την ιδέα τους, αν δέν βια-
σθούν και δέν καθυστερήσουν, κι' αν δέν
βρεθή κάποια παλαιότερη όμοια έφευ-
ρεσις στα άρχεια του Γραφείου Προνο-
μιών...

Ο ΑΔΙΟΡΩΤΟΣ ΚΟΡΤΑΚΙΑΣ

—Μου φαίνεται, δεσποινίς, πως κάπου σας
έχω ξαναδῃ... (Του Μ. Γαλλία)

Κρητικές μαντινάδες

Δέκα τριών λογίων σεβντάς κι' όχτώ λογιά μεράκια
μυύρχονται σά σε θυμηθώ, κι' είμαι νά πιά φαμάκια

Ψηλά τη χτίσιες τη φωλιά και χαμηλό ο κλώνος
και θά σου φύνη το πουλί και θά σου μείν' ο πόνος.

Ψηλομελαχροινάκι μου με τη μακρά σου φούντα
σαν ήθελες νά παντρευτής τὰ πάλλαρά σου που 'νται

Από τη πόρτα σου περιώ τα μάτια χαμηλώνω,
τό κάνω για τη γειτονιά, μά γώ σε καμαρώνω.

Βάλε το πάπλωμα μερντέ νά μην περνούν οι μπάλλες,
νά μη μάς έσκατώσουνε στις δροσρές σου άγκάλες.

Φέγγε μου φεγγαράκι μου, νά κάνω τὰ προυκιά μου,
κι' ένα κοπέλλι με ζητά από τη γειτονιά μου.

Παίξε, λυράκι, δυνατά νά τραγουδῷ γεμάτα,
νά τίνε κατεβάσουμε την άγασψή στη στράτα.

"Έχω σου παραπόνει χιλιάδες και μυριάδες,
μά δέν μπορώ να σου την πώ έξω με μαντινάδες.

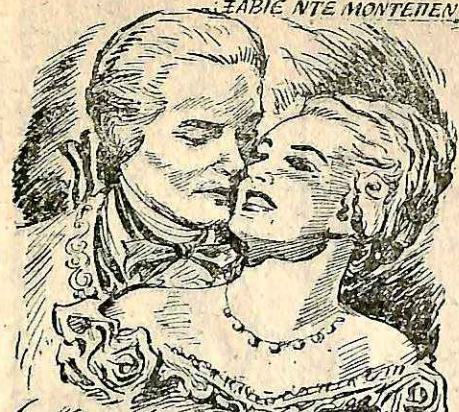
Γ' άστρα δέν έχουν μετρημό, μά γώ θά τὰ μετρήσω,
για νά με λένε μπιστικό, όπου κι' άν άγασήσω.

Ψηλό κυπαρισσάκι μου, με τὰ κοντά κλωνάρια,
ό έρωτάς σου π' έκαψε μέσα στα φυλλοκάρδια.

Τό λεμονάκι τ' άγουρο σφίγγε το νά μυρίξη
και τη γειτονόπουλα σου φέλειε τη κι' άς μανίξη.

"Η μάνα που σέ γέννησε χρυσή ταν η κοιλιά τη,
μαλαματένιοι οι ποιοι τη, κι' άγγέλοι τὰ παιδιά τη.

ΓΙΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Ο ΥΠΟΔΟΥΤΗΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ένα βροχερό βράδυ, ένα άμαξιό σπάνει σε μικρή απόσταση από το Μικρό Πύργο. Οι επίδοτες του άμαξιού, ο Ιππότης γιότος Τραμπλίνγκ κι ο πιστός του υπηρέτης Ζάκ, τραυματίζονται και φιλοξενούνται στο Μικρό Πύργο από τη Ζανέτ Σαμπάρντ που έχει τη μητέρα της Μαγδαληνή κατάκοιτη στο κρεβάτι.

Χάρη στην περιποίηση της Ζανέτ και του γιότου που είχε κληθεί στο Πύργο, ο Ραούλ που είναι, ώριμος και μόλις 30 ετών, συνέχεται και σε λίγο στέλνει τον πιστό του υπηρέτη, το Ζάκ στο Παρίσι για να μεταφέρει κάποια μυστικά έγγραφα του Κράτους και να τα παραδώσει στα Άνάκτορα, στον Αντίβασιλέα. Ο Ζάκ φεύγει.

Στο δωμάτιο όπου βρίσκεται ο Ραούλ, υπάρχει μια εικόνα που παριστάνει την επίσκεψη της Βασίλισσας του Σαββά στο Σολομώντα. Τα χαρακτηριστικά της εικόνας αυτής μοιάζουν καταπληκτικά με τα χαρακτηριστικά της Ζανέτ.

Η Ζανέτ ανησυχεί για την τύχη του άμαξιού Ιππότη και του δίνει αργότερα ένα φάρμακο που προετοίμασε η μητέρα της. Ο νέος βυθίζεται σε ληθαργία. Όταν αργότερα, όλοι κοιμούνται, η Μαγδαληνή, η μητέρα της Ζανέτ και η άρρωστη σπώνεται από το κρεβάτι της, κρατώντας στο δεξί της χέρι ένα έγχειριδιο, και πάει να σκοτώσει το Ραούλ για να τον κλέψει, αλλά παραπατάει και το έγχειριδιο βυθίζεται στην καρδιά της.

Η Ζανέτ φεύγει από τη γαλλική και γυρίζει αργότερα μαζί με άλλους τέσσερις χωρικούς στον Πύργο, όπου ανακαλύπτουν τη νεκρή Μαγδαληνή.

Σε λίγο έρχεται ο γιατρός και ο αστυνόμος που υποπτεύονται για το θάνατο της Μαγδαληνής το Ραούλ. Πλησιάζουν τότε όλοι στο δωμάτιο του και βρίσκουν το νέο να κοιμάται βαριά.

Ο αστυνόμος ερευνά τις άποψεις του κι ανακαλύπτει το χρυσάφι που έχει ο Ραούλ μαζί του και μια περιγραφή με την υπογραφή του Αντίβασιλέως της Γαλλίας, Φιλίππου της Ορλεάνης, που παρέχει πλήρη έλευθερία στον Ιππότη Ραούλ ντε Τραμπλίνγκ. Έτσι η αβώδης του νέου αποδεικνύεται.

Η Ζανέτ μένει τέλος μόνη και κλαίει ενώ ο άντρας της Κλωντίν της υποσχέται να της στείλει τη γυναίκα του για να της κρατήσει συντροφιά.

Η νέα είναι σίγουρη πως η μητέρα της ήθελε να δηλητηριάσει το Ραούλ και όταν αργότερα βρίσκεται μπροστά στο νέο που, στο μεταξύ, έχει συνέλθει νοιώθει μεταμέλεια γιατί τον υποπτεύθηκε. Οι δύο νέοι μιλούν πολλή ώρα μαζί κι αλληλοεπηρεάζονται να γενιέται στην ψυχή τους ο έρωας. Πραγματικά, ο Ραούλ της περνάει ένα χρυσό δαχτυλίδι στο δάχτυλο και την θεωρεί μητέρα του.

Οι δύο έρωτευμένοι φεύγουν σε λίγο με τ' άμαξι, μαζί με τον πιστό υπηρέτη του Ραούλ, το Ζάκ, για το Παρίσι για να καταλύσουν στο ξενοδοχείο «Βασιλιάς Σολομών».

Και καθώς το άμαξι έξακολουθούσε το δρόμο του, έστρεψε προς τη Ζανέτ και της είπε χαμογελώντας:

— Δεν είναι παράξενη σύμπτωση, άγαπημένε μου; Το πρώτο σπίτι, όπου θα μείνει η Βασίλισσα του Σαββά, είναι το ξενοδοχείο του Σολομώντος...

— Πραγματικά, παραδέχτηκε η νέα. Παράξενη σύμπτωση.

Σε λίγο, το άμαξι στάθηκε μπροστά στην είσοδο του ξενοδοχείου.

Ήταν ένα παλαιό σπίτι, με στενή πρόσοψη.

Το άμαξι μπήκε στην αυλή του ξενοδοχείου και στάθηκε.

Ο Ζάκ πήδησε κάτω κι άνοιξε την πόρτα.

Ο Ραούλ κατέβηκε πρώτος, κι έπειτα βοήθησε και τη Ζανέτ να κατέβει.

Ένας άντρας πηλός και εξαιρετικά αδύνατος, πλησίασε τους νεοφερμένους. Ήταν 70 χρονών περίπου. Ήταν ο ιδιοκτήτης του ξενοδοχείου.

Τον θεωρούσαν πλούσιο, άλλ' ήταν φοβερά φιλάργυρος. Λεγόταν Σαμουήλ Μπερταμό, άλλ' όλοι στη γειτονιά τον έλεγαν «ο εκατομμυριούχος».

Υποκλίθηκε μπροστά στο Ραούλ κι άρχισε να του εκφράζει την αφοσίωσή του και τη χαρά του που τον ξαναβλέπε.

— Καλά, καλά, τον δέχομαι ο νέος. Είναι όλα εν τάξει.

— Μάλιστα, κύριε Ιππότε, όπως πάντοτε, απάντησε ο ξενοδόχος.

— Μπορούμε λοιπόν ν' ανεβούμε;

— Βεβαίως. Και μολονότι ο κύριος Ιππότης ξέρει το δρόμο, θα λάβω την τιμή να τον ακολουθήσω καθώς και την...

Κι' ο Έβραιος σταμάτησε διακριτικά.

— Την κυρία μου, συμπλήρωσε άταρτα ο Ραούλ.

— Και την κυρία ντε Τραμπλίνγκ, συνέχισε ο Σαμουήλ.

Κι' ανέβηκε στο δεύτερο πάτωμα του ξενοδοχείου, ακολουθούμενος από τους άρραβωνισμένους. Πήγαν μέσα σ' ένα μεγάλο δωμάτιο των «Μαγών», όπως τότε γιναν. Τριγύρω στους τοίχους ήταν μεγάλες ντουλάπες με πολυάριθμες ένδυμασίες, κάθε είδους, και σε μία γωνία ένα μεγάλο σιδερένιο κιβώτιο. Τρία-τέσσερα καθίσματα αποτελούσαν τη μοναδική επίπλωση αυτού του δωματίου.

Όταν ο ξενοδόχος βγήκε έξω, αφήνοντας τους μόνους, ο Ραούλ ρώτησε τη Ζανέτ:

— Τι ιδέα έχεις γι' αυτό το δωμάτιο, όπου σκοπεύω να σ' εγκαταστήσω;

— Μήπως πρόκειται να κοιμάμαι πάνω σ' εκείνο το κιβώτιο; ρώτησε χαμογελώντας η νέα.

— Τώρα θα ιδής, ψιθύρισε ο Ραούλ.

Και πλησιάζοντας στο σιδερένιο κιβώτιο, πέρασε ένα κουμπί, που δεν φαινόταν, κι άμέσως σχηματίστηκε ένα ανοίγμα, που...

ΜΙΑ ΕΠΙΤΥΧΗΣ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ

Ο «Θησαυρός» βρίσκεται στην ευχάριστη θέσι ν' αναγγελία στους αναγνώστες του ότι εξασφάλισε προς χάριν των την αποκλειστικότητα (κοιτηράκι) της δημοσίευσής για την Ελλάδα των επίκαιρων φωτογραφιών του παγκοσμίου φήμης πρακτορείου διεθνών φωτογραφικών ρεπορτάζ.

ΚΗΣΤΟΝ (Keystone)

Η συστηματική παρακολούθηση όλων των διεθνών πολιτικών, επιστημονικών, καλλιτεχνικών και κοινωνικών γεγονότων από ειδικούς φωτορεπόρτερ σ' όλες τις χώρες του κόσμου και η έγκαιρη αποστολή αεροπορικώς των εκλεκτών αυτών επίκαιρων φωτογραφιών του πρακτορείου ΚΗΣΤΟΝ (Keystone), καθιστούν απαραίτητη τη συνεργασία του με όλα τα μεγάλα εικονογραφημένα ευρωπαϊκά και αμερικανικά περιοδικά.

Ο «Θησαυρός», με την ευγενή φιλοδοξία που έχει να καταστή εφάμιλλων των καλύτερων ξένων εβδομαδιαίων εικονογραφημένων επιθεωρήσεων, είναι εύτυχης που του παρέχεται σήμερα η ευκαιρία να παρουσιάσει στο αναγνωστικό του κοινόν την εξαιρετική αυτή καινοτομία της τακτικής συνεργασίας του με το πρακτορείο ΚΗΣΤΟΝ (Keystone)

αποκάλυψε ένα στενό και σκοτεινό διέξοδο.

Η Ζανέτ έμεινε κατάπληκτη.

— Μη φοβάσαι, της είπε ο Ραούλ. Έλα μαζί μου.

Και την έπιασε από το χέρι.

— Γιατί να φοβηθώ, αφού είμαι κοντά σου; απάντησε η νέα.

Επειδή ο διάδρομος εκείνος ήταν πολύ στενός, ο Ραούλ προχώρησε πρώτος, κρατώντας πάντοτε από το χέρι την άρραβωνιστική του.

Το σκοτάδι ήταν βαθύ.

Ο Ραούλ προχώρησε καμιά εικοσαριά βήματα κι έπειτα στάθηκε.

Πάτησε πάλι κάποιο κουμπί, ακούστηκε ένας τριγμός κι ανοίχτηκε μία δεύτερη διάδο.

Αυτή τη φορά, η Ζανέτ έκλεισε τα μάτια της, που είχαν θαμπωθεί από το φως.

Ο διάδρομος που είχε ακολουθήσει ως τότε, δόνησε, από το ξενοδοχείο σ' ένα διπλανό σπίτι. Και τώρα βρίσκονταν σ' ένα μεγάλο δωμάτιο με πλούσια ανατολίτικη επίπλωση.

— Τι όμορφα που είναι, είπε η Ζανέτ κατενθουσιασμένη.

— Άκόμα δεν τα είδες όλα, της είπε χαμογελώντας ο Ραούλ.

Και, αναστρέφοντας ένα μεταξωτό παραπέτασμα, ώδηγησε τη Ζανέτ σ' ένα άλλο δωμάτιο, επιπλωμένο όλο με έβανο. Πάνω σ' ένα τραπέζι, υπήρχαν δυο κιβώτια, γεμάτα από σκεύη άσημενα κι από σερίσιμα πορσελάνης.

— Και δεν είναι μόνον αυτό, συνέχισε ο Ραούλ.

Και την ώδηγησε σ' ένα τρίτο δωμάτιο, μία μικρή κρεββατοκάμαρα, πολυτελεστη.

Πράγμα περίεργο όμως, στον τοίχο, πλάι στο κρεβάτι, υπήρχε μία μεγάλη συλλογή όπλων, όλων των ειδών...

— Πού βρίσκομαστε λοιπόν; ρώτησε κατάπληκτη η Ζανέτ.

— Πριν από ένα μήνα, θα σου έλεγα πως είμαστε στο σπίτι μου, της απάντησε χαμογελώντας ο Ραούλ. Τώρα όμως πρέπει να σου πω ότι είμαστε στο σπίτι σου.

— Πώς; Όλα αυτά είναι δικά σου;

— Ναι. Τώρα όμως είναι δικά σου.

— Τότε γιατί η μυστηριώδης εκείνη είσοδος;

— Για λόγους που θα σου εξηγήσω αργότερα και θα τους καταλάβεις... Πες μου όμως τώρα, αγαπημένη μου, δεχέσαι να μείνεις εδώ με μία καμριέρα, ως πού να γίνω ο γάμος μας, πού, άλλωστε, δεν θ' άργησει.

— Ξέρεις καλά, φίλε μου, πως ό,τι θέλεις εσύ, το θέλω κι' εγώ...

Ο Διάβολος

Αφίνοντας τη Ζανέτ μόνη στο διαμέρισμα της, ο Ραούλ βγήκε από τη μυστική διάδο, και φτάνοντας στο ξενοδοχείο, κατέβηκε στο δρόμο, πήρε ένα άμαξι, κι πήγε στο μεγάλο του μαρκεσιού ντε Τιάνζ.

Ο μαρκήσιος ήταν 38 χρονών άντρας με ευχάριστη φυσιογνωμία και μ' ευγενικούς τρόπους. Ζούσε πολυτελώς στο μεγάλο του της οδού Σαιν-Ντομινίκ, κι όλοι παραξενεύονταν γι' αυτό, επειδή είχε πριν από πολλά χρόνια κατασπαταλήσει την πατρική του περιουσία.

Μόλις είδε τον Ραούλ να μπαίνει μέσα έστρεψε να τον υποδεχτεί.

— Νομίζω πως δεν θα σε ξαναδώ πιά, του είπε. Από πού έρχεσαι λοιπόν;

— Μη με ρωτάς... Κινδύνεψα να πεθάνω...

— Άλλ' άς τ' αφίσουμε αυτά. Πώς πηγαίνουν οι δουλειές μας;

— Άσχημα, απάντησε ο μαρκήσιος.

— Πώς;

— Και γι' αυτό ήταν απόλυτος ανάγκη να γυρίσεις στο Παρίσι.

— Για να κάμω τί; ρώτησε ο Ραούλ.

— Για να προσπαθήσουμε να στερεώσουμε την πίστι μας που κλονίζεται.

— Συμβαίνει λοιπόν τίποτα;

— Ναι.

— Και από πού προέρχεται ο κίνδυνος;

— Από τ' ανάκτορα.

— Αβύγαντα. Πριν από δεκαπέντε μέρες, έλαβα από κεί νέα, κι' ευχάριστά μάλιστα.

— Ναι, άλλ' από τότε άλλαξαν τα πράγματα.

— Και για παιδί λόγο;

— Μας υποσκελίζουν...

— Ποιος; ρώτησε περίεργος ο Ραούλ.

— Μια Ιταλίδα τυχοδιώκτρια, που λέγεται Άντανια Βέρντι, αν θυμάμαι καλά.

— Και τί κάνει λοιπόν αυτή η Ιταλίδα;

— Σέρνει από τη μύτη των Αντιβασιλέων, εκμεταλλευόμενη την αδυναμία του.

— Μα πως το κατώρθωσε; ρώτησε ο Ραούλ.

— Του δείχνει το Διάβολο, απάντησε σοβαρά ο μαρκήσιος ντε Τιάνζ.

— Αλήθεια;

— Καθώς βλέπεις λοιπόν τα πράγματα είναι σοβαρά.

— Άρατ' είναι μαγισσα αυτή η γυναίκα;

— Έτσι φαίνεται.

— Κι' ο Αντιβασιλεύς έπεσε στα δίχτυα της;

— Ναι. Αφού κι' εγώ ο ίδιος είδα με τα μάτια μου...

— Την όπασα;

— Ναι.

— Πες μου λοιπόν τί συνέβη.

— Την περασμένη Παρασκευή, εδώ και μία βδομάδα δηλαδή, είχα προσκληθεί σε δείπνο σ' ένα ανάκτορο. Κατά τις εντεκαμισή, ο Αντιβασιλεύς σηκώθηκε και μ' έλεγε: «Κυρίες και κύριοι, όσοι από σας θέλουν να ιδούν το διάβολο, ας το πουν ελεύθερα και η επιθυμία τους θα ικανοποιηθεί».

«Όλοι μας γέλασαμε, γιατί δεν καταλαβαίναμε τί ήθελε να πει, άλλ' ο Αντιβασιλεύς επανέλαβε: «Κυρίες και κύριοι, αυτό που σας λέω είναι σοβαρό. Τα μεσάνυχτα ακριβώς, θα φανεί ο Διάβολος στο διπλανό δωμάτιο. Όποιος θέλει να τον δει, ας με ακολουθήσει».

Οι γυναίκες τότε άρχισαν να φωνάζουν τρομαγμένες, κι' οι άντρες έψαψαν να γελάνε, εκτός από μένα, καθώς καταλαβαίναμε. Τέλος, ύστερα από πολλούς διαταγμούς, καμιά δεκαριά από τους καλεσμένους αποφάσισαν ν' ακολουθήσουν τον Αντιβασιλέα. Πήγα κι' εγώ μαζί τους. Μπήκαμε σ' ένα δωμάτιο, που οι τοίχοι του και το δάπεδο ήταν σκεπασμένα με μαύρη τσόχα. Στη μία πλευρά του δωματίου υπήρχαν καθίσματα, και στην άλλη ένα τραπέζι, όπου ήταν ένα λυχναρί μεσα σ' ένα γυαλίνο γλόμπο, φωτίζοντας αμυδρά, και πλάι ένα ποτήρι γεμάτο νερό.

Η σκηνοθεσία δεν ήταν άσχημη, παρατήρησε ο Ραούλ, που άκουγε μ' ένδιαφέρον την αφήγησή του φίλου του.

— Κόσμησε Άντι, συνέχισε ο μαρκήσιος ντε Τιάνζ. Υστερα από πέντε λεπτά της ώρας περίπου, ανασκώθηκε η Άντανια Βέρντι. Μου φάνηκε νέα και ώραιότατη. Φορούσε ένα χιτώνα που ήταν κολλημένος στο στήθος της και πολύ κοντά, αφήνοντας έτσι να διαγράφεται καθαρά το αρμονικό σώμα της. Τα μακρά κατάρματα μαλλιά της, έπεφταν στους γυμνούς ώμους της. Πλησίασε στο τραπέζι κι' έβαλε κάτι μέσα στο κρυστάλλινο ποτήρι, το γεμάτο νερό. Ο Αντιβασιλεύς, που καθόταν πλάι μου, έσκυψε και με ρώτησε: «Βλέπετε;». «Μάλιστα, αλλά δεν καταλαβαίνω τί κάνει» του απάντησα.

«Έβαλε το μαγικό βάτραχο μέσα στο νερό», μου είπε. «Γιατί είναι μαγικός αυτός ο βάτραχος;». Ρώτησα παραξενεμένος. «Γιατί μετέλαβε όλων ανεξαιρέτως των μυστηρίων της εκκλησίας, από το βάπτισμα ως τη μεταλήψη», μου απάντησε σοβαρά ο Αντιβασιλεύς. «Και την ιερωσύνη; Και το άγιο μύρο;». Ρώτησα μη πιστεύοντας σ' αυτά που μου έλεγε. «Κι' αυτά επίσης», μου απάντησε ο Αντιβασιλεύς. «Μου φαίνεται όμως, ότι γι' αυτά τα δύο μυστήρια χρειάζεται αρχιερέας, παρατήρησα. «Ξχνάτε λοιπόν ότι έχω υπό τις διαταγές μου τον καρδινάλιο Ντυμπούα;», μου είπε χαμογελώντας σαρκαστικά. «Επειτα κύταξε το ρολόι του και είπε δυνατά: «Είναι μεσάνυχτα. Τώρα θα ιδής...».

Πραγματικά, τη στιγμή εκείνη η Ιταλίδα γονάτισε μπροστά στο τραπέζι, κι' άρχισε να μιλάει στο βάτραχο με γλυκεία φωνή: «Άγιε άγγελε, του έλεγε, ώρα μου άγγελε, άγαπημένε μου άγγελε, άκουσε με. Θά λυση λοιπόν ο Άρχαγγελος Μιχαήλ, ό,τι έδρε ο Σατανάς...».

Ο βάτραχος άρχισε να κολυμπά μέσα στο ποτήρι, και...

μερικές σταγόνες νερό, που τινάχτηκαν, έβρεξαν το πρόσωπο του αντιβασιλέως, που ταραχτηκε. Η Ιταλίδα το προσέξε άμέσως και φώναξε: «Γονάτισε όλοι σας, γιατί αλλοιμονα σ' εκείνον που δεν θα παρακολουθήσει με σιγή και κατάνυξη τα όπερα αυτά μυστηρία». Πρώτος ο Αντιβασιλεύς γονάτισε, δίνοντας το παράδειγμα, κι' όλοι έμεις οι άλλοι τον μιμήθηκαν.

Αγαπητέ μου μαρκήσιε, τον δέχομαι ο Ραούλ, μπορείς να μου πής τί είδους επίκληση έκανε η γυναίκα αυτή;

— Απ' ό,τι μπορέσα να καταλάβω, απάντησε ο ντε Τιάνζ, η γυναίκα αυτή χρησιμοποίησε το τυπικό που έχουν στα ιερά τους δίδλια οι Κόπτες.

— Πολύ καλά. Εξακολουθήσε την αφήγησή σου. Τι συνέβη έπειτα;

— Πρώτα-πρώτα, το λυχναρί σβύστηκε ξαφνικά και το δωμάτιο βυθίστηκε στο σκοτάδι. «Επειτα, πλάι στην Ιταλίδα, παρουσιάστηκε: έντελως άδούρα, ένας άντρας ολόγυμνος με εξωτική όμορφια. Στους κροτάφους του είχε δυο μικρά κέρατα, αλλά το πιο θαυμαστό ήταν ότι, από τον ώμο του ως την άριστερή του φτέρνα, είχε μία κοκκινωπή ουλή, που έμοιαζε σ' α να είχε γίνει από χτύπημα άστραπής...

«Βλέπετε αυτή την ουλή; μου είπε ο Αντιβασιλεύς. Είναι το σημάδι που άφισε ο κεραυνός του Θεού. Γιατί αυτός, που βλέπετε, είναι ο Διάβολος...».

Ο Ραούλ άρχισε να γελά δυνατά.

— Πολύ εύπιστος είναι ο Αντιβασιλεύς, είπε ειρωνικά.

— Σιγά-σιγά, επανέλαβε ο μαρκήσιος ντε Τιάνζ, η μορφή του Διαβόλου έπαψε να φεγγοβολά ως πού έβουσε έντελως και το δωμάτιο ξαναβυθίστηκε στο σκοτάδι.

«Επειτα, ξαφνικά πάλι, το λυχναρί άναψε κι' είδαμε την Ιταλίδα, γονατιστή μπροστά στο ποτήρι με το βάτραχο. «Όταν γυρίσαμε στην τραπέζια, ο Αντιβασιλεύς με πήρε ιδιαίτερως και μου είπε: «Πώς σας φάνηκαν όλ' αυτά; Πρέπει να όμολογήσετε ότι η γυναίκα αυτή είναι πολύ ανώτερη από το φίλο σου τον Τραμπλίνγκ. Μου φαίνεται ότι θα έκανα καλά να τον κλείσω στη Βασίλχη. Άλλωστε, η Ιταλίδα μου όλο υποσχέθηκε να θέσει στη διάθεσή μου ένα δαίμονα, που θα μπόρει να μου μεταβάλει τα κάρβουνα σε διαμάντια...».

Τα λόγια αυτά του Αντιβασιλέως με άφισαν κατάπληκτον και δεν μπορούσα να του απαντήσω τίποτα. Ευτυχώς που με άφισε για να πλησιάσει δυο-τρεις κυρίες, που είχαν λιποθυμήσει από τον...

... (The text continues with a detailed description of the scene and the characters' reactions, but the provided text is cut off at the end of the paragraph.)

τρόπο τους. «Εφύγα από τ' Ανάκτορα, κι' από την άλλη μέρα κίνησα γι' και ούρα-νο γι' ά' ανακαλύψω το μέρος όπου βρίσκόντου, για να σε είδοποιήσω για όσα είχαν γίνει και να σου συστήσω νάρθη άμέσως να προλάβης τη βύελλα. Δυστυχώς όμως δεν μπορέσα να σε βρώ...

— Είχες δίκιο, μαρκήσιε, που μου είπες πριν από λίγο ότι με απειλεί μεγάλος κίνδυνος, είπε συλλογισμένος ο Ραούλ. Η γυναίκα αυτή είναι πραγματικά πολύ επικίνδυνη. Κι' αφού είναι νέα κι' όμορφη, όπως λές, έχει μεγάλες ελπίδες επιτυχίας κι' επιρροής σ' έναν άνθρωπο σαν το Φίλιππο της Ορλεάνης...

— Τι σκέπτεσαι να κάνης; Έχεις κανένα σχέδιο;

— Όχι ακόμα, αλλά θα το βρώ. Και πρώτα-πρώτα πρέπει να καταστρέψω την πίστι της Ιταλίδας, που ασφαλώς δεν πρόφτασε ακόμα να εδραιωθεί. Κι' αν δεν βρώ αυτό το μέσο, η αν άποτύχη, έχω ένα άλλο ασφαλότερο.

— Ποιό;

— Μιά συμμαχία.

— Με την Ιταλίδα;

— Ναι.

— Θα την δεχτή άραγε;

— Γιατί όχι; Άν τα μέσα που μεταχειριζόμαστε, τόσο έμεις όσο κι' αυτή, είναι τα ίδια, τα ελαττήρια μας είναι διαφορετικά. Ασφαλώς αυτή η Βέρντι επιθυμεί τα χρήματα του Αντιβασιλέως, ενώ εμείς δεν ζητάμε παρά την προστασία του.

«Ποτε, καθώς βλέπεις και για τους δυο μας θα είναι καλό να συνεργαζώμαστε...

— Έχεις δίκιο, παραδέχτηκε ο μαρκήσιος ντε Τιάνζ. Και τώρα τί θα κάνης;

— Θα προσπαθώ να μάθω πρώτα πρώτα ποια είναι αυτή η Ιταλίδα και πως κατώρθωσε να σχετισθεί με τον Αντιβασιλέα. Επειτα θα σκεφτούμε μαζί τί πρέπει να κάνουμε.

— Είμαι πάντοτε στη διάθεσή σου.

— Το ξέρω και το όλολογίζω... Και τώρα άς μιλήσουμε και για τις άτομικές μας υποθέσεις.

— Πήρες τις εκατό χιλιάδες σκούδα;

— Ναι και σ' ευχαριστώ.

— Χρειάζεσαι κι' άλλα χρήματα;

— Όχι ακόμα.

— Μην ανησυχείς. Καθώς ξέρεις, οι μηχανές δουλεύουν συνεχώς... Και τώρα έχω να σου ζητήσω μία χάρη.

— Θα ευχαριστηθώ πολύ αν μ' αφορώς να σου φανώ χρήσιμος.

— Πρέπει πρώτα-πρώτα να σου εξομολογήσω...

ΠΑΡΙΣΙΝΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Η εκλεκτή καλλιτέχνις μας Σοφία Βέμπο, που εμφανίζεται αυτές τις ημέρες μ' εξαιρετική επιτυχία στο «Κουρσάλ» του Καίρου, θα επιστρέψει στην Ελλάδα κατά τα τέλη Μαΐου. Η Σοφία Βέμπο, κατά την πρόσφατη διελεύσή της από το Παρίσι, συνητητήθηκε με τον Ιδιοκτήτη και διευθυντή του «Θησαυρού» κ. Γεώργιο Παπαγεωργίου και την σύζυγό του. Η ανώτερη φωτογραφία ελήφθη κατά τη διάρκεια ενός περιπάτου των σ' ένα παρισινό βουλεβάρτο.

Θύμα της ζήλειας

Μιά άσημαντη είδησι του αστυνομικού δελτίου κρύβει καμιά φορά μέσα σε τρεις γραμμές την τραγωδία ενός ανθρώπου. Θα σάς αναφέρουμε μια χαρακτηριστική περίπτωση για να πάρετε μια ιδέα τι συμβαίνει πολλές φορές μπροστά στα μάτια μας κι' ωστόσο δεν το προσέχουμε.

Τα ξημερώματα μιάς θερμής νύχτας του 1936 ένας άνθρωπος, ο Α. Χ., γυρίζει στο σπίτι του. Εργαζόταν σ' ένα εργοστάσιο, ήταν προϊστάμενος ενός δολοκλήρου τμήματος και μετά τη διπλή βάρδια του που ήταν τρομερή σκοτούρα, πήγαινε να ξεκουραστεί στο σπίτι του. Ήταν φοβερά χαλιωμένος. Μά' ωστόσο σαν τον χτύπησε ο θάνατος, άεργος της νύχτας, όταν σιγά σιγά, μέσα στην απόλυτη ησυχία άρχισε να ξεθαλώνει το μυαλό του και να καυμάρει τα νύχτα του, ένοιωσε να ξεπηδούν από μέσα του ένα σωρό αναμνήσεις. Κι' είχε κι' ένα φεγγάρι που υπορούσε να τρελάνη και άσκητη. «Νύχτα για ερωτευμένους» σκεφτηκε ο Α. Χ. κι' έλαττωσε το όνειρο του όπως ήταν άφηρημένος. Ξαφνικά οι γλυκές νότες μιάς φασαρμόνικας του άγγιξαν την ψυχή. Έρχόντουσαν από ένα σατυροδρόμι. Δύο «τροβαδούροι» έλεγαν τα δάσκανα της καρδιάς τους, ύψωναν την αρμονία της μουσικής ενός τραγουδιού για να γλυκοτυπώσουν την αγαπημένη τους. Ο Α. Χ. κοντοστάθηκε. Ο ένας από τους αγνώστους έπαιζε θαυμάσια φασαρμόνικα.

Ο φίλος μας για να μη στέκεται και νομιστή υποπτος, έκανε μερικές βόλτες στο δρόμο με άργο βήμα. Έπειτα κάθισε κάτω από ένα μπαλκόνι και ακούμπησε στον τοίχο ενός σπιτιού για να καπνίσει ενώ η μουσική έπαιζε.

Δεν είχαν όμως περάσει λίγα λεπτά της ώρας, όταν ξαφνικά ο ένας από τους «τροβαδούρους» κινήθηκε προς το μέρος του.

—Γιατί σταθήκες, ρέ;

Ο άνθρωπος προσπάθησε να τρέξει γρήγορα, ότι είχε σταθεί για ν' ακούσει το τραγούδι τους, μα κι οι δυο είχαν εξαγριωθεί.

—Αυτός δεν είναι ρε Μιχάλη; ρώτησε το φίλο του ο τρις ζαρκίος.

—Αυτός είναι.

—Να τον φάμε λοιπόν; ρώτησε πάλι ο πρώτος.

—Και δεν τον τρώμε, αδερφάκι;

—Για σταθήτε ρε παλληκαράδες, φώναξε. Ποιον θέλετε να φάτε μωρέ;

—Θα σου τα κόψω τα πόδια αν άλλοτε περάσεις από δω πέρα!... Θύμωσε τώρα και με τη σειρά ο Α. Χ.

—Τόπο, αδειάστε μου τη γωνία για να περάσω, φώναξε.

—Κύττα, μάς κάνει και τα «ζοριλίκια» παρατήρησε ο αποκαλούμενος Μιχάλης. Βούρ, άπάνω του.

Μέσα στη νύχτα ο Α. Χ. δεν έβλεπε καλά τα πρόσωπά τους. Μά' νοίωσε να τον αρπάζουν και να τον κολλάνε στον τοίχο. Ο ένας τον κρατούσε γερά. Ο άλλος με ένα λεπίδι άρχισε να του χαρακώνει το πρόσωπο, το λαιμό, τα χέρια.

—Σαν σου άρεση κάνε πάλι τον αγαπητικό.

Ο Α. Χ. ένοιωσε το αίμα του να χύνεται από σαράντα πληγές. Άρχισε σιγά-σιγά να χάνει τις αισθήσεις του και τέλος σωριάστηκε ανίσθητος στο δρόμο λίγα μέτρα από την πόρτα του σπιτιού του.

Τα ξημερώματα κάτι περαστικοί εργατές τον βρήκαν να πλέη σε μια λίμνη αίματος κι' είδοποίησαν και τον παρέλαβε ο Σταθμός Α' Βοηθειών.

Έπειτα αφού συνήλθε τον μετέφεραν φασκιωμένον μ' επίδεσμους στο έφημερεύον νοσοκομείο.

Όταν μπόρεσε να μιλήσει, άφηγήθηκε στην Αστυνομία την περιπέτειά του κι' έδωσε τα χαρακτηριστικά των δεινών του που είχαν σπεύσει να εξαφανισθούν. Οι αστυνομικοί μας άρχισαν άμέσως τις αναζητήσεις τους. Αποτέλεσμα ήταν να βρεθεί ο «ζαρκίος» Μιχάλης κι' η παρέα του. Ήταν κι' οι δυο από τα «καλά παιδιά» του έγκληματικού «πανθού». Στην αρχή, αρνήθηκαν φυσικά την ενοχή τους. Έπειτα, όταν ήρθαν σ' αντιπαράσταση με το θύμα του, το παραδέχτηκαν.

—Μπαρδόν, είπε ο Μιχάλης στενοχωρημένος, έγινε κάποιο μικρό λάθος. Άλλον περιμέναμε κι' άλλος μάς ήρθε.

Κι' έπειτα άφηγήθηκε στον αστυνομικό τί του είχε συμβεί:

—Έχω ένα όμορφο «δάσανο». Χρόνια με ψήνει με τα καπρίτσια του και τις «διαβολιές» του. Μα το κακό παράγινε. Οι φίλοι μου άρχισαν να με πειράζουν: «Ντροπή, ρε Μιχαλάκη, να σε πιάνουν κορόιδο.

—Αντρες είσαι, ρε Μιχάλη, κι' είνε ντροπή». Κι' ήταν ντροπή με την αλήθεια να μού την σκάει μπαμπέσκια. Της άρεσα γιατί ήμουν λεβέντης και άσικης, μα της άρεσαν κι' οι «φιόγκοι»: οι γραβάτες, τα κοστούμια, τα καλοδυρισμένα μάγουλα. Όταν πια μ' έπνιξε το φιλότιμο, είπα μιά μέρα στο Νώντα: «Θα μού κρατήσουν «μπουζουριέρους». Θα πάμε να πιούμε το στενό και θα κάνουμε πως σπάμε κέφι με τη φασαρμόνικα. Άμα θα δούμε κανένα λεγάμενο να μπαίνει κρυφά τη νύχτα στο σπίτι, θα του κόψουμε τ' αυτιά».

«Ξαφνικά είδαμε ένα «κελεπούρι». Έφερε μιά βόλτα, άλλη βόλτα, τρίτη βόλτα, τέταρτη, κόντυνε το βήμα του, κίνησε ένα τσιγάρο, έπειτα δεύτερο... «Να ιδής πως αυτός είνε φιλαράκος», είπα στο Νώντα. Αυτός φαινόταν ότι δεν μάς λογάριζε. Κι' ο θυμός μας ήταν πιο απεριγράπτος όταν τον είδαμε να στέκεται κοντά στην έξορτα του κοριτσιού.

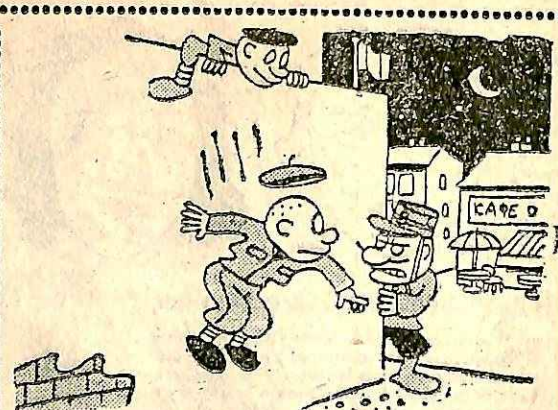
—Να τον βαρέσουμε, Νώντα; ρώτησε τυφλωμένος από τη ζήλεια.

—Και δεν τον βαράμε, Μιχαλάκη;...

«Ρίχτηκε και του ξέσχισα μ' ένα κοφτερό σουγιά τα μούτρα, το λαιμό, τα χέρια. Μά' κάναμε λάθος. Χτυπήσαμε έναν άγνωστο.

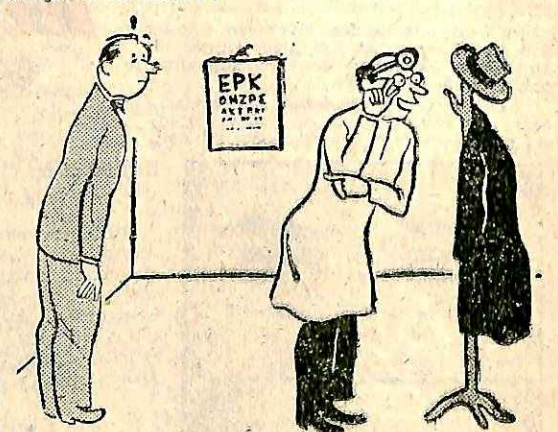
Ο Μιχάλης κι' ο Νώντας προφυλακίστηκαν έξη μήνες. Έπειτα έφαγαν ο καθένας ένα νόμο φυλακή. Όσο για τον άτυχο άνθρωπο, τον καλό κι' ευγενικό νοικοκύρη, έμεινε με σημάδια στο πρόσωπό του και πλήρως άκριβη την αγάπη του για τη μουσική και το φεγγάρι της αττικής θερμής νύχτας.

Ο ΔΡΑΚΟΣ

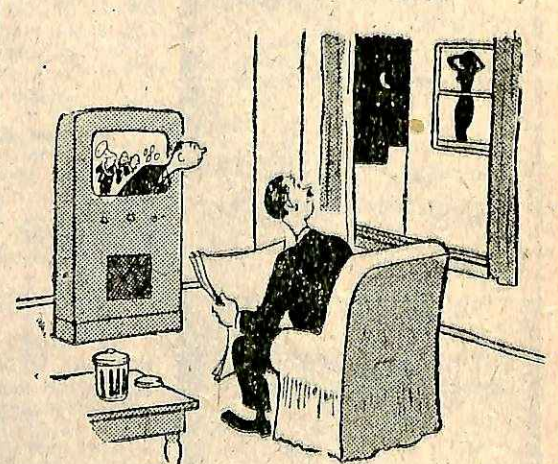
ΠΗΔΩΝΤΑΣ ΤΗ ΜΑΝΤΡΑ

—Κύριε, συνταγματάρχα, έξασκούμεθα για... άλεξιπτωτιστάι!...

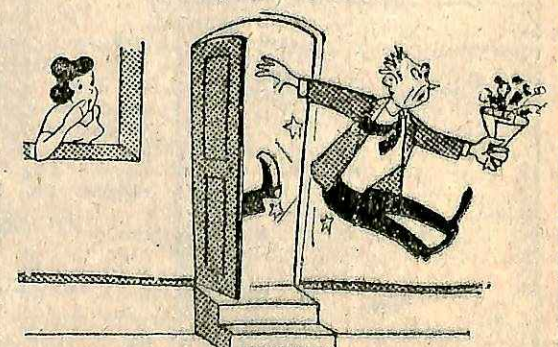

ΔΙΑΝΑ!

«Ο όφθαλμίαντρος: Λοιπόν, αγαπητέ μου, διεπίστωσα ότι έχετε τρομερή μυωπία!...

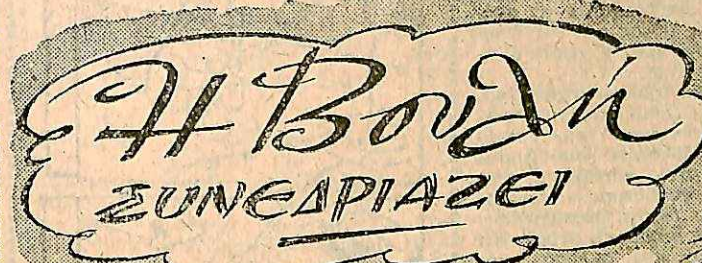
Τηλεόρασις...

ΓΙΑ ΓΟΥΡΙ

—Να πάρη ή οργή και είχα βάλει ένα τετράλο τριφύλλι μέσα στο μπουκέτο!

Ο ΔΡΑΚΟΣ

Η Βουλή συνεδριάζει. Άρα... ράβδος εν γωνία! Η Βουλή συνεδριάζει! Τι περιπτώσεις σπανία! Τάχουν μιά χαρά βολέψει του Έθνους οι σοφοί πα- (τέρες και συνεδριάζουν μόνο, κάθε χρόνο δέκα μέρες.

Και τους τρών οι προκοπές. Πέντε, έξη, έφτα ξενυχτία, κι' ύστερα... διακοπές! Όταν όμως επανέλθουν για περίοδο καινούργια με διάθεση γεμάτοι, μ' ένθουσιασμό και φούργια συζητούν κι' αγοράζουν και έπερωτούν και βρίζουν και χειρονομούν έντόνως και έγκρινουν και ψηφίζουν. Και σκαρώνουνε στο τέλος μερικές έπιτροπές, κι' ύστερα... διακοπές!

Κατ' αυτές έχουμε πάλι διακοπές... διακοπών. Και των βουλευτών το πλήθος έπλευσεν άγριαπόν μέσα στην Βουλή της σάλλα γιατί θέματα ύπάρχαν προς συζήτησιν μεγάλα.

Κι' η Βουλή συνεδριάζει. Να ο πρόεδρος στην έδρα, το κουδούνι το ταραίζει. Να τοι στη σειρά την πρώτη άπαντες οι ύπουργοί. Και φιλομειδείς πιδ πίσω των κομμάτων οι άρχηγοί. Να τα θεωρεία πλήρη που ή πόρτα τους δεν κλείνει. Μ' άγωνία περιμένουν έπεισδίο να γίνη. Ν' άκουστούν: «Αϊδούρι» «Αίσχος» «Ανανδρσι» («Ανακαλώ»

Για του Έθνους τό... καλό! Να και λίγες εμφάνισεις μαγουρών λίαν άσφώγων. Περιμένουνε κι' εκείνες μήπως λάθουνε τον λόγον. Όλα μιά χαρά κι' ώραία, όπως πρέπει και άξίζει. Ντραγκα - Ντρούγκ το καμπανάκι. Συνεδριάσις (άρχίζει!

Και ο πρόλογος άρχίζει, όπως πάντοτε, ήρεμα. Ήρεμο τό ύφος όλων. Κι' οι κινήσεις και το βλέμμα. Άλλα έρχεται κατόπιν το τού Μαρκεζίνη θέμα και του έθνους τους πατέρας τους έπηρε πιά τ' (ρέμα!

Τι ζητήματα σπουδαία συζητούνται στη Βουλή κι' όλα φλέγοντα πολύ!

Λαθρεμπόρια, βαλίτσες, όρολόγια και λίραι. Και το τού Νικολαΐδη περίδοτο καρνέ.

Ποιός σ' αυτό είνε γράμμενος, πώς, γιατί και πόσα (πύρε. Και ύψώνεται ο τόνος και ακούγονται φωνάι.

Φλέγεται ο Τουρκοβασίλης και άγρίως άπειλεί. Μαίνεται ο Κουλουμδάκης κατά πάσης ματσαράγ- (γας.

Άγριεύει ο Ναπολέων κι' έχει δίκαιο πολύ. Κι' αγοράζει επί ώρας και ο κύριος Πιπιλιάγκας. Μειδιά επιχαρίτως σιωπών τώρα ο Ντίνος. Άλλοι μαινόνται κι' άφρίζουν και απολαμβάνει (έκείνους.

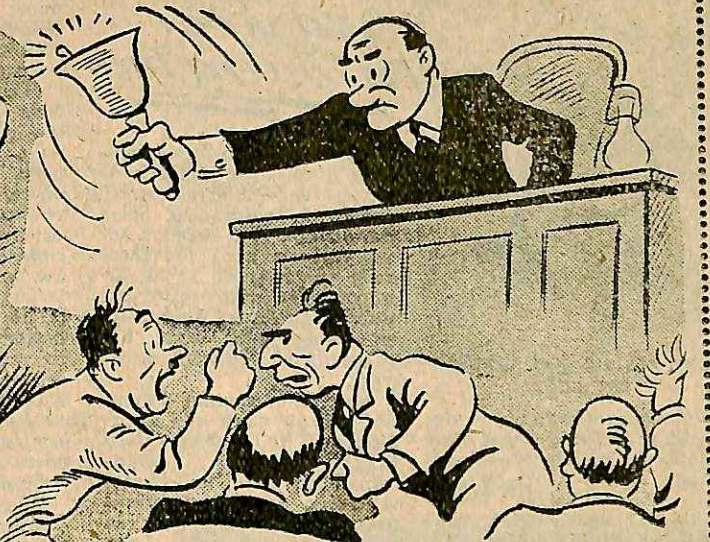
Την ύπόθεσι γλεντάει μ' εύχαρίστησι βαθεία ως άλώπηξ Κορινθία.

Να κι' ο Ζωρς ο Παπανδρέου, ύψηλος και ρωμαλέος με τό ύφος του μοιραίου.

Όμιλεί από το βήμα—τι μελίρρυτος, τι γόης!—Και οι λόγοι του κυλάνε σαν το ρεύμα Καλλιρόης.

Για το ίδιο θέμα όλοι όμιλούν από το βήμα. Άλλοι με καλλιλογία, μερικοί τ' άνε χύμα. Ο Βαμβέτσος αγοράζει, ο Σοφούλης οικουρεί. Θίγεται το νεον κόμμα κι' έμφανώς αποχωρεί. Και ο Μαρκεζίνης όστις έκανε πολλή ρεκλάμα, υς στο σπίτι του μονάχος κάθεται και γράφει (γραμμά

Η Βουλή συνεδριάζει σε άτμόσφαιρα θαλή, κι' αν ακούγεται καμμία πότε - πότε άπειλή κι' αν κραδαινεται μαγκούρα και πολλοί τ' βρίσκουν σκούρα, δεν μπορεί νάν' ή Βουλή μας Κοινοβούλιο των Λόρδων

δπου συζητούν με τάξι σαν τ' άφρόνιμα παιδιά, γιατί κάποιος δο νάναι, ίσως νάφαγε και σκόρδον και την ώρα που φωνάζει να σκορπίξη εύωδιά!... Δεν μπορεί νάν' ή Βουλή μας, κοινοβούλιο άγγλικό να μιλάνε με τό γάντι και με «χάου-ντού-γίου-ντού» αλλά είναι Βουλευτήριο, καθαρώς έλληνικό, και γι' αυτό γίνεται ντόρος, που δεν γίνεται παντού. Κι' έτσι, κάνει το μυαλό μας κάποια σκέψη ντρο- (παλή!

Άλλαι μέν βουλευαί αν θ' άπ' αν άλλα δλως διό- (λου άλλη ή δική μας ή Βουλή!

Τι κομψότερες κυρίες βρίσκονται στα θεωρεία και την άσκαπη ακούνε της αΐθουσας φλυαρία, γιατί πάντα οι γυναίκες για κουδέτα λαχταρούν, έστω και αν είναι άλλοι που άσκότας φλυαρούν.

Πάντως και στα θεωρεία λείει κάθε μιά κυρία:

—Τι κομψός ο Παπανδρέου... Τι εμφάνιση άπλή. —Καλέ κύττα τ' άλλοι τ' άλλοι... Τάχει κάνει μιλ- (αν - πλί...

Άλλες πάλι καμαρώνουν άπ' τα θεωρεία επάνω και τον κύριο Χατζηπάνο ύπουργό Μεταφορών.

Κι' ίσως λείει μιά φωνούλα μ' ένα ύφος πονηρόν: —Τι μεταφορές ν' άκνη άραγε;—και ποίος τ' (έρεει;

—Καλέ δεν τους παίρνει όλους κάπου να τους με- (τα φέρη;

Είναι θέαμα σπουδαίο των Έλλήνων ή Βουλή, που άνεδείκνουνε στο βήμα και φωνάζουνε πολλοί, κι' αναπτύσσει ο καθένας κάποιο σχέδιο βαρβάτο κι' άπ' τις έδρες σου φωνάζουν: Πάψε... κόφτο... (κάτσε κατά!...

Είν' οι βουλευταί μας όλοι άσφαλώς... Μονορρανού. Τι εύγένεια, τι χάρι... τι περίεργο τούρσι.

Είναι θέαμα σπουδαίο που τον τόπο μας τιμά, όσοι μπαίνουν εκεί μέσα, ξέρουνε το μάθημά των, είναι θέατρο να πούμε, κοραγκιόλης, σινεμά, που ξεφεύγει κι' άπ' τον όδρο Δημοσίων θεαμάτων!

Τι εύγένεια, τι χάρι... τι περίεργο τούρσι.

Είναι θέαμα σπουδαίο που τον τόπο μας τιμά, όσοι μπαίνουν εκεί μέσα, ξέρουνε το μάθημά των, είναι θέατρο να πούμε, κοραγκιόλης, σινεμά, που ξεφεύγει κι' άπ' τον όδρο Δημοσίων θεαμάτων!

Τι εύγένεια, τι χάρι... τι περίεργο τούρσι.

Είναι θέαμα σπουδαίο που τον τόπο μας τιμά, όσοι μπαίνουν εκεί μέσα, ξέρουνε το μάθημά των, είναι θέατρο να πούμε, κοραγκιόλης, σινεμά, που ξεφεύγει κι' άπ' τον όδρο Δημοσίων θεαμάτων!

Τι εύγένεια, τι χάρι... τι περίεργο τούρσι.

Είναι θέαμα σπουδαίο που τον τόπο μας τιμά, όσοι μπαίνουν εκεί μέσα, ξέρουνε το μάθημά των, είναι θέατρο να πούμε, κοραγκιόλης, σινεμά, που ξεφεύγει κι' άπ' τον όδρο Δημοσίων θεαμάτων!

Τι εύγένεια, τι χάρι... τι περίεργο τούρσι.

Είναι θέαμα σπουδαίο που τον τόπο μας τιμά, όσοι μπαίνουν εκεί μέσα, ξέρουνε το μάθημά των, είναι θέατρο να πούμε, κοραγκιόλης, σινεμά, που ξεφεύγει κι' άπ' τον όδρο Δημοσίων θεαμάτων!

Τι εύγένεια, τι χάρι... τι περίεργο τούρσι.

Είναι θέαμα σπουδαίο που τον τόπο μας τιμά, όσοι μπαίνουν εκεί μέσα, ξέρουνε το μάθημά των, είναι θέατρο να πούμε, κοραγκιόλης, σινεμά, που ξεφεύγει κι' άπ' τον όδρο Δημοσίων θεαμάτων!

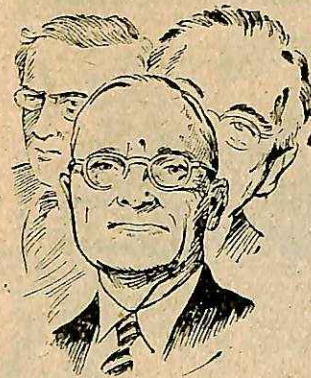
Τι εύγένεια, τι χάρι... τι περίεργο τούρσι.

Είναι θέαμα σπουδαίο που τον τόπο μας τιμά, όσοι μπαίνουν εκεί μέσα, ξέρουνε το μάθημά των, είναι θέατρο να πούμε, κοραγκιόλης, σινεμά, που ξεφεύγει κι' άπ' τον όδρο Δημοσίων θεαμάτων!

Τι εύγένεια, τι χάρι... τι περίεργο τούρσι.

Είναι θέαμα σπουδαίο που τον τόπο μας τιμά, όσοι μπαίνουν εκεί μέσα, ξέρουνε το μάθημά των, είναι θέατρο να πούμε, κοραγκιόλης, σινεμά, που ξεφεύγει κι' άπ' τον όδρο Δημοσίων θεαμάτων!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Διατυπώσεις και φαιδρά επεισόδια

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ αρχίζει τη θητεία του

στην εξέδρα... όπου περίμενε μισή ώρα, μέσα στον παγωμένο Μαρτιάτικο αέρα! Γιατί η παρέλασις είχε σταματήσει για κάποιο λόγο, άμεσως μετά το τελευταίο τηλεφώνημα, κι' ο έμπορος είχε τόσο σαστίσει γιατί είχε δώσει λανθασμένη πληροφορία, ώστε δεν τόλμησε να ξανατηλεφωνήσει!...

Μιά άλλη κωμική άφρημαδά έγινε κατά την εγκαθίδρυση του Φραγκλίνου Ρούζβελτ (1937). 'Η οργανωτική επιτροπή, που έστειλε στους διαφόρους επίσης μους προσκλησεις για την τελετή, έστειλε μιά... και στον ίδιο το Ρούζβελτ! 'Εκείνος απάντησε τότε, μ' ένα τυπικότατο έγγραφο, ότι δεν θα μπορούσε δυστυχώς να δεχθεί την πρόσκληση, γιατί... ήταν πολύ άπασχολημένος! Στό τέλος όμως, πρόσθετε με χιούμορ: «Πάντως, θα το σκεφθώ και μπορεί ν' αλλάξω γνώμη».

Άλλοτε, ο νέος Πρόεδρος άφειλε να πάει επίσημως απ' το Λευκό Οίκο στο Καπιτώλιο, όπου τον περίμενε στο πολυτελέστατο «Προεδρικό Δωμάτιο» ο προκατόχος του, για να του σφίξει το χέρι και να τον συνοδεύσει κατόπιν κατά την επιστροφή του στο Λευκό Οίκο. 'Ο Ρούζβελτ όμως κατήργησε αυτό το έθιμο. 'Η τελετή της εγκαθίδρυσής του υπήρξε η συντομότερη στην Ιστορία: διήρκεσε μόλις 20 λεπτά της ώρας. Κι' η οικονομία του κ. Αντιέτα Νέσμιτ έμεινε κατενθουσιασμένη απ' το γενικό πνεύμα απλότητας που επικρατούσε, γιατί δεν θ' αναγκαζόταν να ετοιμάσει ένα επίσημο τραπέζι για 1.600 συνδυαζόμενους, όπως γινόταν άλλοτε...

Ό Κούλιτζ είχε εφαρμόσει, το 1925, δυό άλλους νεωτερισμούς: Πρώτον, αντικατέστησε μ' αυτοκίνητο το πατροπαράδοτο άμαξι με τα τέσσερα άσπρα αλογα, που χρησιμοποιείτο ως τότε για την τελετή. Δεύτερον, φρόντισε να μεταδοθούν οι λεπτομέρειες της τελετής με το καινούργιο ακρόχη τότε ραδιόφωνο.

Σε ώρισμένες περιπτώσεις, η τελετή της εγκαθίδρυσής του νέου Προέδρου έφερε σε δύσκολη θέση, σε άμχανία, τον προκατόχου, που είχε αποδοκιμασθεί απ' τη λαϊκή ψήφο. Όταν π.χ. ο Ουίλσον διαδόχθηκε τον Τάφτ (1913), του πρότεινε να του προσφέρει ένα άναψυκτικό, στο Λευκό Οίκο. 'Εκείνος δέχθηκε να πάρει ένα σάντουιτς — γιατί πεινούσε άσφαγε, η για να βρή την ευκαιρία να μείνει λίγο περισσότερο στο Προεδρικό μέγαρο;... Μετά νοιώσε όμως πικρά γι' αυτό, γιατί όλοι οι προσκε-

κλημένοι είχαν τριγυρίσει το νικητή. Κανείς δεν έδινε προσοχή στον Τάφτ, ο όποιος αναγκάστηκε να σερβιρισθί μόνος του κι' έπειτα έφυγε κρυφά, χωρίς ν' άποχαιρετήσει...

Ό Κούλιτζ είχε εφαρμόσει, το 1925, δυό άλλους νεωτερισμούς: Πρώτον, αντικατέστησε μ' αυτοκίνητο το πατροπαράδοτο άμαξι με τα τέσσερα άσπρα αλογα, που χρησιμοποιείτο ως τότε για την τελετή. Δεύτερον, φρόντισε να μεταδοθούν οι λεπτομέρειες της τελετής με το καινούργιο ακρόχη τότε ραδιόφωνο.

Σε ώρισμένες περιπτώσεις, η τελετή της εγκαθίδρυσής του νέου Προέδρου έφερε σε δύσκολη θέση, σε άμχανία, τον προκατόχου, που είχε αποδοκιμασθεί απ' τη λαϊκή ψήφο. Όταν π.χ. ο Ουίλσον διαδόχθηκε τον Τάφτ (1913), του πρότεινε να του προσφέρει ένα άναψυκτικό, στο Λευκό Οίκο. 'Εκείνος δέχθηκε να πάρει ένα σάντουιτς — γιατί πεινούσε άσφαγε, η για να βρή την ευκαιρία να μείνει λίγο περισσότερο στο Προεδρικό μέγαρο;... Μετά νοιώσε όμως πικρά γι' αυτό, γιατί όλοι οι προσκε-

κλημένοι είχαν τριγυρίσει το νικητή. Κανείς δεν έδινε προσοχή στον Τάφτ, ο όποιος αναγκάστηκε να σερβιρισθί μόνος του κι' έπειτα έφυγε κρυφά, χωρίς ν' άποχαιρετήσει...

Ό Κούλιτζ είχε εφαρμόσει, το 1925, δυό άλλους νεωτερισμούς: Πρώτον, αντικατέστησε μ' αυτοκίνητο το πατροπαράδοτο άμαξι με τα τέσσερα άσπρα αλογα, που χρησιμοποιείτο ως τότε για την τελετή. Δεύτερον, φρόντισε να μεταδοθούν οι λεπτομέρειες της τελετής με το καινούργιο ακρόχη τότε ραδιόφωνο.

Σε ώρισμένες περιπτώσεις, η τελετή της εγκαθίδρυσής του νέου Προέδρου έφερε σε δύσκολη θέση, σε άμχανία, τον προκατόχου, που είχε αποδοκιμασθεί απ' τη λαϊκή ψήφο. Όταν π.χ. ο Ουίλσον διαδόχθηκε τον Τάφτ (1913), του πρότεινε να του προσφέρει ένα άναψυκτικό, στο Λευκό Οίκο. 'Εκείνος δέχθηκε να πάρει ένα σάντουιτς — γιατί πεινούσε άσφαγε, η για να βρή την ευκαιρία να μείνει λίγο περισσότερο στο Προεδρικό μέγαρο;... Μετά νοιώσε όμως πικρά γι' αυτό, γιατί όλοι οι προσκε-

κλημένοι είχαν τριγυρίσει το νικητή. Κανείς δεν έδινε προσοχή στον Τάφτ, ο όποιος αναγκάστηκε να σερβιρισθί μόνος του κι' έπειτα έφυγε κρυφά, χωρίς ν' άποχαιρετήσει...

κλημένοι είχαν τριγυρίσει το νικητή. Κανείς δεν έδινε προσοχή στον Τάφτ, ο όποιος αναγκάστηκε να σερβιρισθί μόνος του κι' έπειτα έφυγε κρυφά, χωρίς ν' άποχαιρετήσει...

Ό Κούλιτζ είχε εφαρμόσει, το 1925, δυό άλλους νεωτερισμούς: Πρώτον, αντικατέστησε μ' αυτοκίνητο το πατροπαράδοτο άμαξι με τα τέσσερα άσπρα αλογα, που χρησιμοποιείτο ως τότε για την τελετή. Δεύτερον, φρόντισε να μεταδοθούν οι λεπτομέρειες της τελετής με το καινούργιο ακρόχη τότε ραδιόφωνο.

Σε ώρισμένες περιπτώσεις, η τελετή της εγκαθίδρυσής του νέου Προέδρου έφερε σε δύσκολη θέση, σε άμχανία, τον προκατόχου, που είχε αποδοκιμασθεί απ' τη λαϊκή ψήφο. Όταν π.χ. ο Ουίλσον διαδόχθηκε τον Τάφτ (1913), του πρότεινε να του προσφέρει ένα άναψυκτικό, στο Λευκό Οίκο. 'Εκείνος δέχθηκε να πάρει ένα σάντουιτς — γιατί πεινούσε άσφαγε, η για να βρή την ευκαιρία να μείνει λίγο περισσότερο στο Προεδρικό μέγαρο;... Μετά νοιώσε όμως πικρά γι' αυτό, γιατί όλοι οι προσκε-

κλημένοι είχαν τριγυρίσει το νικητή. Κανείς δεν έδινε προσοχή στον Τάφτ, ο όποιος αναγκάστηκε να σερβιρισθί μόνος του κι' έπειτα έφυγε κρυφά, χωρίς ν' άποχαιρετήσει...

Ό Κούλιτζ είχε εφαρμόσει, το 1925, δυό άλλους νεωτερισμούς: Πρώτον, αντικατέστησε μ' αυτοκίνητο το πατροπαράδοτο άμαξι με τα τέσσερα άσπρα αλογα, που χρησιμοποιείτο ως τότε για την τελετή. Δεύτερον, φρόντισε να μεταδοθούν οι λεπτομέρειες της τελετής με το καινούργιο ακρόχη τότε ραδιόφωνο.

Σε ώρισμένες περιπτώσεις, η τελετή της εγκαθίδρυσής του νέου Προέδρου έφερε σε δύσκολη θέση, σε άμχανία, τον προκατόχου, που είχε αποδοκιμασθεί απ' τη λαϊκή ψήφο. Όταν π.χ. ο Ουίλσον διαδόχθηκε τον Τάφτ (1913), του πρότεινε να του προσφέρει ένα άναψυκτικό, στο Λευκό Οίκο. 'Εκείνος δέχθηκε να πάρει ένα σάντουιτς — γιατί πεινούσε άσφαγε, η για να βρή την ευκαιρία να μείνει λίγο περισσότερο στο Προεδρικό μέγαρο;... Μετά νοιώσε όμως πικρά γι' αυτό, γιατί όλοι οι προσκε-

κλημένοι είχαν τριγυρίσει το νικητή. Κανείς δεν έδινε προσοχή στον Τάφτ, ο όποιος αναγκάστηκε να σερβιρισθί μόνος του κι' έπειτα έφυγε κρυφά, χωρίς ν' άποχαιρετήσει...

Ό Κούλιτζ είχε εφαρμόσει, το 1925, δυό άλλους νεωτερισμούς: Πρώτον, αντικατέστησε μ' αυτοκίνητο το πατροπαράδοτο άμαξι με τα τέσσερα άσπρα αλογα, που χρησιμοποιείτο ως τότε για την τελετή. Δεύτερον, φρόντισε να μεταδοθούν οι λεπτομέρειες της τελετής με το καινούργιο ακρόχη τότε ραδιόφωνο.

Σε ώρισμένες περιπτώσεις, η τελετή της εγκαθίδρυσής του νέου Προέδρου έφερε σε δύσκολη θέση, σε άμχανία, τον προκατόχου, που είχε αποδοκιμασθεί απ' τη λαϊκή ψήφο. Όταν π.χ. ο Ουίλσον διαδόχθηκε τον Τάφτ (1913), του πρότεινε να του προσφέρει ένα άναψυκτικό, στο Λευκό Οίκο. 'Εκείνος δέχθηκε να πάρει ένα σάντουιτς — γιατί πεινούσε άσφαγε, η για να βρή την ευκαιρία να μείνει λίγο περισσότερο στο Προεδρικό μέγαρο;... Μετά νοιώσε όμως πικρά γι' αυτό, γιατί όλοι οι προσκε-

κλημένοι είχαν τριγυρίσει το νικητή. Κανείς δεν έδινε προσοχή στον Τάφτ, ο όποιος αναγκάστηκε να σερβιρισθί μόνος του κι' έπειτα έφυγε κρυφά, χωρίς ν' άποχαιρετήσει...

Ό Κούλιτζ είχε εφαρμόσει, το 1925, δυό άλλους νεωτερισμούς: Πρώτον, αντικατέστησε μ' αυτοκίνητο το πατροπαράδοτο άμαξι με τα τέσσερα άσπρα αλογα, που χρησιμοποιείτο ως τότε για την τελετή. Δεύτερον, φρόντισε να μεταδοθούν οι λεπτομέρειες της τελετής με το καινούργιο ακρόχη τότε ραδιόφωνο.

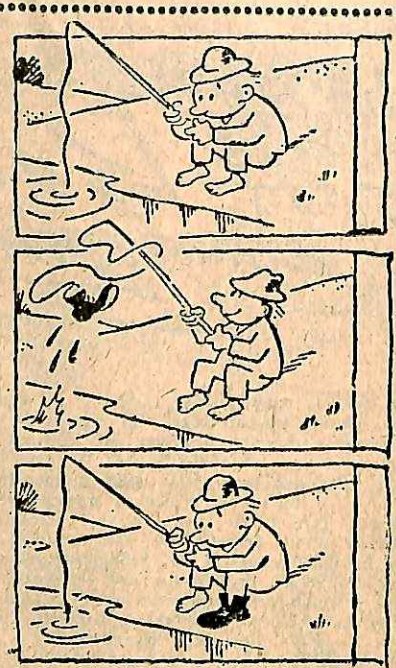
Σε ώρισμένες περιπτώσεις, η τελετή της εγκαθίδρυσής του νέου Προέδρου έφερε σε δύσκολη θέση, σε άμχανία, τον προκατόχου, που είχε αποδοκιμασθεί απ' τη λαϊκή ψήφο. Όταν π.χ. ο Ουίλσον διαδόχθηκε τον Τάφτ (1913), του πρότεινε να του προσφέρει ένα άναψυκτικό, στο Λευκό Οίκο. 'Εκείνος δέχθηκε να πάρει ένα σάντουιτς — γιατί πεινούσε άσφαγε, η για να βρή την ευκαιρία να μείνει λίγο περισσότερο στο Προεδρικό μέγαρο;... Μετά νοιώσε όμως πικρά γι' αυτό, γιατί όλοι οι προσκε-

κλημένοι είχαν τριγυρίσει το νικητή. Κανείς δεν έδινε προσοχή στον Τάφτ, ο όποιος αναγκάστηκε να σερβιρισθί μόνος του κι' έπειτα έφυγε κρυφά, χωρίς ν' άποχαιρετήσει...

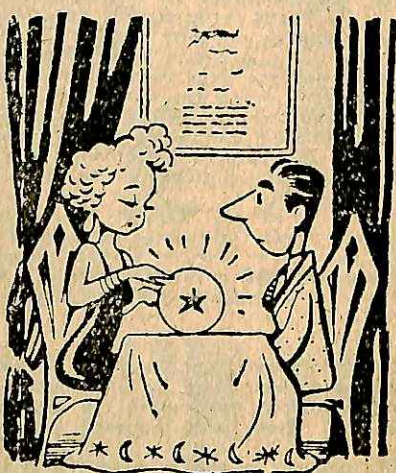
Ό Κούλιτζ είχε εφαρμόσει, το 1925, δυό άλλους νεωτερισμούς: Πρώτον, αντικατέστησε μ' αυτοκίνητο το πατροπαράδοτο άμαξι με τα τέσσερα άσπρα αλογα, που χρησιμοποιείτο ως τότε για την τελετή. Δεύτερον, φρόντισε να μεταδοθούν οι λεπτομέρειες της τελετής με το καινούργιο ακρόχη τότε ραδιόφωνο.

Σε ώρισμένες περιπτώσεις, η τελετή της εγκαθίδρυσής του νέου Προέδρου έφερε σε δύσκολη θέση, σε άμχανία, τον προκατόχου, που είχε αποδοκιμασθεί απ' τη λαϊκή ψήφο. Όταν π.χ. ο Ουίλσον διαδόχθηκε τον Τάφτ (1913), του πρότεινε να του προσφέρει ένα άναψυκτικό, στο Λευκό Οίκο. 'Εκείνος δέχθηκε να πάρει ένα σάντουιτς — γιατί πεινούσε άσφαγε, η για να βρή την ευκαιρία να μείνει λίγο περισσότερο στο Προεδρικό μέγαρο;... Μετά νοιώσε όμως πικρά γι' αυτό, γιατί όλοι οι προσκε-

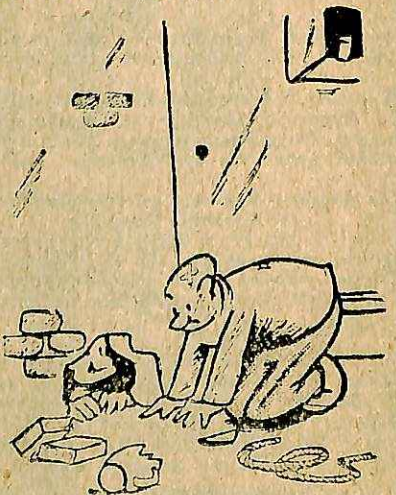
κλημένοι είχαν τριγυρίσει το νικητή. Κανείς δεν έδινε προσοχή στον Τάφτ, ο όποιος αναγκάστηκε να σερβιρισθί μόνος του κι' έπειτα έφυγε κρυφά, χωρίς ν' άποχαιρετήσει...

"Ηθελε και το δεξι!..."

Η μάγισσα: Θα πάρετε μια καλή είδηση, θα σας πέρουν πολλά χρήματα και θα φάτε κι' ένα γερό σκαμπίλι αν δεν πάρετε το χέρι σας απ' το πόδι μου!...

— Όλα είναι έτοιμα για τη δραπέτευση! —

— Εξέρεις κάτι, ύστερα από τις τελευταίες ακρίβειες και την κρίσι της στήλης, ναμίτω πως είναι καλλίτερα να μείνουμε εδώ! —

«Τράπεζα γάλακτος» ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Μαζεύει και μοιράζει γυναικείο γάλα

Όπως, με τη μέθοδο της μεταγύσεως, οι άνθρωποι που έχουν πλεονασμα αίματος, προσφέρουν ένα μέρος απ' αυτό σ' όσους κινδυνεύουν απ' την έλλειψή του, γιατί δεν θα μπορούσε να γίνει το ίδιο και για το γάλα;

Υπάρχουν τόσες και τόσες μητέρες, που έχασαν το νεογέννητο παιδί τους, ή που έχουν γάλα περισσότερο απ' τι χρειάζεται για τη διατροφή του. Γιατί λοιπόν αυτές να υποφέρουν απ' την υπερπαραγωγή των μαστών τους και να προσπαθούν να την περιορίσουν με διάφορους τρόπους, ενώ άλλες μητέρες βλέπουν μ' άπελπισία να λυών το παιδάκι τους, γιατί δεν έχουν γάλα για να το θρέψουν, ούτε κι' είναι εις θέση να το πάρουν παραμάνη;

Αυτές οι σκέψεις ώδηγησαν στη δημιουργία ενός κέντρου συγκεντρώσεως και διανομής μητρικού γάλακτος, που ιδρύθηκε στο Παρίσι κι' ονομάστηκε «λακτάριουμ» (απ' τη γαλλική ονομασία του γάλατος). Προκειται δηλαδή για μια «Τράπεζα γάλακτος», ένα ίδρυμα αξιοθαύμαστο.

Οι «γαλακτοδότριες» στρατολογούνται με διάφορους τρόπους, ιδίως με συγκινητικές και εύλογες εκκλήσεις που τοιχοκολλούνται στους δρόμους. Επίσης στα μαιευτήρια οι νέες μητέρες, που το γάλα τους πλεονάζει, παρακαλούνται να δώσουν λίγο σε βρέφη που πεινούν. Πολλές δε απ' αυτές συνεχίζουν τη γαλακτοδόσια κι' αφού βγούν απ' το μαιευτήριο, Φυσικά, κανείς δεν τις υποχρεώνει σ' αυτό. Το κάνουν με τη θέλησή τους. Αμείβονται άλλωστε με 600 φράγκα για κάθε κιλό γάλατος, με πρόσθετα δελτία τροφίμων και με διάφορες άλλες παροχές.

Πριν γίνουν τακτικές γαλακτοδότριες, υποβάλλονται σε μια σειρά ιατρικών εξετάσεων, για τον έλεγχο της υγείας τους. Άλλα κι' έπειτα ένας ειδικός γιατρός εξετάζει κάθε τόσο τις ίδιες και τα παιδιά τους, απ' το πόδι μου!...

Παροιμίες

Κάλλιο να κερδίσεις στις κοπριές παρά να χάσεις στις μωροδιές.

Το μικρούλικο πεταδί είν' εκείνο που σπoilεί το μεγάλο το πιθάρι.

Αν φοβάσαι, μη μιλάς. Μ' αν μιλήσεις, μη φοβάσαι πιά.

Αν πας να φτύσεις στα ψηλά τα σάλια σου στα μούτρα σου θα πέσουν. Αν πάλι φτύσεις χαμηλά, τα ρούχα σου θα φτύσει.

Χέρι που σηκώνεται χωρίς και να χτυπήσει, αξίζει να κοπεί!

Σπαταλάει το μασίχι και προσέγει το καλάθι.

Ό διαόλος σαν έγέρσσε έγινε καλόγερος.

Όπου πάει η άλεπού παίρνει και την ουρά μαζί της.

Άλλος είν' ο θοδωρής, κι' άλλος είναι που θωρείς.

Όποιος θέλει να πιδήσει πρέπει μπρός του να κυττάει.

για να μη τυχόν, από άπληστία, δίνουν περισσότερο γάλα και στερούν τα δικά τους παιδιά.

Η συγκεντρώσις του γάλατος γίνεται μ' όλες τις επιβαλλόμενες υγιεινές και ασηπτικές προφυλάξεις, μέσα σε άποστειρωμένα μηπιπερόν που χορηγεί το ίδρυμα. Παραλαμβάνεται δε κάθε πρωί απ' το σπίτι καθεμιάς γαλακτοδότριας.

Μόλις φτάση στο «λακτάριουμ», υποβάλλεται σε λεπτομερή έλεγχο, μέχρι σχολαστικότητας. Πρώτα απ' όλα, εξετάζεται η όξύτης του, με ειδικές χημικές μετρήσεις. "Αν είναι μέχρι 4 βαθμών (που σημαίνει περιεκτικότητα 4 δεκάτων του γραμμαρίου γαλακτικού όξος στο λίτρο), θεωρείται άριστη ποιότητας και μπορεί ν' αποθηκευθεί. Με όξύτητα από 4 έως 13 βαθμών, το γάλα πρέπει να άποστειρωθεί και να μοιρασθί το ταχύτατα. "Αν έχη όξύτητα πάνω από 13 βαθμών, θεωρείται άκατάλληλο. Στην πρώτη κατηγορία ανήκουν τα 80% των δειγμάτων, στη δεύτερη 16% και στην τρίτη 4%.

Η μικροβιολογική εξέταση απαιτεί να μείνουν τα δείγματα του γάλατος επί 48 ώρες μέσα σε έπωαστικό κλίμα, θερμοκρασίας 37 βαθμών. "Επειτα μετράται με το μικροσκόπιο ο αριθμός των μικροβίων. Κανονικά, πρέπει ναμν λιγώτερα από 10.000. "Αν υπερβαίνουν τις 100.000, αναζητείται ο λόγος της τώσης μολύνσεως, ή δεν ξαναπαίρνουν πιά γάλα απ' αυτή τη γαλακτοδότρια.

Κατόπιν εξετάζεται μ' ένα «γράδο» ή πυκνότης του γάλατος, για να εξακριβωθί μήπως νοθεύτηκε με νερό. Η εξέταση αυτή γίνεται αϊφνιδιαστικά και έξη φορές το μήνα για κάθε γυναίκα.

Μπορεί ωστόσο να φαίνεται ένα γάλα αραιό, όχι γιατί έχει νερό, αλλά γιατί περιέχει πάρα πολύ λίπος. Πρέπει λοιπόν να γίνει κατόπιν άλλη ανάλυσις, για τον προσδιορισμό του λίπους.

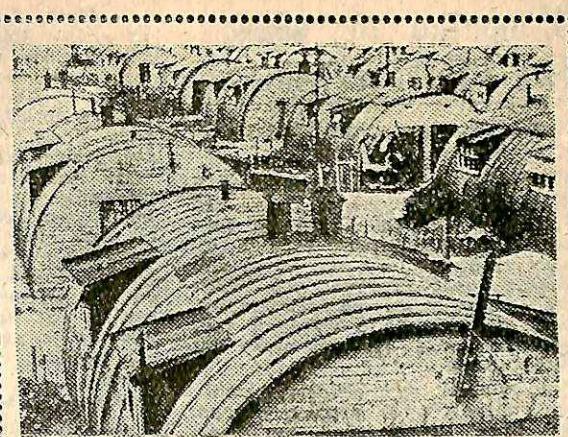
Η νοθεία με άγελαδινό γάλα άνακαλύπτεται με υπεριώδεις ακτίνες. Το γυναικείο γάλα παίρνει τότε ένα μπλε σκούρο φασφορισμό, ενώ το άγελαδινο παίρνει φασφορισμό κίτρινο. Σε περίπτωση άμφιβολίας, ανακατεύουν το γάλα μ' ένα ειδικό όφρο, που έχει παραχθί από κουνέλια στα όποια έκαμαν ενέσεις με άγελαδινό γάλα. "Αν το εξεταζόμενον γάλα περιέχει έστω και 5% άγελαδινο, «κόβει» άμέσως.

Όταν επιβεβαιωθεί αυτή η νοθεία, διώνουν τη γαλακτοδότρια. Πρέπει όμως να σημειωθί ότι, από τις 600 γυναίκες που δίνουν το γάλα τους στο «λακτάριουμ», μόνο μία το νερώσει και τρείς το νόθευαν με άγελαδινό. Το μητρικό φίλτρο εξασφαλίζει την εύσυνειδησία, έστω και προκειμένου για ξένα παιδιά.

Ό παστερισμός (άποστείρωσις σε χαμηλή θερμοκρασία) κι' η συντήρησις του γάλατος σε ψυγεία γίνονται έπιστημονικώτατα. Συνήθως, το γάλα μοιράζεται μέσα σε 15 μερες το πολύ.

Οι ειδικοί αναζητούν τώρα ένα τελειότερο σύστημα βουλώματος των μηπιπερόν, ώστε να επιτυγχάνεται άπλυτη άσηψία. Στο μεταξύ, άρχισε να εφαρμόζεται και μια άλλη νέα μέθοδος συντηρήσεως: Παγώνουν πολύ γρήγορα το γάλα σε θερμοκρασία — 30 βαθμών κι' έπειτα το βάζουν στο ψυγείο, σε θερμοκρασία — 20, όπου μπορεί να διατηρηθί όσονόηποτε καιρό, με μορφή πάγου.

Περιττον να προσθέσουμε ότι το «λακτάριουμ» προσφέρει άνεκτίμητες υπηρεσίες κι' έχει σώσει ήδη εκατοντάδες βρέφη, ιδίως πρόωρα γεννημένα.

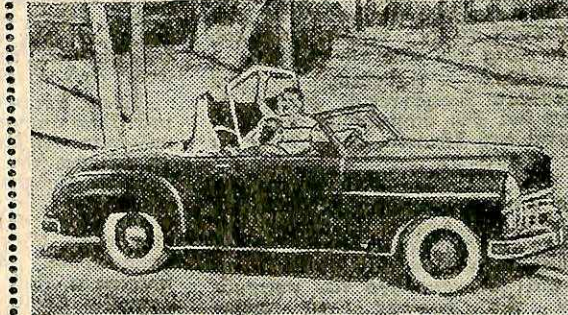
ΠΟΥ ΚΑΤΟΙΚΟΥΝ ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ!

Δεν θα πίστευε ποτέ κανείς πως η φωτογραφία αυτή πάρθηκε στο Άμβούργο, που ήταν προπολεμικά το καμάρι της Γερμανίας. Προκειται για ένα από τα άπειράριθμα στρατόπεδα προσφύγων που έχουν ιδρύσει οι Άγγλοι στη βρετανική ζώνη κατοχής.

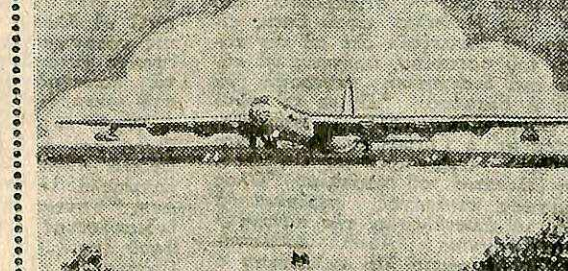
ΔΙΑΒΑΣΕΙΣ ΠΕΖΩΝ

Ύστερα από μακροχρόνιες μελέτες και δοκιμές, η Τροχαία του Λονδίνου άποφάσισε να κατασκευάσει για τους πεζούς τις διαβάσεις που βλέπετε στη φωτογραφία μας. Μοιάζουν με σκαλοπάτια και είναι ευδιάκριτες ακόμα και την πιο σκοτεινή νύχτα.

ΤΟ ΦΘΗΝΟΤΕΡΟ «ΚΟΝΒΕΡΤΙΜΠΛ» ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Η έταιρία αυτοκινήτων «Ντόνερ» άκολουθώντας τη μεγάλη πτώσι των τιμών στ' αυτοκίνητα που σημειώνεται τώρα στην Άμερική, κατασκεύασε τον νέο της τύπο, το «Ουέινφερ Ρόντοτερ» που κοστίζει 1635 δολάρια, παραδοτέο στο εργοστάσιο. Το αυτοκίνητο αυτό θεωρείται τώρα ως το φθηνότερο «κονβερτιμπλ» της Άμερικής.

ΕΝΑ ΔΕΚΑΚΙΝΗΤΗΡΙΟ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΤΙΚΟ

Στο περίφημο έξακινήτριο βομβαρδιστικό άεροπλάνο B. 36 προστεθήσαν άλλοι τέσσερες κινητήρες άεροπρωώθησεως. Έτσι το B. 36 με τους δέκα κινητήρες του θα μπορεί ν' άπογειώνεται γρήγορα και ν' αναπτύσσει τεραστία ταχύτητα, όταν βλλάται από το άντισεραπο-οικό πυροβολικό.

Η προίκα της κόρης της Μπουμπουλίνας

Και ο δεύτερος γάμος της με το Θ. Γρίβα

Η κόρη της Μπουμπουλίνας, η Έλενη, είχε στεφανωθεί, άρχες του 1923, το γιο του Γέρον του Μωριά, Πάνο. Κουμπάρους τους ο Ρήγας Παλαμίδης — που έγινε και πολλές φορές ύπουργός του Όθωνος — από άρχοντικό τριπολιτσιώτικο σπίτι, αφού ο πατέρας του, πριν απ' το 21, είχε τον τίτλο του Μωραϊγιάννη.

Σκοτώθηκε, από αδέσποτη σφαίρα ο Πάνος, στον εμφύλιο πόλεμο του 1924, και η χήρα του πήρε δεύτερο άντρα, τον Θεοδωράκη Γρίβα, που γι' αυτόν, είπαν μερικοί, χτύπησε η καρδιά της απ' τον καιρό που ζούσε ακόμη ο μακαρίτης πρώτος της άντρας. Τον Γρίβα με τη χήρα Έλενη, στεφάνωσε ο Γ. Κουντουριώτης, πρόεδρος του Έκτελεστικού τότε, δηλαδή πρωθυπουργός, όπως θα λέγαμε σήμερα.

Η Έλενη, του Θεοδωράκη τώρα, είχε ένα παράπονο — που το είπε και στον άντρα της, μετά το γάμο — ότι ο πρώην πεθερός της, ο Γέρος του Μωριά, μαζί και η γερωντίσσα μητέρα του Κολοκοτρώνη, της κατακρατούσαν όλη την προίκα της, πάνω από 250 χιλ. γροσσια.

Κάποτε πήγε ο Θ. Κολοκοτρώνης στο Ναύπλιο, όπου ο Γρίβας, πανίσχυρος τότε, κρατούσε με το «ετσι θέλω», και παρά τις κυβερνητικές διαταγές, το φρουριο του Ιαλαμψιδίου κι εξουσίαζε, φυσικά, όλο το Ναύπλιο. Με την ευκαιρία του έρχομου του Γέρον, του στέλνει ο Γρίβας ένα κάπιο Α. Παπά και του ζητάει να του δώσει τα προικιά και τις προγαμιαίες δωρεές, που κρατούσε, της άλλας νύφης του — γυναίκας τώρα του Θεοδωράκη.

Ο Κολοκοτρώνης απάντησε ότι δεν ξέρει να έχει τίποτα σπουδαίο στα χέρια του από την Έλενη.

— Άλλα — πρόσθεσε — μια καρφίτσα διαμαντένια, μικρή άξια και δυο δαχτυλίδια, που σώζονται στη Ζάκυνθο, μετά χαράς να τα γυρίσω...

Τότε ο Γρίβας είπε της γυναίκας του να δεχάσιν με όρκο την αλήθεια και ύστερα να γράψη, σε χαρτί όσα της κρατούσαν. Όρκιστηκε η γυναίκα και μετά έφτιαξε και τον κατάλογο των πραγμάτων της προίκας που απαιτούσε: διαμαντικά, χρυσούφανα μεταξωτά, φουστανιά, γούνες — όλα μαζί αξίας 300 χιλ. γροσίων.

Στέλνεται ο κατάλογος στον Κολοκοτρώνη. Καθώς αυτός τον βλέπει, λέει ότι είναι ψεύτικος. Και έπειδή δεν ήθελε ν' αγριέψουν περισσότερο τα πράγματα με τον Γρίβα, που ήταν σχεδόν αιχμάλωτός του μέσ' στο Ναύπλιο, αφού όπως είπαμε, το έδουσίαζε όλο με την κατοχή του φρουρίου, πρότεινε να κάνουν μια διαιτητική επιτροπή να λυθεί η διαφορά. Έγινε κι' αυτή και συναντήθηκαν όλοι — ήταν παρόντες κι' ο Γρίβας κι' ο Κολοκοτρώνης — στο σπίτι του δεύτερου, στον Πλάτανο του Ναυπλίου. Όλος ο κόσμος περίεργος, περίμενε να μάθει το αποτέλεσμα της συναντήσεως εκείνης. Αφού, κλείστηκαν στο δαμάτιο και φιλήθηκαν ο Κολοκοτρώνης με το Γρίβα, πήρε το λόγο ο Γ. Βαλινός και είπε να μιλήσει πρώτος ο Γρίβας. Αρχίζει, λοιπόν, αυτός να μιλάει σε τρίτο πρόσωπο, ενώ ήταν παρών ο Γέρος του Μωριά, πράγμα που φανέρωνε ότι αγνοούσε την παρουσία του και έτσι πλεονέκωνε τον έφηβο διάθεσι απέναντί του.

— Εγώ, είπε, δεν έχω με το Γέρο κανένα πάθος. Γό ξέρει πόσο τον βοηθήσα στην ανάγκη του και πόσο εργάστηκα για να τον βαστάξω ψηλά. Και ποτέ δεν του έκανα καμιά άτιμία μέσα στο σπίτι του στην Τροπολιτσά, όταν μου είχε εμπιστευθεί τα πάντα, για να έχω τώρα παράπονο. Στις έσωτερικές διχονοίες τον έσυντρεξα σαν άλλο παιδί του. Σκοτώθηκε ο Πάνος του κι' εγώ πήρα τη χήρα του με τη συγκατάθεσι των δικών της. Τι φταίμε, λοιπόν, η αυτή η εγώ για να μ'ας κατακρατή, ο Γέρος, την προίκα και να μη μπορώ να ήσυχάσω ούτε μέρα, ούτε νύχτα από τις γκρίνιες της γι' αυτό το ζήτημα;

Απαντάει τότε ο Κολοκοτρώνης:

— Βρέ παιδί μου Θεοδωράκη, πιστεύεις τη γυναίκα σου γιατί σου είπε πως είχε τόσα και τόσα; (Κι' άρχισε να όρκίζεται). Πού τα ήπασε, βρέ, όλ' αυτά; Ότι κι' αν είχε από φορέματα και διαμαντικά ήταν του γιού μου και πιστέψέ με, είνε τόσοι μάρτυρες. Άς δι-οριστή μια επιτροπή, ως συνάδει τις μαρτυρίες και ό,τι βρή — και πούν ότι είχε η νύφη μου — να τα πληρώω διπλά. Τι είχε στ' αλήθεια; Ένα γκουρδάνι (περιδερ-ραίο) με λίγες πέτρες κι' ένα δαχτυλίδι. Τα άλλα όλα ήταν άρμα-τωσιά των συγγενών.

Με την «άρματωσιά» έννοούσε ο Κολοκοτρώνης τη νυφική στολή που οι συγγενείς του Γέρον χάρισαν της νύφης δίνοντας ο καθένας την αναλογία του. Εκείνη τη στιγμή έβαλε τα κλάματα η μητέρα του Κολοκοτρώνη (ήταν κι' αυτή εκεί), έπειδή θυμήθηκε το σκοτωμένο Πάνο και με λυγμούς είπε:

— Πού τα ήπασε, παιδί μου, αυτά που ζητάει; Κάν' ούτε μεις τα είδαμε...

— Αρχισε να κλαίη κι' ο Κολοκοτρώνης, και για κάμποσο κράτησε μια άμχανιά, ενώ οι διαιτητάι έμεναν άμλλητοι και σκεπτικοί, ώσπου ο Γέρος του Μωριά, ξαφνικά, παραξενεμένος ο ίδιος από την άδυναμία του, άρχισε, άμέσως ύστερ' από τα δάκρυα να γελά...

Τέλος αποφασίστηκε να γίνη μια άλλη επιτροπή από έπτά Ρουμελιώτες και Μωραίτες να εξετάση το ζήτημα της προίκας της Έλενης. Ο Κολοκοτρώνης έδωσε υπόσχεσι ότι την απόφασι της νέας αυτής επιτροπής, αν έβγαине έναντίον του, θα την εκτελούσε σε τρεις μήνες, ώσπου να φέρη τα πράγματα από το σπίτι του στη Ζάκυνθο, όπου τα είχε. Έτσι ο Κολοκοτρώνης γλύτωσε και από τις άπειλές του Γρίβα πως θα τον έπιανε και θα τον περνούσε μέσα στο φρούριο του Παλαμψιδίου!

Γεννιέται όμως το έρώτημα: η κόρη της πλουσιωτάτης Μπουμπουλίνας ήταν άπροιχη; Και δεν έδωσε τίποτα στην κόρη από κείνα, που, όταν μπήκε στην Τρίπολι, μαζί με άλλους νικητάς, πήρε από τις τρομαγμένες ναυομήσες (που έψαχνε κατά διαταγή άνώτερη) και τα καταχράστηκε, κρυβώντας τα στο «παμμέν' της στήθος»;

Απάντησι Ρετική δεν ύπάρχει. Γιατί και η έρευνα γύρω στην προίκα αυτή από την παραπάνω έπταμελή επιτροπή έμεινε άδελείωτη. Ύστερα ο Γρίβας έπαψε να ώνη. Έδιαφέρεται και για το ζήτημα, αφού έκανε δεύτερο γάμο με την Περσεφώνη Σταίκου. Στο γέριο της πέθανε το 1962.

Όμως το μίσος ανάμεσα στους δυο αυτούς άγωνιστάς του Εικοσι-ένα κράτησε ως τα στενά τους.

Τίποτα δεν ύπόρεσε, αλλοίμονο, να το σβύτη όσα χρόνια κι' αν πέ-ρσαν από τότε.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

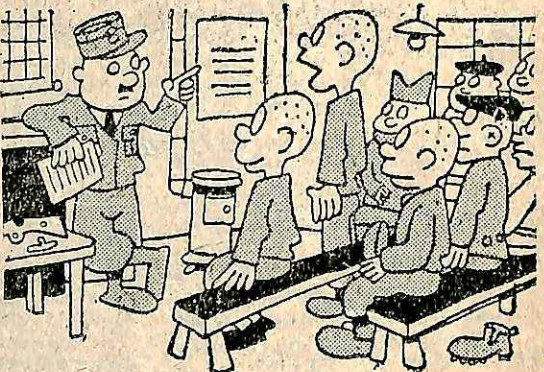

Σκανδάισε και την εικόνα...

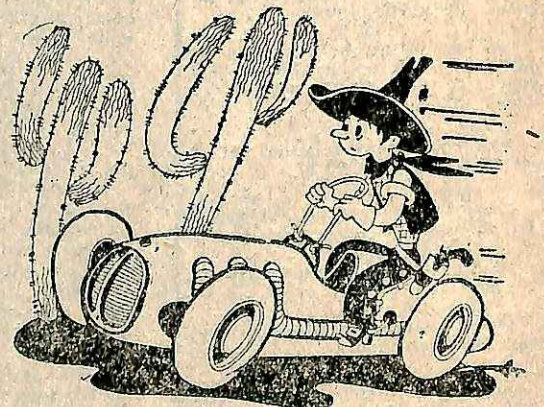
— Ίδου, κύριε άστυνόμε η φωτογραφία της φί- λης μου που έξηφανίσθη...

— Αθεόφοβε!... Είνε η γυναίκα μου!...

— Και ποιά είνε η μεγαλειότερη έπιθυμία κάθε φαντάρου;

— Μιά είκοσιτετράωρος άδεια, κύριε λοχαγέ.

ΠΑΝΤΑ ΚΑΒΑΛΛΑ

Ό' κάου μπού άγόρασε αυτόκίνητο.

Ηναι πολλά τά κορίτσια που παντρεύονται μ' ανθρώ- πους που δεν τους εγκρίνουν οι γονείς τους. Φαίνε- ται όμως άπίστευτο ότι μπορεί ποτέ μια μητέρα, σε τέ- τοια περίπτωση, να ζητήσει το θάνατο της κόρης της, για την άνυπακοή της...

Όστόσο η Ιστορία αναφέρει ένα τέτοιο άνατριχιαστικό παράδειγμα. Η κόρη λεγόταν Θέκλα και ζούσε στο Ί- κόνιο, μαζί με τη μητέρα της — μιάν Έλληνίδα άριστο- κρατικής καταγωγής. Έπρόκειτο να παντρευτή μ' ένα νέο από καλή οικογένεια, το Θάμυρι, όταν βρέθηκε μπροστά της ο άνθρωπος που θ' άναστατώνε τη ζωή της.

Ήταν ένας παράξενος ξένος, φτωχός, όχι ώμορφος, αλλά πλημμυρισμένος από μια φλογερή έπιθυμία ν' άνα- μορφώση τον κόσμο και να επιβάλη την αλήθεια.

Η Θέκλα τον έρωτεύθηκε, με την πρώτη ματιά. Γι' αυ- τόν, έξασσε το κάθε τι. Όταν την άναζητούσε ο άρραδα- νιστικός της, την εύρισκε πάντα στο γειτονικό σπίτι του ένουν, ν' ακούη άχρόταγα τά λόγια του... Η ζή- λεια του κι' η άδιαφορία που τουδειγνε η Θέκλα έ- καμαν το Θάμυρι να επιδιώξη την έξόντωσι του έ- νου, για να μπορέση να έναφέρει τη μητέρα του στα λογικά της. Έθαλε ανθρώπους να τον κατασκο- πεύσουν και συγγέντρως άποδείξεις ότι καταθέτει τους πολίτες του Ίκονιου, προσ- παθώντας ν' αλλάξη τις κοινωνι- κές τους συνήθειες. Με την κατη- γορία αυτή, και χάρις στις ίσχυ- ρες γνωριμίες του Θάμυρι και της μητέρας της Θέκλας, ο ξένος οί- χτηκε στη φυλακή.

Μά η Θέκλα δεν έννοούσε να τον ξεχάση, όπως έλπιζαν οι δι- κοί της. Κι' ένα πρωί, ο δεσμο- φύλακας τη βρήκε μέσα στο κε- λλί του άγαπημένου της. Τόν κύτ- ταζε, με την ψυχή στα μάτια, κ'.

ΜΙΑ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΣΤΑ ΘΗΡΙΑ

Σώθηκε από μία οσειρά θουμάτων

άκουγε τη διδασκαλία του... Ήταν το μεγαλειότερο σκάν- δαλο που είχε γνωρίσει το Ίκόνιο από χρόνια. Κι' η μη- τέρα της Θέκλας, λυσσασμένη για την προσβολή, ζήτησε απ' τον Κυβερνήτη να καθ' η κόρη της ζωντανή! Ο νόμος την ύποστήριζε, κι' ο Κυβερνήτης συγκατατέθηκε.

Πήγε ώστόσο ο ίδιος στο κελλί της Θέκλας για να την πείση ν' άπαρηθή τον ξένο — που τον είχαν μαστιγι- σει στο μεταξύ οι στρατιώτες του και τον είχαν διώξει απ' την πόλι. Θά μπορούσε τότε να της δώση χάρη. Μά η Θέκλα ήταν έρωτευμένη, κι' ο έρως της έδωσε τη δύναμι ν' άρνηθη.

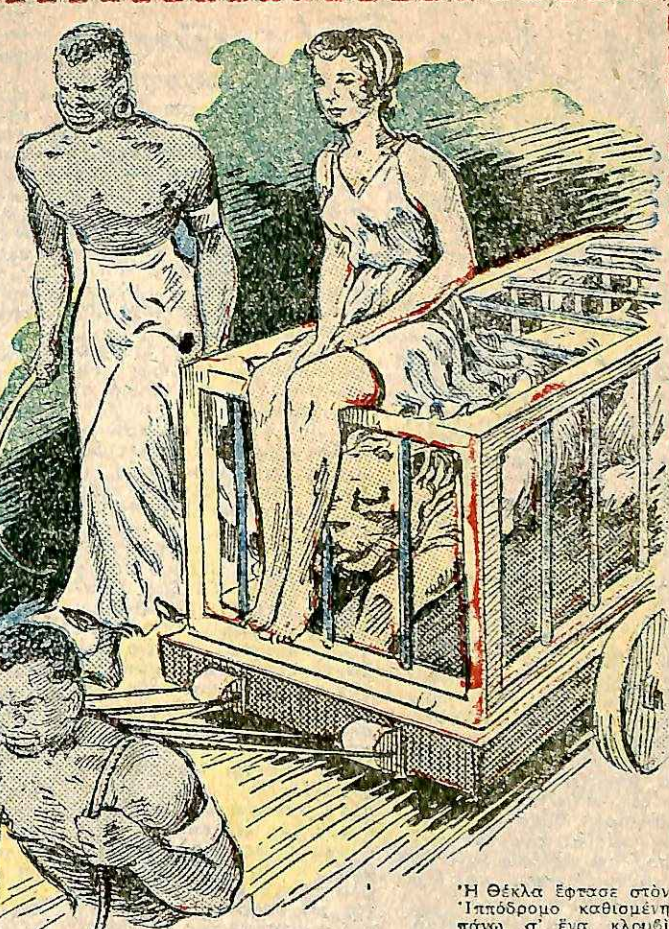
Έφτασε, τέλος, η ήμερα της εκτελέσεως. Έδεσαν την κοπέλλα σ' ένα πάσσαλο, στη δημοσία πλατεία, και σώ- ρισαν γύρω της τά εθλα για τη φωτιά. Τη στιγμή όμως, που θα τ' άναθαν, έξσπασε μια φοβερή καταγνίδα, με ά- στραπές και κεραυνούς. Ο Κυβερνήτης βρήκε τότε την ευκαιρία να διακηρύξη ότι είχαν άγανακτήσει οι θεοί, και να δια-άξη την άπελευθέρωσί της.

Η Θέκλα δεν γύρισε στο σπίτι της. Έφυγε απ' την πό- λι και πήγε να βρή τον άγαπημένο της, κρυμμένο σ' ένα δάσος.

Αφού συνήλθαν κι' οι δυο απ' όσα είχαν υποφέρει, έ- φυγαν για την Άντιόχεια. Στην πόλι αυτή βρισκόταν τότε ένας ένδοξος αυλικός του Αυτοκράτορος της Ρώμης, ο Άλέξανδρος. Καθώς περνούσε λοιπόν από ένα δρόμο με το φορείο του έτυχε να δη την ώμορφη Θέκλα. Διέταξε μίεσως τους δούλους του να σταματήσουν δίπλα της, την πρόσ-ε στην άγκαλιά του και τη φίλησε.

Εκείνη πάλεψε να του ξεφύγη και τον χαστούκισε. Μα- νιασμένος τότε γι' αυτή την προσβολή, ο Άλέξανδρος διέ- ταξε να τη συλλάβουν και να τη ρίξουν στα θηρία του Ίπ- πιδρόμου.

Η έπιθυμία της Βασίλισσας της Άντιόχειας δεν ώφέ- λησε σε τίποτε. Ο Άλέξανδρος έπέμεινε να περάνη η κο-

Η Θέκλα έφτασε στον Ίππιδρόμο καθισμένη πάνω σ' ένα κλουβί που το τραβούσαν δυο μαύροι σκλάβοι...

πελλα που είχε προσβάλει στο πρόσωπό του τον Αυτο- κράτορα.

Την άλλη μέρα λοιπόν, η Θέκλα έφτασε στον Ίππο- δρομο, καθισμένη πάνω σ' ένα κλουβί που το τραβούσαν δυο μαύροι σκλάβοι. Μέσα στο κλουβί βρισκόταν μια λέαι- να, που έπρόκειτο να κατασπαράξη την κατάδικο. Έμει- ναν όμως όλοι κατάπληκτοι, βλέποντας το θηρίο να γλύφη μαλακά τά πόδια της Θέκλας, που κρέμονταν κοντά στα κάγκελλα του κλουβιού!...

Την άλλη μέρα, έρριξαν τη Θέκλα, γυμνή κι' άνυπερά- σπιστη, μέσα στο στίβο κι' άπόλυσαν μια άγρια λέαινα. Κατά λάθος όμως, ήταν το ίδιο θηρίο. Κι' αντί να κατασπα- ράξη την κοπέλλα, άρχισε να παίξη σαν γάτα γύρω της!

Ο λαός άρχισε να φωνάζη και να ζητάη να της δοθή χάρη. Άλλά ο Άλέξανδρος, άλύγιτος, διέταξε ν' άπο- λύσουν μια άρκουδα. Η διαταγή του εκτελέσθηκε. Η άρ- κουδα όμως, άδιαφορώντας για τη γυμνή κοπέλλα, έπέτεθη κατά της λέαινας, κι' εκείνη τη σκότωσε.

Αφρίζοντας απ' το κόκο του, ο Άλέξανδρος άδιαφώ- ρησε και πάλι για τις φωνές του πλήθους και διέταξε να δέσουν τη Θέκλα ανάμεσα σε τέσσερις άγριους ταύρους, γι' να την κομματιάσουν. Μόλις όμως άρχισε η εκτέλε- σις της διαταγής του, η βασίλισσα λιποθύμησε απ' τη ρείκη.

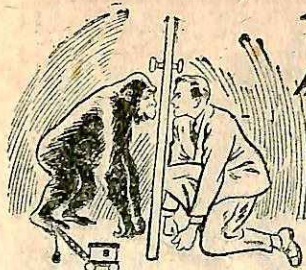
Ο Άλέξανδρος τά χρειάστηκε τότε. Η βασίλισσα ή- ταν έξαδέλφη του Αυτοκράτορος, κι' αν πάβαινε τίποτε, θα το πλήρωνε αυτός με τη ζωή του...

Θέλοντας και μη λοιπόν, έδωσε χάρη στην κατάδικο. Η βασίλισσα θέλησε να υιοθετήση τη Θέκλα. Άλλά εκεί- νη δεν σκεπτόταν παρά τον άγαπημένο της. Πήγε να τον βρή, σ' ένα γειτονικό δάσος, και πέρασε μαζί του λίγες μέρες γαλήνης και ψυχικής ευδαιμονίας.

Έπειτα — για κάποιο άγνωστο λόγο — εκείνος έφυγε μόνος για τη Ρώμη, ενώ η Θέκλα έμεινε στη Συρία. Δεν έανασυντήθηκαν ποτέ πιά.

Αν είχαν παντρευτή οι δυο τους, τότε θαχε αλλάξει πιθανότατα η Ιστορία του κόσμου. Γιατί ο ξένος που είχε άγαπήσει με τόσο πάθος η Θέκλα, ήταν αυτός που έγινε άργότερα ο Άπόστολος Παύλος.

Σ ΑΜ ΜΠΕ-ΙΤ

Τὰ ζῶα ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΤΟΥΣ

Τὰ σκυλιά καί τ' ἄλογα
εἶνε κευτά

Ἀπό δύο χρόνια τώρα γίνονται στό Ζωολογικό Κήπο τῆς Ν. Ὑόρκης πειράματα γιά τήν ἐξακριβωσί τῆς ἀντίληψης τῶν ζώων. Καί σ' ἄλλες ὁμοίως ἀμερικανικές πόλεις πολυαριθμοί ψυχολόγοι ἀσχολοῦνται μέ τό ἴδιο θέμα. Τά ἀποτελέσματα λοιπόν τῶν πειραμάτων τους δείχνουν ὅτι βαπτρεπε νά φερνώμαστε μέ μεγαλύτερο σεβασμό σέ ὠριμένα ζῶα, πού τά θεωροῦμε συνηθῶς κευτά.

Ἀντιθέτως, τό σκυλί καί τό ἄλογο, πού τά περνοῦμε γιά ἐξυπνά, ὑστεροῦμε γιά ἀπίστευτα σέ ἀντίληψη. Μπορεῖ βέβαια τά σκυλιά νά μαθαίνουν εὐκόλα διάφορα μηχανικά γυμνάσια, πού δέν ἀπαιτοῦν λογική. Ὅταν ὁμως τοὺς παρουσιάσῃ ἕνα καινούργιο πρόβλημα, προσπαθοῦν ἐπὶ ὤρες νά τό λύσουν, καί δέν τό κατορθώνουν.

Μιά συνηθισμένη δοκιμὴ εἶνε ἡ ἐξῆς: Οἱ πειραματισταὶ δόξουν τροφή μέσα σ' ἕνα δικτυωτό κλουβί, πού ἡ πόρτα του μπορεῖ ν' ἀνοίξῃ μόνο μ' ἕνα ὠρισμένο «τρικ» (π. χ. μέ τήν πιεσί ἑνός κουμπιού ἢ τὴν κίνησι ἑνός μοχλοῦ). Οἱ σκαντζόχοιροι λοιπόν καί οἱ ἄσπροι ποντικοὶ ἀπεδείχθησαν μ' αὐτό τὸν τρόπο ἐξυπνότεροι, γιὰτὶ μαθαίνουν εὐκόλα τὸν τρόπο τοῦ ἀνοίγματος τοῦ κλουβιοῦ. Τὸ πρῶτο θραβεῖο κέρδισε ἕνας πίθηκος, πατώντας πάνω σέ 22 δίσκους, μέ ὠρισμένη σειρά, γιά ν' ἀνοίξῃ τὸ κλουβί.

Σέ τέτοια περίπτωσι, ἕνας σκύλος δέν καταφέρνει συνηθῶς ν' ἀνοίξῃ τὸ κλουβί — ἐκτός ἀν τὸ ἐπιτύχῃ τυχαίως. Κάποτε μερικοί σκύλοι ἔμαθαν μέ πολλὸ κόπο ν' ἀνοίγουν τὴν πόρτα τοῦ κλουβιοῦ μέ τὴν

πίεσί ἑνός μοχλοῦ, γιά νά πάρουν ἀπὸ μέσα ἕνα κόκκαλο. Ἐπειτα οἱ πειραματισταὶ ἐστρίψαν λίγο τὸ κλουβί. Οἱ σκύλοι λοιπόν ἐξακολουθοῦσαν ν' ἀναζητοῦν τὸ μοχλὸ στὴν πρώτη του θέσι, ἐνὼ βρισκόταν μόλις λίγους πόντους μακρινότερα!

Ἀλλὰ κι' ἡ γάτα δέν φαίνεται νά ὑπερέχῃ σημαντικὰ ἀπ' τὸ σκύλο σέ ἀντίληψη. Ὅσο γιά τὰ ἄλογα, τὰ θαλασσινὸν σέ ὅπλες δοκιμὲς ἀντίληψης, στίς ὁποῖες ἐπιτυγχάνουν περίφημα οἱ χοῖροι ἢ οἱ ἀελάδες.

Ἀπ' τίς 4 πόρτες ἑνός δωματίου, οἱ 3 ἦσαν πάντα κλειδωμένες. Τὸ ζῶο ἔπρεπε νά βρῇ τὴν ἐκλειδωτή, γιά νά πάρῃ τὴν τροφή του. Τὸ μόνο σημεῖο πού θά τὸ βοηθοῦσε σ' αὐτό, ἦταν τὸ ἐξῆς: ποτὲ δέν ἐμενε ἐκλειδωτὴ ἡ ἴδια πόρτα σέ δύο κατὰ σειράν πειράματα.

Οἱ πίθηκοι λοιπόν ἔμαθαν εὐκόλα ν' ἀποφεύγουν αὐτὴ τὴν πόρτα, ὡς ὅταν βροῦν τὴν ἐκλειδωτή. Τὰ ἄλογα ὁμως ἐξακολουθοῦσαν νά πηγαίνουν στὰ τυφλά πάντα στὴν ἴδια πόρτα, μὴ δείχνοντας ποτὲ ἱκανὴ συστηματικὴ σκέψης.

Τὰ ἄγρια ζῶα ἐπιτυγχάνουν συνηθῶς καλλίτερα ἀπ' τὰ ἡμέρα, στίς δοκιμὲς τῆς ἀντίληψης. Αὐτὸ ὀφείλεται πιθανώτατα στὸ ὅτι τὸ μυαλό τους πρέπει νά δουλεῖται ζωηρότερα, γιά νά ζήσουν καί νά ξεφύγουν ἀπ' τοὺς ἐχθρούς πού τὰ ἀπειλοῦν.

Οἱ ἐλέφαντες εἶνε ζῶα ἐξυπνότερα. Αὐτοὶ πού ἐργάζονται στὰ ὑλοτομεία τῆς Ἀσίας, ξέρουν νά στήνουν σέ κανονικοὺς δώρους τοὺς κορμούς τῶν δέντρων, ἢ νά τους τοποθετοῦν σέ μιά κατηφορικὴ πλαγιά, σέ θέσι καλὰ ὑπολογισμένη ὥστε νά κυλίσουν ὡς τὸ ποτάμι.

Τὰ ζῶα μέ τὴν περισσότερη ἀντίληψη εἶνε τὰ τρία μεγάλα εἶδη πίθηκων: οὐραγκοτάγκοι, χιμπατζῆδες καί γορίλλες. Οἱ χιμπατζῆδες ξέρουν νά μετρήσουν

πολύ καλλίτερο ἀπ' τοὺς ἱθαγενεῖς τῶν πρωτογόνων φυλῶν.

Ἐνας πειραματιστὴς κρέμασε μιά μπανάνα σέ ὕψος 2 μέτρων. Γιά νά τὴ φτάσῃ ἕνας χιμπατζῆς, ἔπρεπε νά στήσῃ κάμποσα κουτιά, τὸ ἕνα πάνω στο ἄλλο. Προτίμησε ὁμως νά κἀνῃ κατὶ ἀπλούστερο: Ἐπιάσε ἀπ' τὸ παντελόνι τοῦ πειραματιστῆ, τὸν τραβῆξε κάτω ἀπ' τὴ μπανάνα, ἀνέβηκε στὸν ὦμο του κι' ἔφτασε ἐπὶ τὸ φρούτο!

Ἄλλος πάλι ἔκλεισε ἕνα χιμπατζῆ σ' ἕνα δωματίο μέ διάφορα παιγνίδια καί κύτταξε ἀπ' τὴν κλειδαρό-τρύπα, γιά νά παρακολουθῇ τί θάκανε ὁ πίθηκος. Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξί του, ὅταν εἶδε... ἕνα μάτι, στὴν ἄλλη μερία τῆς κλειδαρότρύπας! Ὁ χιμπατζῆς κρυφοκύτταξε κι' αὐτός, γιά νά ἰδῇ τί θάκανε ὁ ἄνθρωπος!...

Ὁ ψυχολόγος δόκτωρ Βόλφ ἐφεύρε μιά αὐτόματη μηχανή, πού ἔδωγε ἕνα φρούτο, ὅταν ἔριχνε κανεῖς σέ μιά σχισμὴ μιά ἄσπρη μάρκα. Μιά ἄλλη μηχανή ἔδωγε τέτοιες μάρκες, μέ τὴν ἀνύψωσι ἑνός μοχλοῦ βάρους 8 κιλῶν. Ἐνας πίθηκος λοιπόν ἔμαθε μέ μιά μόνο ἐπίδειξι, νά χρησιμοποῖ τὴς δύο αὐτὲς μηχανές. Κάποτε, κατακουράστηκε καί λαχάνισσε, γιά νά μαζέψῃ 185 μάρκες σέ 10 λεπτά τῆς ὥρας καί νά τὴς μεταβάλῃ σέ φρούτα. Ὅταν ὁμως ὁ πειραματιστὴς τοῦ εἶνε ἑτοιμὲς μάρκες, ἐργαζόταν λιγώτερο γιά ν' ἀποκτήσῃ καί ἄλλες.

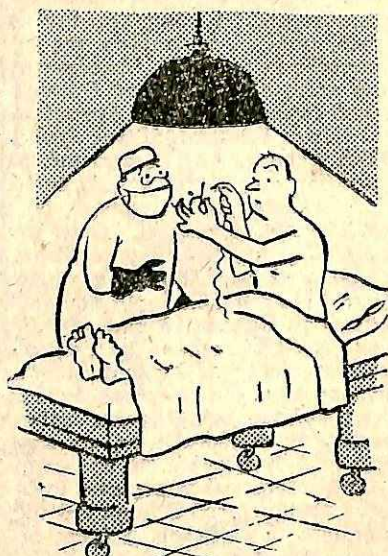
Κατόπιν, ὁ δόκτωρ Βόλφ ἔκαμε πολυπλοκώτερο τὸ πείραμα. Μὲ μιά ἄσπρη μάρκα, ἡ μηχανὴ ἔδωγε ἕνα φρούτο. Μὲ μιά μπλε, ἔδωγε δύο. Μὲ μιά κόκκινη, δέν ἔδωγε κανένα. Καί μιά κίτρινη εἶνε στὸ ζῶο τὸ δικαίωμα ν' ἀνέβῃ στὸν ὦμο τοῦ πειραματιστοῦ.

Οἱ χιμπατζῆδες ἔμαθαν γρήγορα νά προτιμοῦν τὴς μπλε μάρκες καί νά περιφρονοῦν τὴς κόκκινες. Μιά μερὰ, ὁ δόκτωρ Βόλφ ἔφισε στὸ πάτωμα ἕναν ἄσπρο ποντικό. Οἱ χιμπατζῆδες φοβοῦνται τὰ ποντίκια. Ὅταν λοιπόν ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶδε τὸ τρωτικό, ἄρπαξε μιά κίτρινη μάρκα, τὴν ἔριξε μέσα στὴ μηχανή κι' ἔκανε νά σκαρφαλώσῃ ἀμέσως στὸν ὦμο τοῦ πειραματιστοῦ, γιά νά βρῇ ἄσυλο!

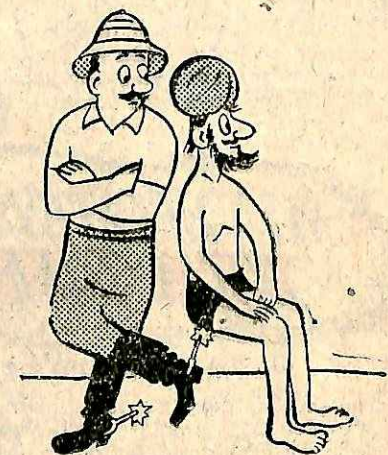
Οἱ Ἀμερικανοὶ εἶναι ρωμαντικοί

Μιά πρόσφατη στατιστικὴ πού ἐξεδόθη στίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἀποδεικνύει πῶς οἱ Ἀμερικανοὶ εἶναι ἄρκετὰ ρωμαντικοί. Σύμφωνα μ' αὐτὴν, ἐπὶ 100 αὐτοκτονιῶν ἀνδρῶν, οἱ 78 ἔχουν ὡς ἀφορμὴ τὴν ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσι. Ἀπὸ τὴν ἴδια στατιστικὴ βγαίνει τὸ συμπέρασμα ὅτι αὐτοκτονοῦν τριπλασιασὶ ἄνδρες ἀπὸ γυναῖκες. Τὰ κυριώτερα αἴτια πού ὠθοῦν τὴς γυναῖκες στὴν αὐτοκτονία εἶναι ἡ νευρασθένεια, ἡ φτώχεια καί ἡ ἀσθένεια. Ὁ ἔρως ἀντιπροσωπεύεται, μετὰ τοῦ ἀσθενοῦς φύλου, σέ πολὺ μικρὴ ἀναλογία.

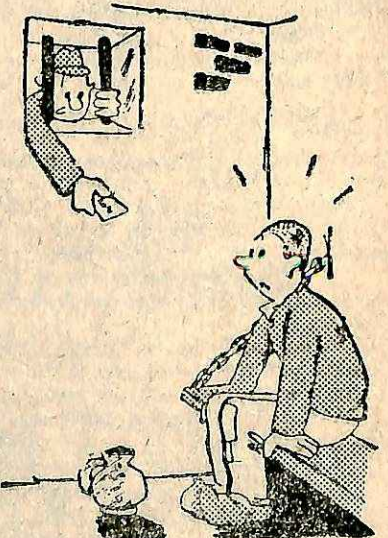
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σὲ εἰκόνες

ΕΝΑΣ ΨΥΧΡΑΙΜΟΣ ΑΣΘΕΝΗΣ

Τὸ πρόχειρο κάθισμα τοῦ φακίρη!...

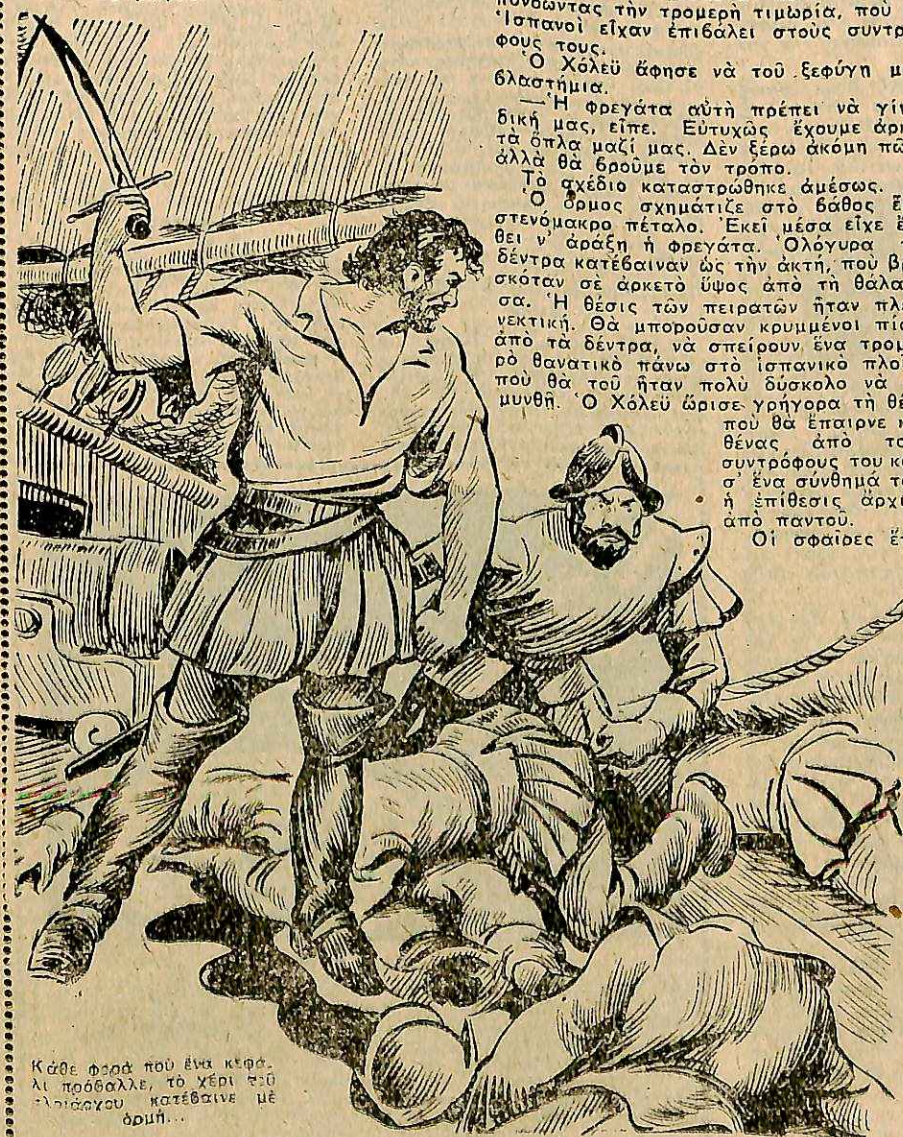
—Εἶμαι ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐργοστασίου Ἀσταλίδου. Ἐχομε λίμες καί πρίονια ἐξαίρετικῆς ποιότητος. Μήπως θέλετε τίποτα;

Μέσα στὸ πυκνὸ δάσος, πού κατέβαινε ὡς τίς ἀκτὲς τοὺς ὄρμου τῆς Γκουαγιόμπα, τριάντα ἄνθρωποι σέρνονταν ἀπὸ ἑβδομάδες μισογυμνοί καί πεινασμένοι, χωρὶς νά τολμοῦν νά ξεμυτίσουν, γιὰτὶ ὁ θάνατος τοὺς παρῆσκε ἀπὸ παντοῦ. Ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἡμέρας, ἕνας στενὸς λαίμος, πού τὸν φρουροῦσαν οἱ Ἰσπανοὶ, τοὺς ἔλaine τὸ δρόμο. Κι' ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θάλασσας, τρία πλοία πού εἶχε στείλει ὁ διοικητὴς τῆς Χαβάνας τοὺς ἀναζητοῦσαν σ' ὅλο τὸ μήκος τῶν δυτικῶν ἀκτῶν τῆς Κούβας.

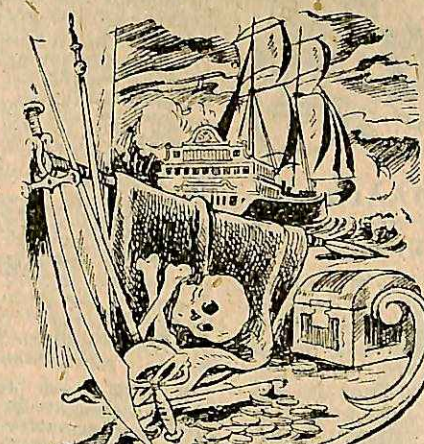
Οἱ τριάντα αὐτοὶ ἄνθρωποι, πού ἀνῆκαν σ' ὅλες τίς φυλὲς τοῦ κόσμου, ἦταν ὅτι ἀπόμεινε ἀπὸ τὸ πλήρωμα τῆς «Καλῆς Ἐλπίδας», ἔπειτα ἀπὸ τὴν τρομερὴ συγκρούσι μέ τοὺς Ἰσπανοὺς στὰ νερά τοῦ Ρίο Σέκο. Οἱ συντρόφοί τους, πού εἶχαν τὴν κακὴ τύχη νά πέσουν ζωντανὸι στὰ χέρια τῶν νικητῶν, κρεμάστηκαν ὅλοι ἀπ' τὰ κατάρτια τῶν δύο ἰσπανικῶν πλοίων, ὅπως ἦταν ὁ νόμος γιά τοὺς πειρατὰς. Οἱ ἐλάχιστοι πού γλύτωσαν μαζί μέ τὸν πλοίαρχο Χόλεϋ Χόλεϋ μέσα σέ μιά βάρκα περιμέναν τώρα τὸ θάνατο ἀπὸ τὴν μιά στιγμὴ στὴν ἄλλη, γιὰτὶ ἡ ἐλπίδα εἶχε σβῦσει πιά ἀπ' τὴν ψυχὴ τους.

Ἀλλὰ, ξαφνικά, ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, ἡ μιά ἀπὸ τίς ἰσπανικὲς φρεγάτες ἦλθε ν' ἀράξῃ στὸ βάθος τοῦ μικροῦ ὄρμου. Ἡ τρικυμία τὴν εἶχε δεῖρει στὸ πέλαγος καί εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ μερικές ἐπισκευές.

Στὸ ἀντίκρουσμά της, τὰ μάτια τοῦ Χόλεϋ ἄστραψαν.

Κάθε φεῶα πού ἔνα κεφά-
λι προβάλλει, τὸ χέρι τοῦ
πλοίαρχου κατέβαινε μέ
ὁρμή...

Οἱ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΟΝ ΠΛΟΙΑΡΧΟΝ

Ἡ ΤΡΟΜΕΡΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ τοῦ πλοίαρχοῦ Χόλεϋ

Θά ἦταν ὁμορφο νά ταξιδεύῃ κανεῖς μ' ἕνα τέτοιο καράδι, εἶπε. Ὁχι, ὁμως, κρεμασμένος ἀπὸ τὰ κατάρτια του, παρατήρησε ἕνας ἀπ' τοὺς πειρατὰς πού βρισκόταν κοντὰ του, ὑπονοώντας τὴν τρομερὴ τιμωρία, πού οἱ Ἰσπανοὶ εἶχαν ἐπιβάλει στοὺς συντρόφους τους.

Ὁ Χόλεϋ ἄφησε νά τοῦ ξεφύγῃ μιά βλαστήμια. Ἡ φρεγάτα αὐτὴ πρέπει νά γίνῃ δική μας, εἶπε. Εὐτυχῶς ἔχομε ἄρκετά ὄπλα μαζί μας. Δέν ξέρω ἀκόμη πῶς, ἀλλὰ θά βροῦμε τὸν τρόπο.

Τὸ σχέδιο καταστρώθηκε ἀμέσως. Ὁ ὄρμος σχημάτιζε στὸ βάθος ἕνα στενωμακρὸ πέταλο. Ἐκεῖ μέσα εἶχε ἔλ-
βει ν' ἀράξῃ ἡ φρεγάτα. Ὁλόγυρα τὰ δέντρα κατέβαιναν ὡς τὴν ἀκτὴ, πού βρισκόταν σέ ἄρκετὸ ὕψος ἀπὸ τὴ θάλασσα. Ἡ θέσις τῶν πειρατῶν ἦταν πλεονεκτικὴ. Θά μπορούσαν κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα, νά σπεύρουν ἕνα τρομερὸ θανατικὸ πάνω στὸ ἰσπανικὸ πλοῖο, πού θά τοῦ ἦταν πολὺ δύσκολο νά ἀμυνθῇ. Ὁ Χόλεϋ ὥρισε γρήγορα τὴν θέσι πού θά ἐπαίρνε καθενας ἀπὸ τοὺς συντρόφους του καί, σ' ἕνα σύνθημά του, ἡ ἐπιθεσις ἄρχισε ἀπὸ παντοῦ.

Οἱ σφαῖρες ἔπε-
σαν ἀπὸ τὰ κατάρτια, ὡς τὸν ἄνθρωπο, πού θά ἐπαίρνε καθενας ἀπὸ τοὺς συντρόφους του καί, σ' ἕνα σύνθημά του, ἡ ἐπιθεσις ἄρχισε ἀπὸ παντοῦ.

Στὸ τέλος, ὁμως, κουράστηκε καί ἔκαλεσε δύο ἀπὸ τοὺς συντρόφους του νά τὸν βοηθήσουν.

Τὸ πλήρωμα τῆς φρεγάτας, πού τὸ ἀποτελοῦσαν ἑκατὸν ὄνδοντα Ἰσπανοὶ καί τριάντα μαῦροι, βρῆκε ἐπὶ ἕνα οἰκτρὸ θάνατο.

Οἱ πειρατὰι πέταξαν ἔπειτα τὰ πτώματα στὴ θάλασσα καί, χωρὶς νά καθίσουν τὸ κατὰστροφμα, πού εἶχε πλημμυρίσει ἀπὸ τὰ αἵματα, ἀνέβασαν ὅτι τρόφιμα βρῆκαν στὴν ἀποθήκη τοῦ πλοίου καί παραδόθηκαν σ' ἕνα τρελλὸ γλεντι, γιά νά πανηγυρίσουν τὴν μεγάλη νίκη τους.

Ξαφνικά, ἕνας ὑπόκωφος κρότος ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ βάθος τῆς φρεγάτας. Καί, ἕνα λεπτὸ ἀργότερα, τὸ περὶ φανὰ πλοῖο τινάζονταν στὸν ἀέρα σέ χίλια κομμάτια. Ἀπὸ τοὺς πειρατὰς πού βρισκόταν πάνω στὴ φρεγάτα δέν σώθηκε κανεῖς. Μαζί τους εἶχε βρῇ τὸ θάνατο κι' ἕνας μικρὸς Ἰσπανὸς ναῦτης — ὁ μόνος πού εἶχε γλυτώσει ἀπὸ τὴ σφαγή. Τὴν ὥρα πού οἱ πειρατὰι παραθινοῦνταν στὸ γλεντι τους, εἶχε γλυτώσει ἀθόρυβα ὡς τὴν πυριτιδαποθήκη τοῦ πλοίου καί εἶχε βάλει φωτιά.

Φταν βροχή πάνω στὴ γέφυρα καί τὸ κατὰστροφμα τῆς φρεγάτας, σκορπιζόντας τὸ θάνατο στοὺς Ἰσπανοὺς.

Κυβερνήτης τῆς φρεγάτας ἦταν ἕνας νεαρὸς ἀξιωματικός, ὁ Ζοζέ-Μαρία ντε Μπαρρό, πού, κρατώντας γυμνὸ τὸ εἶφος στὸ χέρι του, ἔτρεχε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ, γιά νά ἐμψυχώνει τοὺς ἄντρες του, πού εἶχαν τρομοκρατηθῇ ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ αὐτὴ ἐπίθεσι.

Σέ μιά στιγμὴ, ἀδιαφορώντας γιά τίς σφαῖρες πού σφύριζαν ὀλογυρὰ του, ἀνέβασε μέ τὰ ἴδια του τὰ χέρια πάνω στὸ μεγάλο κατάρτι τῆς φρεγάτας τὴν κόκκινη σημαία μέ τὴ μαῦρη νεκροκεφαλὴ, πού σημαίνει «Κανένα ἔλεος στοὺς ἐχθρούς!».

Ἀλλ' ἡ σημαία, αὐτὴ ἀντὶ νά τρομάξῃ τοὺς πειρατὰς, τοὺς ἐξώργισε περισσότερο.

—Πρέπει ν' ἀπαλλαγῶ ἀπ' αὐτὸ τὸ Σατανά! ἔκανε ὁ Χόλεϋ. Ἐπειτα θά εἶνε εὐκόλο νά λογαριαστοῦμε μέ τοὺς ἄλλους!

Καί, ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ, ἦρθε γιά μοναδικὸ στόχο του τὸν Ἰσπανὸ πλοίαρχο.

Μερικά λεπτά ἀργότερα, μιά σφαῖρα τὸν εὗρισκε στὸ μέτωπο, καθὼς προσπαθοῦσε μαζί μέ δύο ναῦτες νά γεμίσι ἕνα ἀπὸ τὰ κανόνια τοῦ κατὰστροφματος μέ μυδράλλια.

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ πλοίαρχοῦ τους, κανένας Ἰσπανὸς δέν ἀνέβηκε πιά στὸ κατὰστροφμα. Εἶχαν ὅλοι ἀποτραβηχθῇ σ' ἄμπαρια καί, κατὰ τὸ μεσημέρι, κατέβασαν τὴν κόκκινη σημαία μέ τὴ νεκροκεφαλὴ.

Οἱ πειρατὰι ἀλλάλαζαν τότε ἀπὸ τὴ χαρὰ τους καί, λίγη ὥρα ἀργότερα, μιά μικρὴ βάρκα πλησίασε τὴν πρύμνη τῆς φρεγάτας. Τριάντα ἄνθρωποι, διψασμένοι γιά ἐκδίκισι, πῆδησαν ἀμέσως πάνω.

Ὁ πλοίαρχος Χόλεϋ διέταξε τότε νά ἀποτελειώσουν τοὺς τραυματίες πού βρισκόταν πάνω στὸ κατὰστροφμα καί νά κλείσουν καλὰ τ' ἄμπαρια.

Ἐπειτα, ἦρθε στὴν κατοχὴ τοῦ τοῦ πλοῖο, ἐγκατέστησε τοὺς ἀνθρώπους του στίς κατὰλληλες θέσεις καί φώναξε μέ τὸν τηλεδῶα στοὺς Ἰσπανοὺς πού βρισκόταν στὸ βάθος τῶν ἁμπαριῶν νά συγκεντρωθοῦν ὅλοι στὸ ἄμπαρι τῆς πλώρης καί ν' ἀνεβούν ἕνας-ἕνας ἐπάνω.

Ὁ Χόλεϋ, μέ γυμνὸ τὸ εἶφος του, στεκόταν ἐμπρὸς στὴ στενωμακρὴ πόρτα τοῦ ἁμπαριοῦ.

Καί, κάθε φεῶα πού ἕνα κεφάλι προβάλλε στὸ ἀνοιγμα, τὸ χέρι του κατέβαινε μέ ὁρμή.

Σαρανταπέντε κορμὲς τὸ χέρι του εἶχε κάνει τὴν ἴδια κίνησι καί σαρανταπέντε πτώματα Ἰσπανῶν εἶχαν σωριαστῇ ὀλόγυρά του.

Στὸ τέλος, ὁμως, κουράστηκε καί ἔκαλεσε δύο ἀπὸ τοὺς συντρόφους του νά τὸν βοηθήσουν.

Τὸ πλήρωμα τῆς φρεγάτας, πού τὸ ἀποτελοῦσαν ἑκατὸν ὄνδοντα Ἰσπανοὶ καί τριάντα μαῦροι, βρῆκε ἐπὶ ἕνα οἰκτρὸ θάνατο.

Οἱ πειρατὰι πέταξαν ἔπειτα τὰ πτώματα στὴ θάλασσα καί, χωρὶς νά καθίσουν τὸ κατὰστροφμα, πού εἶχε πλημμυρίσει ἀπὸ τὰ αἵματα, ἀνέβασαν ὅτι τρόφιμα βρῆκαν στὴν ἀποθήκη τοῦ πλοίου καί παραδόθηκαν σ' ἕνα τρελλὸ γλεντι, γιά νά πανηγυρίσουν τὴν μεγάλη νίκη τους.

Ξαφνικά, ἕνας ὑπόκωφος κρότος ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ βάθος τῆς φρεγάτας. Καί, ἕνα λεπτὸ ἀργότερα, τὸ περὶ φανὰ πλοῖο τινάζονταν στὸν ἀέρα σέ χίλια κομμάτια.

Ἀπὸ τοὺς πειρατὰς πού βρισκόταν πάνω στὴ φρεγάτα δέν σώθηκε κανεῖς. Μαζί τους εἶχε βρῇ τὸ θάνατο κι' ἕνας μικρὸς Ἰσπανὸς ναῦτης — ὁ μόνος πού εἶχε γλυτώσει ἀπὸ τὴ σφαγή. Τὴν ὥρα πού οἱ πειρατὰι παραθινοῦνταν στὸ γλεντι τους, εἶχε γλυτώσει ἀθόρυβα ὡς τὴν πυριτιδαποθήκη τοῦ πλοίου καί εἶχε βάλει φωτιά.

Ο ΝΕΟΣ ΘΙΑΣΟΣ ΤΟΥ ΡΙΑΛΤΟ

Οἱ συμπόσι καὶ ἐπιστάσι τοῦ «Ριάλτο» Γιάφνης, Οἰκονομίας καί Φιλανθρωπίας, ἄρκετὰ ρωμαντικοί. Σύμφωνα μ' αὐτὴν, ἐπὶ 100 αὐτοκτονιῶν ἀνδρῶν, οἱ 78 ἔχουν ὡς ἀφορμὴ τὴν ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσι. Ἀπὸ τὴν ἴδια στατιστικὴ βγαίνει τὸ συμπέρασμα ὅτι αὐτοκτονοῦν τριπλασιασὶ ἄνδρες ἀπὸ γυναῖκες. Τὰ κυριώτερα αἴτια πού ὠθοῦν τὴς γυναῖκες στὴν αὐτοκτονία εἶναι ἡ νευρασθένεια, ἡ φτώχεια καί ἡ ἀσθένεια. Ὁ ἔρως ἀντιπροσωπεύεται, μετὰ τοῦ ἀσθενοῦς φύλου, σέ πολὺ μικρὴ ἀναλογία.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΕΣ

Οι φαλακροί βγάζουν μαλλιά!

Το θαυματουργό φάρμακο της μίς Στέντζ

“Αν έπιτύχει μέχρι τέλους η προσπάθειά της για ‘Αμερικανίδα’, η Πατρίτσια Στέντζ, η φαλακρά θα γίνει μια απλή γυναίκα... Οί ειδίσεις που φτάνουν από το Χόλυγουντ γιά το έργο της, επιτρέπουν κάθε ελπίδα. Το κατάστημα της έγινε η Μέκκα διαφόρων ενθέρμων υποστηρικτών, που βεβαιώνουν ότι φυτρώσαν άφθονες τρίχες στο γυαλιστερό κρανίο τους...”

Τέτοιες ειδήσεις είναι φυσικό να συνοπτούν τη γενική δυσπιστία. Γιατί επανειλημμένως διάφοροι επιτίθενται διακηρύσσοντας ότι θα θεραπεύουν τη φαλακρά, ενώ στην πραγματικότητα εξαπατούν τα θύματά τους. Ως σήμερα λοιπόν, η μόνη αποτελεσματική θεραπεία της φαλακρας ήταν... η περούκα!

Να όμως πού η Πατρίτσια Στέντζ, χωρίς να κάνει διόλου ρεκλάμα, προσφέρει πολύτιμη συνδρομή στους φαλακρούς. Οί επιτυχίες της διαδίδονται από στόμα σε στόμα, αρχίζοντας από διαφόρους αστέρες του Χόλυγουντ, που κατέχουν σ' αυτήν όταν είδαν 'ν' αράωνουν ανησυχαστικά τα μαλλιά τους. Ο Ντικ Πόουελ, ο Τζιμ Στιούαρτ, ο Φρεντ Μάκ Μούρρη, κι' άλλοι ακόμη, εξμυνούν το έργο της.

“Η μίς Στέντζ έχει τη γνώμη ότι η φαλακρά αποτελεί ένα από τα προβλήματα, που μπορούν ν' αλλάξουν τη ζωή του ανθρώπου και να του δημιουργήσουν επίκτητα ‘συμπλέγματα κατωτερότητας’. Αναφέρει π.χ. την περίπτωση ενός παιδιού 17 ετών, που είχε αοχίσει νύχνη τα μαλλιά του. Το παιδί αυτό έγινε νευρικό και δυστυχισμένο κι' απέφυγε τη συντροφιά των συνομηλίκων του.

“Αλλά κι' ο διακεκριμένος νευροψυχίατρος Χάρου Ρέμπек β-βαιώνει ότι η φαλακρά είναι μια βασική αιτία της νευρασθενείας.”

Τελειώνοντας, η μίς Στέντζ προκάλεσε το γενικό ενδιαφέρον με τη δήλωσή της ότι αν ν-λαμβάνει να κάνει να φυτρώσουν μαλλιά στο κεφάλι όποιουδήποτε φαλακρού της υποδείξει η ‘Αμερικανική’ Ιατρική ‘Εταιρεία’. Ο πρόεδρος της ‘Εταιρείας’ απάντησε ότι αυτές είναι ανοησίες. “Τα κύτταρα του κρανίου των φαλακρών είναι πια νεκρά — είπε — Τό να κάνει κανείς να φυτρώσουν τρίχες από αυτά ήταν το ίδιο σαν ν' αναστήση ένα πεθαμένο.”

“Η μίς Στέντζ απειλεί τώρα να τον καταγγείλει γιά δυσφήμιση, τονίζοντας ότι τα κύτταρα νεκρώνονται μόνον όταν πεθάνει ο άνθρωπος. Σ' αυτό το σημείο βρίσκονται τα πράγματα. Κατό τη θεωρία της μίς Στέντζ η φαλακρά οφείλεται σ' ένα μύκητα, περίπου σαν εκείνον που προκαλεί τη βρωμί-

δρωσι των ποδιών. ‘Η πιτυρίδα αποτελεί ένα φανερό αποτέλεσμα τέτοιας μόλυνσης. Η μίς Στέντζ έχει λοιπόν μια αποτελεσματική συνταγή, προϊόν μακρών ερευνών της ίδιας και του συνεργάτη της βιοχημικού ‘Ιρβιν Μπας’. Τα συστατικά του φαρμάκου της δεν βλάπτουν καθόλου στην υγεία (μόνο που προκαλούν αλλεργία σε ελάχιστες περιπτώσεις, περίπου 3 τοίς 1000).

“Η μίς Στέντζ άρχισε ν' ασχοληθεί με τη φαλακρά πρό 14 ετών. ‘Αργότερα, γνώρισε το δόκτορα Μπας, που έκανε κι' αυτός από το 1939 έρευνες γύρω από το ίδιο θέμα και που είχε διακριθεί ήδη ειδικός βακτηριολογοδερματολόγος. Οί δυο τους πειραματίστηκαν πάνω σε 6.000 άτομα, βρήκαν σ' όλες τις περιπτώσεις ότι η φαλακρά προκαλείται από ένα μικροσκοπικό μύκητα και παρασκευάσαν ένα φάρμακο γιά την εξόντωσή του.

“Η μίς Στέντζ δίνει στους πελάτες της τρία μπουκάλια. Το ένα περιέχει μια άσπρη διάλυση, από άσπριν, όξινον όξυ κι' άλλα συστατικά. Το φάρμακο αυτό χρησιμοποιείται κάθε βράδυ. Το πρώτο, το κεφάλι ξεπλένεται με μια κόκκινη διάλυση. ‘Επειτα γίνεται μασάζ, ως ότου στεγνώσει το δέρμα του κρανίου. Ένα ειδικό λούσιμο, δυο φορές τη βδομάδα, συμπληρώνει τη θεραπεία.

“Οι αυτά μπορεί να γίνουν στο σπίτι. Καλλίτερα όμως αποτελέσματα επιτυγχάνουν οι πελάτες που πηγαίνουν στο Ινστιτούτο Στέντζ, όπου η θεραπεία γίνεται αποτελεσματικότερα, με περισσότερη τέχνη και με τελειότερα τεχνικά μέσα.

“Η μίς Στέντζ απαγορεύει στους πελάτες της να βουρτσίζουν τα μαλλιά τους, γιατί πιστεύει ότι το βούρτσισμα σπάζει τις τρίχες.

Ποτέ η μίς Στέντζ δεν έγ-γυφάται σ' ένα πελάτη γιά την έπιτυχία της μεθόδου της, γιά-τι της το απαγορεύει ο νόμος. Έχει όμως πεποίθηση ότι εινε αδύνατον ν' αποτύχει όποιος θ' ακολουθήσει λεπτομερώς τις οδηγίες της. Τονίζει ακόμη ότι χρειάζεται υπομονή, γιάτι πρέπει να περάσουν δυο χρόνια γιά να ξαναποκτήσει ένας φαλακρός κανονικά μαλλιά (έπειτα όμως δεν ποδκειται να τ' χάσει πιά ποτέ).

Σκοπεύει να δώσει σ' όλο τον κόσμο υποπαστήματα του Ινστιτούτου της.

Της το ζητούν άλλωστε επί-μονα τα 200 νομίσματα που λα-βαίνει κάθε βδομάδα, ίδιος άνθρωπος που γνωστοποιήθηκε η δια-φήμη της με την ‘Ιατρική’ ‘Εταιρεία’. Σε κάθε γράμμα απαντά η ίδια, δίνοντας τις κατάλληλες οδηγίες.

Η φιλοδοξία της είναι να γί-νη το σύστημά της κοινή συνή-

θεια σ' όλα τα σπίτια, σαν το καθάρισμα των δοντιών με το βουρτσάκι... ‘Εργάζεται συνε-χώς, μαζί με το δόκτορα Μπας, γιά την τελειοποίησι του φαρ-μάκου της φαλακρας. Δεν πρό-κειται να σταματήσουν τις έ-ρευνές τους, αν δεν έπιτύχουν ώστε τα κεφάλια των φαλακρών ν' αποκτήσουν τρίχες μέσα σε μια νύχτα!

Και δεν αποκλείεται να το κατορθώσουν, γιάτι ‘ή πίστις κινεί όρη’.

ΤΖΑΚ ΟΛΛΑΝΤ

Το κοπανισμένο γυαλί δεν βλάπτει

“Η μέθοδος του ανακατέματος ψιλοκοπανισμένων γυαλιών στο φα-γητό θεωρείται αποτελεσματική γιά το ύψουλο ξεπάστρεμα ενός μισή-του ή ανεπιθύμητου προσώπου. Πρό-δλγιστο καιρού μάλιστα, σημειώθη-κε στην ‘Αθήνα’ κι' ένα κρούσμα τέτοιας αποπειρας δολοφονίας.

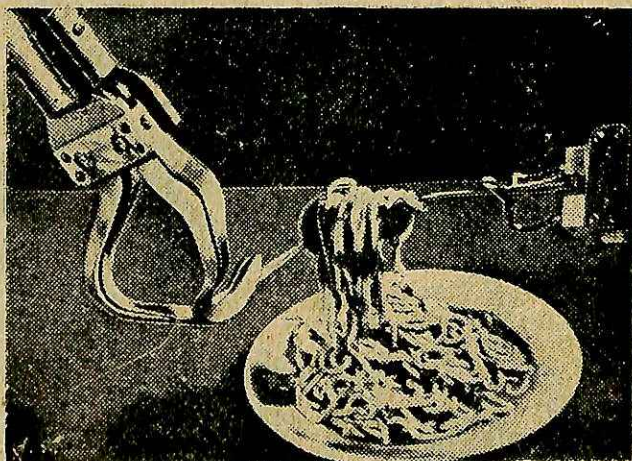
Οί όπαδοί αυτής της μεθόδου τη θεωρούν αλλεπάση. Τονίζουν μόνον ότι το γυαλί πρέπει νάχη κο-πανιστεί καλά, νάχη γίνει πολύ ψι-λή σκόνη, γιά να μη διακρίνεται μέσα στο φαγητό όπου θ' ανακα-τευτεί.

“Ωστόσο, σ' άλλες τέτοιες περι-πτώσεις, οι γιατροί που παρουσιά-σθηκαν ως μάρτυρες στο δικαστή-ριο, κατέθεσαν ότι τα κοπανισμέ-να γυαλιά δεν μπορούν να φέρουν το θάνατο. Μάλιστα, ένας από αυ-τούς προσέφερε να καταπιή την ίδια εκείνη ώρα μια μεγάλη κου-ταλιά σκόνης γυαλιών!

Και πραγματικά, οι παρατηρή-σεις που έγιναν τελευταίως πάνω σε ζώα, στα έρυσσάρια του αμε-ρικανικού υπουργείου Γεωργίας, ά-πεδειξαν ότι το κοπανισμένο γυαλί δεν φέρνει καμιά επίδρασι στους ποντικούς, όταν το φάνε μέσα σ' έ-να δόλωμα. Οί πειραματιστάί έ-δωσαν επανειλημμένως σε ποντίκια να φάνε τέτοια σκόνη, κι' έπειτα να σκότωσαν, εξέτασαν τα σπλάγ-χνα τους κι' είδαν ότι δεν παρου-σίαζαν καμιά αλλοίωσι.

Η σακκούλα κατά του λό-ζυγκα

“Έχουμε γράψει κι' άλλοτε γιά το λόζυγκα και γιά τις διάφορες αιτίες του (παθήσεις του νευρικού συστήματος, φλογώσεις της κοι-λιάς, δυσπεψία, αέρια του στομά-χου ή των έντερων, αλκοολισμό, γράονες καρδιακές ασθένειες, έγκυ-ομενος).

ΤΕΧΝΗΤΑ ΧΕΡΙΑ

Δεν πρόκειται γιά τεχνητά χέρια που θα διευκολύνουν τους δυστυ-χιμένους αναπηρούς των δυο πόλων, αλλά γιά χέρια που προ-σέκονται γιά τους άρτιμελεις εργάτες των αμερικανικών εργοστα-σίων αεροπορίας. Τα χέρια αυτά διευθύνονται από απόστασι και ποδκειται να εργαστούν σε μέρη όπου η ζωή του ανθρώπου θα κινδύνευε. ‘Ο εργάτης που τα διευθύνει βρίσκεται πίσω από έ-να προστατευτικό γυαλίνο τοίχωμα πάχους 2 1/2 μέτρων. Μπορούν ν' κάνουν και την πιο λεπτή εργασία, το δέ πασιμό μιας πηρουις μακαρονιών είναι γι' αυτά παιγνίδι.

μοσύνη, πνευμονία κλπ.). ‘Αν’ τα φάρμακα που χρησιμοποιούνται εναντίον του, το πιο κοινό, και συνήθως το πιο άνωφελο είναι το ξαφνιασμα. ‘Αλλοι πάλι συνιστούν να πιή κανείς νερό σιγά-σιγά ή να συγκαταστή την άσπρη ή ή να πιέσει το επάνω χέλιος του, ή να δεχθεί μερικά ηλεκτρικά τινάγ-ματα...

“Επιτυχστερά όμως από όλες φαίνεται πως είναι η έξης μέθοδος: Κρατάτε σφιχτά πάνω στη μύτη και στο στόμα σας μια μεγάλη χαρτοσακούλα, έτσι ώστε ν' ανα-πνέετε μόνο μέσα σ' αυτήν. Σιγά-σιγά, ξεαντλείται το δέυγνον μέ-σα στη σακούλα κι' αυάνει το διοξείδιον του άνθρακος. ‘Επειτα από λίγα λεπτά, η ποσότης αυτού του αέριου είναι άρκη, ώστε να έ-πιδράση στο νευρικό αναπνευστικό κέντρον και να σταματήσει το λό-ζυγκα.

“Αν σε λίγο ξαναρχισή ο λό-ζυγκας, επανалаνάνεται η θερα-πεία.

Σε μια περίπτωση, μια κοπέ-λα 22 ετών είχε πάθει λόζυγκα ενώ βρισκόταν σε άναρρωσι από γρίπη, κι' είχε βασανιστεί από αυτόν επί 42 συνεχώς ώρες. ‘Η μέθοδος της χαρτοσακούλας, την ανακούφισε μέσα σε 6 λεπτά. Μετά 7 ώρες ξαναρχισή ο λόζυγκας. Χρησιμοποιήθηκε πάλι η σακού-λα, κι' αυτή τη φορά έφερε όρι-στική θεραπεία.

Φειδία που πετούν

Το ‘φειδί που πετάει’ είναι ένα σπάνιο είδος έρπετο, που συναν-τάται μόνο στην ‘Ιάδα και τη Μα-λαισία. Ζη πάνω στα δέντρα κι' έ-χει την έπισητη ικανότηα να κά-νη το σώμα του πλατύ και λεπτό σαν κορδέλλα και να ‘πετάει’ από ένα σε άλλο δέντρο. Δεν καταρω-θηκε να μεταφερθούν τέτοια φειδία στις βόρειες χώρες, γιάτι δεν άντε-χουν στη μεταβολή του κλίματος. ‘Η έπιστημονική όνομασία αυτού του φειδιού είναι ‘Χρυσόπελα ό-νάτα’.

Καρκίνος του στήθους σε άντρες

“Ένας άρρωστος, που έπασχε από καρκίνιο του προστάτου, έπαυσε επί 489 ημέρες θηλυκές όρμους σε μεγάλες δόσεις γιά ν' ηθε-ρπεία του. Το αποτέλεσμα όμως ή-ταν να πάθι καρκίνιο του στήθους — μορφή που προσέλαβε μόνο τις γυναίκες. ‘Οσοι λοιπόν ακολουθούν τη νέα αυτή όρμωναθεραπεία, πρέ-πει να υποβάλλονται σε συχνές έξε-τάσεις του στήθους, γιά κάθε ένδε-χομενος.

ΝΕΟΜΥΚΙΝΗ ΤΟ ΝΕΟ ΦΑΡΜΑΚΟ ΤΟΥ ΒΑΞΜΑΝ

‘Ανώτερη από τη στρεπτο-μυκίνη

Μέσα σ' ένα συρτάρι του γραφείου του δόκτορος Σέλ-μαν Βάξμαν, του αμερικανι-κού πανεπιστημίου του Ρού-τζερς, βρίσκεται μια πρέζα από ένα φάρμακο, που είναι πι-θανόν ότι θα συντελέσει στην όριστική κατατρόπωση της φυ-ματιώσεως.

Το εν λόγω προϊόν, που δ-νομάσθηκε νεομυκίνη, άνακα-λύθηκε από τον Βάξμαν, τον άνθρωπο που, το 1943, έ-δωσε στον κόσμο τη στρεπτο-μυκίνη.

Ο Βάξμαν, από μερικά χρόνια, δεν ήταν ικανοποιημέ-νος από την πρώτη του ανα-κάλυψη, που, με την πάροδο του χρόνου, την έβρισκε όλοέ-να και περισσότερο έλαττωμα-τική. ‘Η στρεπτομυκίνη, ως γνωστόν, όπως και άλλα αν-τιβιοτικά (προϊόντα, δηλαδή, που σταματούν την ανάπτυξη των μικροβίων, χωρίς, όμως, να τα σκοτώνουν) χάνει τη δύ-ναμή της, όταν η χρσις της συνεχισθεί επί ένα ώρισμένο χρονικό διάστημα. Τα βακτη-ρίδια που υποβάλλονται στην έπιδρασι της συνήθιζουν σιγά-σιγά ν' άνθιστανται και, τε-λικά, διαδίδουν βαυασία μέσα σ' ένα περιβάλλον που περιέ-χει μια αναλογία στρεπτομυ-κίνης, θανατηφόρο πριν γι' αυτά.

‘Η στρεπτομυκίνη, ωστόσο, είναι ως αυτή τη στιγμή το μό-νο φάρμακο, που αποδίδει με-ρικά καλά αποτελέσματα έ-ναντιον της φυματιώσεως. Από τους έξη τόνους που παρά-γουν κάθε χρόνο οι ‘Ηνωμένες Πολιτείες, τα 75% χρησιμο-ποιούνται γιά την καταπολέ-μησι της ‘Λευκής πανώλους’, όπως έχει αποκληθεί η φυμα-τιώσις.

‘Η ανακάλυψις της νεομυκί-νης αποτελεί τη λογική συνέ-πεια των προηγούμενων έργα-σίων του δόκτορος Βάξμαν. ‘Ασταθής στη σύστασι και τοξική σε ώρισμένες περιπτώ-σεις, η στρεπτομυκίνη δεν ά-ποτελούσε το ιδέωδες φάρμα-κο που χρειαζόταν γιά την κα-ταπολέμησι της φυματιώσεως. ‘Από το 1945 περίπου, ο δό-κτωρ Βάξμαν και ο βοηθος του δόκτωρ Λεσβαλιέ, σκέφθη-καν να δοκιμάσουν το ίδιο πα-ρασκευασμα που χρησιμοποι-ούσαν γιά την παρασκευή της στρεπτομυκίνης πάνω σε δι-αφορετικούς μύκητες, τους κα-λούμενους ακτινομύκητας.

‘Επί έβδομάδες και μήνες οι δυο έπιστήμονες παρα-σκεύασαν μικρές ποσότητες διαφόρων μυκήτων και κατόπιν τις δοκίμασαν πάνω σε διά-φορα παθογόνα βακτηρίδια. ‘Από όλα αυτά τα παρασκευά-σματα, μόνον ένα, η νεομυκίνη, άνταποκρινόταν τελείως στον ένδεικνόμενο σκοπό. Τα πλεο-νεκτήματα της ήταν: α) ότι δεν ήταν τοξική. β) ότι τα παθογόνα μικρόβια δεν συνή-θιζαν σ' αυτή, ώστε να μπο-ρούν να ζήσουν μέσα σ' ένα περιβάλλον κορεσμένο με νεο-μυκίνη (όπως συνέβαινε προ-κειμένου γιά τη στρεπτομυκι-νη), γ) η αντιβιοτική της δύ-ναμις ήταν κατά πολύ άνωτε-

ρη από εκείνη της στρεπτομυ-κίνης. ‘Ακόμη και σε διάλυσι 1 : 250.000 (ένα μέρος νεο-μυκίνης σε 250.000 μέρος νε-ρού) είχε τη δυνατότητα να σταματήσει την ανάπτυξη του ‘Χρυσίζοντος στρεπτοκόκκου’, που είναι, ως γνωστόν, το μι-κρόβιο της δοθηνώσεως.

‘Απέμενε να δοκιμασθεί το νέο φάρμακο πάνω σε ζώα, προτου χρησιμοποιηθεί στον άνθρωπο. Τα σχετικά πειρά-ματα συνεχίζονται ακόμη και ο δόκτωρ Βάξμαν φρονεί ό-τι θα χρειασθεί να περάση έ-να χρονικό διάστημα μερικών μηνών γιά την ολοκλήρωσι των μελετών του σχετικά με το νέο φάρμακο.

Πρέπει να σημειωθεί ότι τα έλάχιστα γραμμάρια νεομυκί-νης που έχει σήμερα στην κα-τοχή του ο Βάξμαν, στοιχι-ζουν χιλιάδες δολάρια.

‘Ολες οι έλπίδες των έπι-στημόνων έχουν συγκεντρωθεί σήμερα στη νεομυκίνη. ‘Η έ-πιτυχία των σχετικών πειρα-μάτων θα σημαή πιθανόν την όριστική νίκη του ανθρώπου έ-ναντιον της φυματιώσεως.

ΟΟ

Φάρμακα εναντίον του καρκίνου

‘Ο ‘Αμερικανός έπιστήμων Σηερ, σε μια ομιλία του στην αμερικανική ‘Ιατρική’ ‘Εται-ρεία, εξέφρασε την έλπίδα ότι η χημειοθεραπεία θα επέκταθι σε προσεχές μέλλον και στον καρκίνιο.

“Δεν καταρωθή ακόμη, εί-πε ο ‘Αμερικανός έπιστήμων, η ανακάλυψις φαρμάκων ικανού να προκαλέση τη θεραπεία έ-νας καρκινώδους όγκου. ‘Επε-νός καρκινώδους όγκου, σε πολλές τευχθή όμως, όπως, σε πολλές περιπτώσεις άναστολή της ά-ναπτύξεώς του, χωρίς στη χο-ρήγησι ώρισμένων φαρμάκων. Διεπιστώθη π.χ. ότι το χημι-κό αέριον που λέγεται ‘λεβι-ζίτης’, έχει μια κατασταλτική έπιδρασι στους όγκους των λεμφοκίων ιστών και ότι η ‘ουρεθάνη’ έπιδρά σε ώρισμέ-νες μορφές λευχαιμίας. Τα ‘βακτηριακά’ πολυσάκχαρου-χα’, τέλος, καταστρέφουν σε μεγάλο βαθμό τα σαρκώματα ή όγκους των συνεκτικών ισ-τών’.

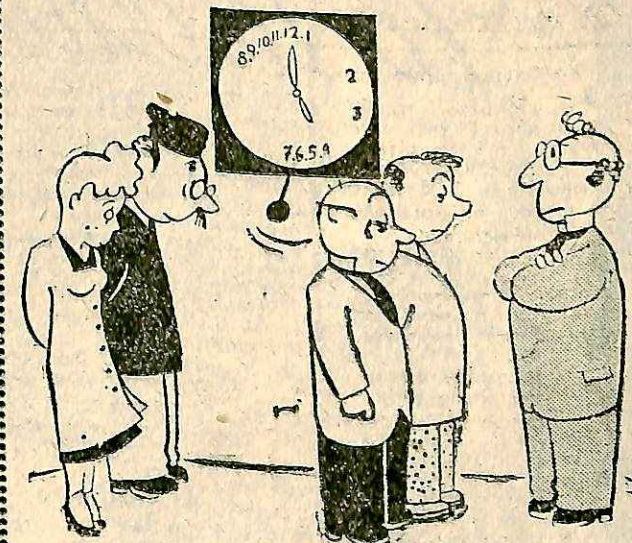
Οί ισχυρότερες ακτίνες

Στο αμερικανικό Ναυτικό ‘Ερ-γαστήριο του Ουάσιγ ‘Οκ λειτουργεί το πρώτο κινητό ‘επταπρόνιο’ (εί-δος κυκλοτορίου). Παράγει ακτί-νες δυνάμεις 10.000.000 βόλτ, ι-κανές να διαπεράσουν μια χαλύβ-δινη πλάκα πάχους 40 πόντων. Το μηχάνημα είναι εγκατεστημένο μέ-σα σ' ένα ειδικό κτίριο, τριγυρι-σμένο από τοίχους υπερόν άμμε πά-χους 1 μέτρον, γιά την προστασία του προσωπικού από τις επικίνδυ-νες ακτινοβολίες. Χρησιμοποιείται δε γιά την εξέτασι της πολύπλοκης έσωτερικής διατάξεως των ναρκών, των τορπιλλών, κλπ. Το βάρος του είναι 2 1/2 τόννοι περίπου.

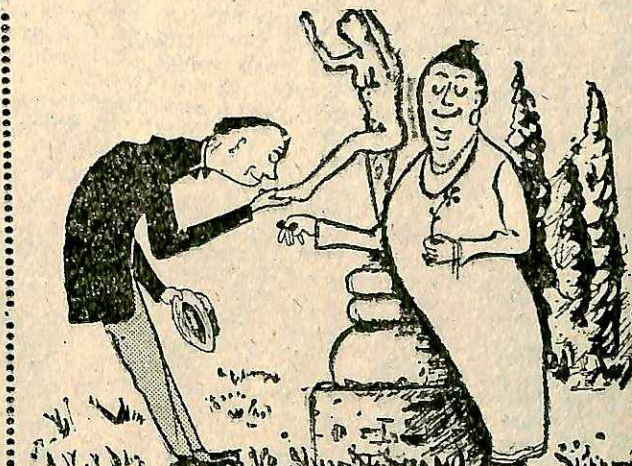
Ψάρια που τ' πιάνει η θά-λασσα

Θά γελάσετε ίσως, αν σας πούν ότι τα ψάρια παθαίνουν καυτία από τη θαλασσοταραχή! Κι' όμως αυτό έχει αποδειχθεί με έπιστημονικές παρατηρήσεις. Μέσα σε μεγάλες γυάλες με χρυσόψαρο, δημιουργή-θηκαν τεχνητές τρικυμίες, που έκα-θκαν τα ψάρια ν' άρρωσταθούν. ‘Εξ-ησαν τα ψάρια ν' άρρωσταθούν, που έαλλοι, μερικά μεγάλα ψάρια, που μετεφέροντο ζωντανά μ' ένα πλοίο στη Μεσόγειο, έδειξαν με φανερά συμπτώματα ότι τα είχε πιάσει η θάλασσα, όπως κι' όλους τους τα-εξειδίωτες!

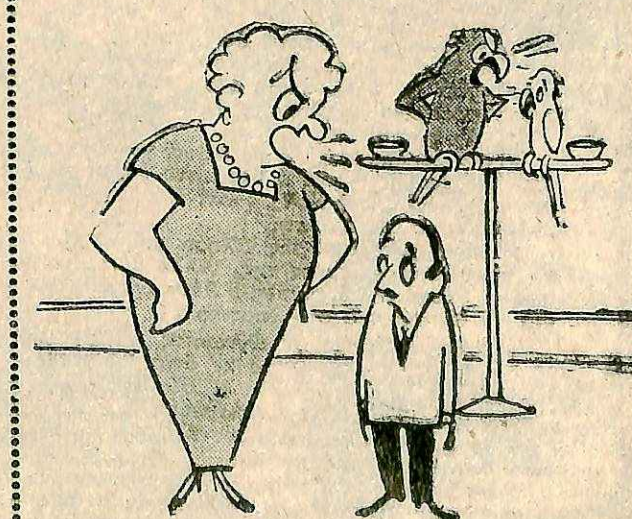
Τελιωτοθεραπεία

—Θα φέρω κάποιον να έλέγη το ρολόι του γραφείου... Σαν να περνούν πολύ γρήγορα οι ώρες εργασίας.

—Χαίρετε, κυρία κόμησας!...

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΑΡΜΟΝΙΑ!

Τὸ μυστικὸ τῆς Σέλμας

Ἀγάπη τοῦ Ρόντερικ καὶ τῆς Ἐντίθ δὲν μπορούσε νάχη διαφορετικὸ τέλος. Ὁ οὐρανὸς δὲν ἤθελε τὴν ἑνωσί τους...

Συγκινητικὸ διήγημα

Ὁ ἀθέδωτος Ὀλσον μὲ τὰ λόγια αὐτὰ κούνησε περίλυπα τὸ κεφάλι του. Ἐπειτα, συνέχισε:

— Ἦμιον ὁ μόνος ποὺ ἤξερα τὸ μυστικὸ τους. Ἀλλὰ τί μπορούσα νὰ κάνω; Αὐτὸ τὸ μυστικὸ τὸ εἶχα ἀκούσει μέσα στὸ ἐξομολογητήριό τῆς ἐκκλησίας. Ἐκεῖ εἶχα μάθει πὼς ἡ Σέλμα, ἡ μητέρα τοῦ Ρόντερικ, ἦταν καὶ μητέρα τῆς Ἐντίθ... Ἀλλὰ τοῦ κάκου προσπάθησα νὰ τὴν πείσω νὰ μιλήσῃ στὰ παιδιά τῆς ἢ νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ τοὺς μιλήσω ἐγώ. Φοβόταν τὸ σκάνδαλο... Ὁταν τέλος τὸ ἀποφάσισε, ἦταν πιά ἀργά. Γιατί ἡ ἀνεπαισθητὴ καταστροφὴ εἶχε γίνῃ...

Ἡ ἱστορία τῆς Σέλμας εἶνε πολὺ ἀπλή. Μία μέρα, ἔφτασε στὸ Στρώμσοε ἕνα καράδι ποὺ ἔρχοταν ἀπὸ τὴν Ἀγγλία. Ὁ καπετάνιος τοῦ ἦταν ἕνας γεροδεμένος καὶ πολὺ ὁμορφος ἄντρας. Κι' ἡ Σέλμα ἦταν κι' αὐτὴ πολὺ ὁμορφὴ. Ἐμοιαζε σὰν τὰ λουλούδια μὲ τὰ ζωηρὰ χρώματα, ποὺ φυτρώνουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀνάμεσα στοὺς βράχους τῶν φιόρδ, σὲ μέρη ποὺ εἶνε προφυλαγμένα ἀπὸ τὸν ἄνεμο... Ἡ δυστυχισμένη εἶχε μείνει χήρα ἀπὸ πολὺ νωρίς. Ὁ ἄντρας τῆς εἶχε πεθάνει μετὰ τὴ γέννησι τοῦ Ρόντερικ...

Δὲν ἐνδιαφέρει τὸ πὼς ὁ πλοίαρχος τοῦ ἀγγλικοῦ καραδιοῦ καὶ ἡ Σέλμα ἀγαπήθηκαν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τῆς εἶχε ὑποσχεθῇ πὼς θὰ τὴν ἔπαιρνε μαζί του... Ἀλλ' ἕνα πρωὶ, ἡ Σέλμα, κατεβαίνοντας στὸ λιμάνι, δὲν εἶδε πιά τὸ πλοῖο, ποὺ, ὅπως ἔμαθε ἀργότερα, εἶχε φύγει τῇ νύχτῃ.

Ἐννιά μῆνες μετὰ ἡ μητέρα τοῦ Ρόντερικ ἔφερνε στὸν κόσμο ἕνα κοριτσάκι. Ἐνας Θεὸς ἔχει πόσα πάλαιψε γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ἐγκυμοσύνη τῆς! Ἀλλὰ τώρα τὸ μυστικὸ τῆς θὰ κυκλοφοροῦσε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα. Κι' ὅλοι θὰ τὴν περιφρονοῦσαν... Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ σώσῃ τὴν τιμὴ τοῦ Ρόντερικ — ποὺ θὰ γινόταν, βέβαια, ἄντρας μὴν μὲρα, καθὼς καὶ τῇ δικῇ τῆς — ἦταν ν' ἀπομακρύνῃ ἀπὸ κοντὰ τῆς αὐτὸ τὸ παιδί τῆς ἁμαρτίας.

Μία νύχτα, λοιπὸν, λίγη ὥρα προτοῦ ξημερώσῃ, τὴν ἔβαλε μέσα σ' ἕνα καλάθι καὶ τὸ ἀφῆσε κοντὰ στὸ μέρος ὅπου ἄραζαν οἱ βάρκες.

Τὸ ἄλλο πρωὶ, ὁ ἔμπορος Σκόλοφφελτ βρῆκε τὸ παιδάκι, τὸ πῆρε στὸ σπίτι του, τὸ βάπτισε Ἐντίθ καὶ τὸ μεγάλωσε μαζί μὲ τὰ δικά του.

Ἡ Ἐντίθ ἔγινε ἀργότερα ἡ ὠραιότερη νέα τοῦ Στρώμσοε. Κι' ὁ Ρόντερικ ἦταν τὸ πιὸ καλοκατωμένο καὶ γεροδεμένο παλληκάρι. Τί φυσικώτερο, λοιπὸν, ἀπὸ τὸ ν' ἀγαπηθοῦν;

Τοὺς ἔβλεπα πολλές φορές νὰ γυρίζουν μαζί πάνω στὰ βράχια τῆς ἀκτῆς ἢ μέσα στὸ δάσος κι' ἡ καρδιά μου σφιγγόταν ἀπὸ λύπη. Γιατί ἡ Σέλμα μοῦ εἶχε ἐξομολογήσῃ τὸ μυστικὸ τῆς.

Ὅπως σὰς εἶπα, τῆς μιλήσα γιὰ νὰ τῆς ὑπενθυμίσω ποῖο ἦταν τὸ χρέος τῆς. Ἀλλὰ δίσταζε πάντα. Κι' ἔπειτα, ἔκανε τὴ σκέψι πὼς ὁ Ρόντερικ θάφευγε σὲ λίγες γιὰ τὴ θητεία του στὸ ναυτικὸ.

Θὰ ταξιδέψῃ σὲ ἀγνωστες γῶρες, μοῦ ἔλεγε, θὰ δῇ πολιτείες καὶ κόσμο κι' ὅταν θὰ γυρίσῃ θὰ ἔχῃ ξεχάσει πιά τὴν Ἐντίθ. Μὰ κι' αὐτὴ θὰ τὸν ξεχάσῃ... Ἰσως, μάλιστα, νὰ ἔχῃ παντρευτῇ στὸ μεταξὺ. Ὅλα τὰ παλληκάρια τοῦ Στρώμσοε τὴ ζητᾶνε ἀπὸ τὸν θετὸ πατέρα τῆς τὸν Σκόλοφφελτ.

Μία ἀνοιξιὰτικὴ μέρα, ὁ Ρόντερικ καὶ ἡ Ἐντίθ καθόντουσαν κάτω ἀπὸ τ' ἀνθισμένα δέντρα τοῦ δάσους. Ἐαφνικὰ ὁ νέος γύρισε καὶ κύτταξε τὴ φίλη του.

— Ἐντίθ τῆς εἶπε, τὴν ἄλλη βδομάδα θὰ φύγω ἀπὸ τὸ Στρώμσοε. Καὶ θὰ κά-
νω χρόνια νὰ γυρίσω.

— Θὰ σὲ περιμένω πάντα, Ρόντερικ, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη μὲ συγκίνησι.

Ἐἶχε χαμηλώσει τὰ μάτια τῆς, προσπαθώντας νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυα ποὺ ἀνέβαιναν ἀθελὰ τῆς καὶ τῆς ἔδρεχαν τὰ μάγουλα.

— Κλαῖς, ἀγάπη μου; τῆς εἶπε ὁ Ρόντερικ μὲ τρυφερότητα. Φοβάσαι μήπως σὲ ξεχάσω;

— Ὁχι, δὲ φοβάμαι. Ξέρω πὼς μ' ἀγαπᾷς. Μὰ νιώθω κάποια ταραχὴ στὴν ψυχὴ μου.

— Γιὰ ποῖο λόγο, γλυκεῖά μου;

— Δὲν θὰ μπορούσα νὰ στοῦ ἐξηγήσω. Νοιώθω ἕνα κακὸ προαῖσθημα.

Τὸν κύτταξε τώρα μὲ ἀγωνία, μὲ λαχτάρα, σὰ νὰ θελε νὰ κλείσῃ γιὰ πάντα στὴν καρδιά τῆς τὴν ἀρρενωπὴ μορφή του.

— Λοιπὸν θὰ μὲ περιμένῃς, ὅσα χρόνια κι' ἂν κάνω νὰ γυρίσω, Ἐντίθ;

— Πάντα θὰ σὲ περιμένω, Ρόντερικ, ξανάπε ἡ νέα.

Κι' οἱ δύο αὐτὲς φράσεις ἔμοιαζαν σὰ ν' ἀντάλλαζαν τοὺς ὅρκους τους. Ὁ Ρόντερικ τὴν κύτταξε μέσ' στὰ μάτια, δίστασε μιά στιγμὴ καὶ ὕστερα ρώτησε:

— Κι' ἂν ὁ πατέρας σου σὲ πείσῃ νὰ παντρευτῇς;

— Θὰ τοῦ πῶ πὼς σ' ἀγαπῶ, Ρόντερικ.

— Κι' ἐγὼ θὰ μιλήσω στὴ μητέρα μου, εἶπε αὐτὸς.

Ῥίχτηκαν ἀμέσως ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου καὶ τὰ χεῖλιά τους ἔσμιξαν σ' ἕνα ἀτέλειωτο καὶ φλογερὸ φιλί. Ἦταν τὸ πρῶτο ποὺ ἔδιναν. Καὶ τὸ τελευταῖο...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, δύο πουλιὰ «ἀλμπάτρος», ποὺ εἶχαν τὴ φωνή τους στὰ βράχια, πέρασαν πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους.

Ἐἶνε ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα, εἶπε ὁ Ρόντερικ. Θὰ κατεβῶ στὴ φωνή τους καὶ θὰ σοῦ φέρω τὰ μικρά τους... Θὰ τὰ μεγάλωσῃς καὶ θὰ τὰ χῆς γιὰ συντροφιά ὥς ποῦ νὰ γυρίσω...

Ἡ φωνὴ τῶν «ἀλμπάτρος» ἦταν πολὺ χαμηλὰ καὶ οἱ βράχοι σχημάτιζαν σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἕνα βαθὺ βάραθρο.

Ὁ Ρόντερικ πιαστῆκε ἀπ' τὴν προεσοχὴ ἐνὸς βράχου κι' ἄρχισε νὰ κατεβαίνει. Ἀλλὰ τὰ πόδια του γλίστρησαν κάποια στιγμὴ κι' ὁ δυστυχισμένος κατρακύλησε μέσα στὸ βάραθρο.

Μερικοὶ φίλοι τοῦ ριψοκινδύνεψαν ἀργότερα νὰ κατεβθοῦν ἐκεῖ γιὰ ν' ἀνεβάσουν τὸ πτώμα του. Δὲν τὸ κατάρθωσαν, ὅμως καὶ τὰ ὄνια κατασπάραξαν τὸ δυστυχισμένο Ρόντερικ. Τὰ κόκκαλά του ξεχώριζαν, ὥς προχθὲς ἀκόμη. Ἀλλὰ, σιγὰ - σιγὰ, σκεπάστηκαν ἀπὸ τὴ γλῆ.

Ἡ Ἐντίθ ἦταν σὰν τὸ περιστέρι ποὺ ἔχει χάσει πιά τὸ ταῖρι του. Δὲν ἔβγαζε λέξι ἀπὸ τὸ στόμα τῆς καὶ τὰ δάκρυα κυλοῦσαν ἀδιάκοπα ἀπ' τὰ μάτια τῆς. Λίγο καιρὸ ἀργότερα, ὅλοι κατάλαβαν πὼς εἶχε χάσει τὸ λογικὸ τῆς.

Ἡ Σέλμα δὲν μπόρεσε πιά νὰ κρατήσῃ περισσότερο τὸ μυστικὸ τῆς. Καί, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν ὑπόληψί τῆς, πῆρε στὸ σπίτι τῆς τὴν ἁμοιρὴ τρελλὴ κα φώναζε σ' ὅλους πὼς ἡ Ἐντίθ ἦταν παιδί τῆς, ὅπως κι' ὁ Ρόντερικ... Ἀλλὰ στὸ Στρώμσοε κανεὶς τώρα δὲν τὴν καταφρονεῖ οὔτε τὴν ἀποφεύγει. Κι' ὅλοι τὴν συμπονοῦν γιὰ τὴν τραγικὴ τῆς μοῖρα.

Ὁ ἀθέδωτος Ὀλσον τέλειωσε τὴν ἱστορία του. Ἀπὸ τὰ γέρικα μάτια του δύο δάκρυα κυλοῦσαν ἀργὰ πάνω στὸ ρυτιδωμένο του πρόσωπο...

ΣΑΝ ΒΑΡΝΙΝΓΚ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο 'Ιδανός που τ'άβνη του έχουν χαθεί γλυτώνει απ' την καταδίωξη. Στο μεταξύ η φαιά χήρα Ρενέ Κολομπέλ δηλώνει για την ασφάλεια του Βαλεριανού, που στο βάθος εξακολουθεί ν' αγαπάει τη Ρόζα. Ο Βαλεριανός, που δεν δίνει σημασία στην αγωνία της χήρας, φεύγει για την 'Αρκανσό, όπου βρίσκεται η μητέρα του σε απελπιστική κατάσταση και καλεί το γιατρό Ρενωτιέρ απ' τη Σερντόν. Μην ξέροντας ότι αυτός βρίσκεται στο Παρίσι, εκεί κατορθώνει και τον ανακαλύπτει η Ρενέ, χωρίς στο Ζορέν, και τον πάει αργότερα στην 'Αρκανσό, κοντά στην ετοιμοθάνατη μητέρα του Βαλεριανού. Πριν πεθάνει η πριγκίπισσα 'Αρμόνικιν ζητεί απ' το γιο της να παντρευτεί τη Ρενέ, πράγμα που ο πριγκίπας της το υποσχετεί.

Ο γιατρός και η χήρα, ύστερ' απ' το θάνατο της πριγκίπισσας, φεύγουν για το Παρίσι, ενώ οι αστυνομικοί Μπωκατέλ και Μαρσεσκό δεν παύουν να παρακολουθούν το γιατρό που τον θεωρούν ένοχο.

20ον Ο κόμης ντε Βιλαντόν άνοιξε κατόπιν μια άλλη επιστολή. Προερχόταν από ένα φίλο του, που ο ίδιος τον είχε παρακαλέσει να φροντίσει να πληροφορηθεί τις ενέργειες της δημοσίας ασφαλείας των Παρισίων σχετικά με την υπόθεση της Μαριζόν Φαίν. Αυτός ο φίλος του του έγραφε, λοιπόν, ότι η παρισινή αστυνομία είχε στείλει στη Σερντόν έναν αστυνομικό, για να παρακολουθή τις κινήσεις του Ρενωτιέρ και ότι αυτός ο αστυνομικός είχε κατορθώσει να χωρή σ' ένα γειτονικό πύργο όπου υπηρετούσε ως άμαξας.

Ο 'Ανδρέας είχε υποψιασθεί πολλές φορές ως τότε ότι ο Μπωκατέλ ήταν αστυνομικός. 'Αλλά τώρα δεν του έμεινε η παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό. Μόλις τελείωσε το διάβασμα της επιστολής, σήκωσε το κεφάλι του και στήριξε το βλέμμα του πάνω στο Μπωκατέλ.

— Απάντησε μου με ειλικρίνεια, είπε. *Ηρθες εδώ μόνο και μόνο για μένα;

— Άλλα γιατί άλλο θέλατε ναρθώ, κύριε κόμη; ρώτησε ο δίδην άμαξας.

— Άκουσε, Μπωκατέλ, είπε ο 'Ανδρέας. Αυτό το γράμμα που κρατώ στα χέρια μου μου δίνει πολύτιμες πληροφορίες για σένα. Είσαι αστυνομικός και ο ρόλος σου είναι να παρακολουθείς τις κινήσεις του Ρενωτιέρ. Όμολόγησε πώς αυτό είναι αλήθεια.

Ο Μπωκατέλ κατάλαβε πώς ήταν περιττό πια να προσπαθήσει να κρυφτεί.

— Αλήθεια είναι, κύριε κόμη, απάντησε. Σας παρακαλώ, ωστόσο, να μην βιασθείτε να με καταδικάσετε. Ήμουν πρόθυμος πάντα στην έκτέλεση της υπηρεσίας μου και ποτέ δεν σας δυσαρέστησα στο παραμικρό... Θα σας υπενθυμίσω, άλλωστε, πώς η υπόθεση Ρενωτιέρ ενδιαφέρει και σας όσο και μένα... Δεν έβλαψα κανένα, όμως παρακολουθώντας το Ρενωτιέρ κι' από τ' άλλο μέρος δεν καταχράστηκα ποτέ την εμπιστοσύνη που μου δείξατε.

Ο 'Ανδρέας δεν είπε τίποτε. Ύπηρχε ωστόσο, κάτι που τον ανησυχούσε. Ο Μπωκατέλ ήταν μάρτυς της έναντιον του αποπειρας του Ρενωτιέρ και, φυσικά, δεν θα παρέλειπε να καταθέσει τις λεπτομέρειες της θλιβερής σκηνής στο δικαστήριο. Πώς θα μπορούσε να εξαγοράσει τη σιωπή του; Με το χρήμα ίσως.

Μπωκατέλ, είπε, πόσα χρόνια σου χρειάζονται ακόμη για να αποκτήσης δικαίωμα συντάξεως;

— Δέκα χρόνια, κύριε κόμη.

— Και ποση σύνταξη θα πάρης;

— Διακόσια περίπου φράγκα το μήνα.

— Αν εγώ σου έδινα διακόσια πενήντα φράγκα το μήνα, θα ήσουν πρόθυμος να μην πής τίποτε σε κανένα για την απόπειρά του Ρενωτιέρ έναντιον μου;

Ο Μπωκατέλ, μ' όλο που αυτή η πρότασις ήταν πολύ δολοφονική, δεν δίστασε ούτε στιγμή στην απάντησή του.

— Όχι, κύριε κόμη, είπε. Το μόνο που

ΙΟΥΛΙΟΝ ΜΑΡΥ

Διόσηματικό και δραματικό κοινωνικό μυθιστόρημα

μπορώ να σας υποσχεθώ είναι να μην αναμειχθώ και να μη φανερώσω τίποτε, αν αποδειχθώ ή άλλο τον τρόπο ή αθωώτητα του Ζυλιμπέρ. 'Αλλ' αν αυτό δεν γίνει, τότε θα βρεθώ στη δυσάρεστη θέση να φανερώσω όχι μόνο την απόπειρα του Ρενωτιέρ έναντιον σας, αλλά και την πρότασι που μου κάνατε. Θα ήμουν ανάξιος να λέγωμαι αστυνομικός αν άφηνα να καταδικασθώ ένας άθώος, ενώ ξέρω ποιάς είναι ο πραγματικός ένοχος.

Τα λόγια του Μπωκατέλ όπως τ'α πρόφερε έκαναν πολλή εντύπωση στον 'Ανδρέα. — Είσαι έντιμος άνθρωπος, Μπωκατέλ, του είπε. Δεν μπορώ παρά να σε συγχαρώ γι' αυτό.

Πέρασαν μερικές στιγμές σιωπής.

— Κύριε κόμη, είπε σε λίγο ο Μπωκατέλ, θα μου επιτρέψετε να σας συστήσω να μην γυρίζετε σήμερα στους δρόμους της 'Αρκανσό.

— Και για ποιά λόγο;

— Είναι δυνατόν να συναντηθώ με το

ΤΟ ΔΑΚΡΥΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

«Μασσάζ...»!

Φωνή και πάλι μου ψώ — το τελευταίο σου το ψώ — να ικανοποιήσης και το κορμί σου δηλαδή, πουναι σαν φράγκικο... κλειδί να... τελειοποιήσης!

Γουστάρεις ήγουν κι' αγαπάς, σε κάποιον «δόχτορα» να πας, «μασσάζ» για να σου κάνει, ενώ για τέτοια έργασι — σου πρέπει εμένα, ρε Φροσί, του «μαράγκου» ή... πλάνη!

Το δέρμα λές ότι σου φταί — και με το ζόρι τελευταί — κρατιέμαι κι' υπομένω... Μά θα με πιάσουν οι καλές, κι' αυτό το δέρμα που μου λές, θα βγῇ... κατεργα- (σμένο!)

Τέλος για σῶμα... (κυπαρί —) μιλάς αβέρτα και σε... (ρι) χί μου κολλας στα... (σις) ωστόσο μου σαλέψη ή... (βί) και να σε στείλω, πα- (λαβή) ντουγρού στα... (παρίσια!)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ρενωτιέρ, και είμαι βέβαιος ότι θα δεχόταν σήμερα με μεγάλη προθυμία τις εκατό χιλιάδες φράγκα που του προσφέρατε άλλοτε.

— Άλλα δεν πρόκειται να του τις δώσω.

— Το πιστεύω, συνέχισε ο αστυνομικός. 'Αλλ' ο γιατρός, που ξέρει πολύ καλά τώρα πώς κινδυνεύει, μπορεί στην απελπισία του να επιχειρήσει και νέα απόπειρα έναντιον σας.

— Νομίζω ότι φροντίζεις περισσότερο από ό,τι πρέπει για την ασφάλειά μου, είπε ο 'Ανδρέας. Φαντάζεσαι, λοιπόν, ότι πρέπει να μείνω κλεισμένος στο δωμάτιό μου, επειδή ο Ρενωτιέρ είναι εδώ; 'Όχι, Μπωκατέλ, δεν είμαι δειλός!

— Άλλα δεν πρόκειται να μείνετε κλεισμένος στο δωμάτιό σας, κύριε κόμη, απάντησε ο αστυνομικός. Θα σας συστήσω να φύγετε άμέσως για το Μπορντώ. 'Από κεί θα πάτε στο Παρίσι και θα τρέξετε να συναντήσετε τη δίδα Ζιλέττα.

Ο 'Ανδρέας τον κύτταξε με άνησυχο ύφος.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε.

— Έχω λόγους να φαντάζωμαι ότι ο γιατρός θα έχη αύριο ή μεθαύριο τη διέλευση της δεσποινίδος και ότι θα τρέξει άμέσως να τη δῇ.

— Για ποιά λόγο;

— Για να την αναγκάσει, καθώς και τη μητέρα της, να ξαναγυρίσουν στη Σερντόν.

Ο γιατρός καταλαβαίνει ότι η αναγκώρησι των δυο γυναικών εξέθεσε ανεπανόρθωτα την υπόληψή του μεταξύ των κατοίκων της Σερντόν. Όλοι φαντάζονται ότι οι δυο γυναίκες έφυγαν, επειδή ήξεραν ότι ο Ρενωτιέρ ήταν ένοχος. Είμαι βέβαιος, λοιπόν, ότι ο γιατρός θα μεταχειριστή, όλα τα μέσα για να τις αναγκάσει να ξαναγυρίσουν στη Σερντόν.

— Άλλα πώς ο Ρενωτιέρ θα μάθει τη διέλευση των δυο γυναικών;

— Αυτό δεν μπορώ να σας το πώ, απάντησε ο Μπωκατέλ. Καταλαβαίνετε τώρα γιατί σας συμβούλευσα να τρέξετε στο Παρίσι... Πρόπει να νοικιάσετε ένα διαμέρισμα — θα σας συμβούλευα να προτιμήσετε το Πασσύ ή το 'Οτέγι — και να εγκαταστήσετε εκεί τις δυο γυναίκες. Δεν πρέπει να τις βρῇ ο Ρενωτιέρ... Δεν σας κρύβω ότι φοβομαι τ'α πάντα απ' αυτό τον άνθρωπο.

— Οι σκέψεις σου είναι πολύ σωστές, είπε ο 'Ανδρέας. Φοβάμαι, ωστόσο, μήπως δεν μπορέσω να πείσω την κυρία Ρενωτιέρ και την κόρη της ν' αλλάξουν κατοικία. Δεν έχετε παρά να πείσετε τη δίδα Ζιλέττα, παρατήρησε ο αστυνομικός. Και νομίζω ότι δεν θα δυσκολευθώτε και πολύ σ' αυτό. 'Η νέα θα πείσει ύστερα τη μητέρα της.

Ο κόμης ντε Βιλαντόν άρχισε να βηματίζει νευρικά μέσα στο δωμάτιο. Στο τέλος, σταμάτησε μπρός στο Μπωκατέλ.

— Έχεις δίκιο, είπε. Θα φύγωμα μαζί για το Παρίσι και άμέσως μάλιστα. Δεν πρέπει με κανένα τρόπο να ξαναβρῇ ο Ρενωτιέρ την κόρη του και τη γυναίκα του.

Ο Μπωκατέλ έτριψε τα χέρια του από χαρά. Κι' έφυγε άμέσως για να πάη να πληροφορηθῇ πότε περνούσε το τραίνο γι' το Παρίσι.

Μιά απόπειρα δραπετεύσεως

'Αλλ' ως ξαναγυρίσωμε στο Μαρσεσκό. Ο αστυνομικός μόλις έμαθε το θάνατο της πριγκίπισσας, θεώρησε περιττό να μείνει περισσότερο στην 'Αρκανσό. Γιατί ήταν βέβαιος πώς ο Ρενωτιέρ, μη έχοντας πια να κάνει τίποτε εκεί, θα ξαναγύριζε στο Παρίσι και θα έτρεχε στο πρακτορείο του Ζορέν, να ζητήσει πληροφορίες για τη γυναίκα του και την κόρη του. Έφυγε, λοιπόν, άμέσως και την άλλη μέρα πήγε να βρῇ το διευθυντή του πρακτορείου της «Οξυδερκείας», που ήταν παλιός του γνώριμος.

— Αγαπητέ μου Ζορέν, του είπε, είμαι,

οπως ξέρεis, λιγάκι προφήτης. Σου άναγ'έλλω, μιά επίσκεψη για σήμερα ή για αύριο. Και ξέρεis τίνος; Του φίλου σου του Ρενωτιέρ.

Ο Ζορέν γέλασε.

— Ο γιατρός γύρισε από την 'Αρκανσό; ρώτησε.

— Όχι ακόμη, απάντησε ο Μαρσεσκό. 'Αλλά δεν θ' άργήση να γυρίση γιατί ή πριγκίπισσα που είχε πάει να τη δῇ πέθανε. 'Η πρώτη του δουλειά θα είναι, να τρέξῃ εδώ για να του πῇς τη διέλευση της γυναίκας και της κόρης του.

— Σωστά. Θέλεis μήπως να μῆν του την πῶ;

Ο Ζορέν φροντίζει να τ'άχη πάντοτε καλά με τους αστυνομικούς και γι' αυτό ήταν πρόθυμος να κάνει κάθε τι που θα του ζητούσαν. Μήπως, άλλωστε, την πληροφορορία για τη διέλευση της κυρίας Ρενωτιέρ και της κόρης της δεν την είχε από την αστυνομία;

— Όχι, απάντησε ο Μαρσεσκό. Δεν είναι αυτό που θέλω. Το μόνο που θα σου ζητήσω είναι, μόλις έρθῃ ο Ρενωτιέρ εδώ, να στείλῃς να με ειδοποιήσης στη διέλευση της αστυνομίας... 'Η απόστασις δεν είναι μεγάλη και αυτό που σου ζητώ δεν θα σε δυσκολέψη καθόλου. Είναι περιττό να σου πώ, βέβαια, ότι ο Ρενωτιέρ δεν πρέπει να υποπτευθῇ τίποτε.

— Να μείνης ήσυχος, είπε ο Ζορέν. Μόλις ο Ρενωτιέρ έρθῃ εδώ, θα σε ειδοποιήσω άμέσως. Πρόκειται μήπως να τον συλλάβης;

Ο Μαρσεσκό γέλασε.

— Όχι ακόμη, απάντησε. 'Αλλά μπορείς να είσαι βέβαιος ότι αυτό θα γίνει μιά μέρα και πολύ γρήγορα μάλιστα. Το μόνο που θέλω για την ώρα είναι να βρῶ τ'άβνη του στο Παρίσι. Γι' αυτό κατέφυγα σε σένα.

— Κι' έκανες πολύ καλά, είπε ο Ζορέν. Θα πάρω από τώρα τα μέτρα μου για να εκπληρώσω την επιθυμία σου.

Ο Μαρσεσκό έφυγε.

Το μεσημέρι της άλλης μέρας, ο Ρενωτιέρ πήγε στο πρακτορείο της «Οξυδερκείας».

Ο Ζορέν τον υποδέχτηκε με το χαμόγελο στα χείλη.

— Έχω την πληροφορία που μου ζητήσατε, είπε. Προτού σας την δώσω, όμως, θα σας παρακαλέσω να μου υποσχεθῇτε ότι δεν θα πῇτε σε κανένα την προέλευσί της.

— Έχετε το λόγο μου, απάντησε ο Ρενωτιέρ.

— Εύχαριστώ, είπε ο Ζορέν. 'Η γυναίκα σας και η κόρη σας μένουν σ' ένα μικρό ξενοδοχείο στην οδό Βενσάν, αριθμ. 16.

Ο Ρενωτιέρ σημείωσε τη διέλευση στο σημειωματάριό του. Σηκώθηκε έπειτα για να φύγῃ. 'Αλλά μιά σκέψις τον συγκράτησε.

— Μπορείτε ν' ανακαλύψετε, ρώτησε, ποιάς έδωσε τ'α αναγκαία χρήματα στη γυναίκα μου και την κόρη μου για να εγκατασταθούν στο Παρίσι;

— Έχω ανακαλύψει ως σήμερα πολύ δυσκολώτερα πράγματα, απάντησε ο Ζορέν. Πρέπει να με βοηθήσετε ωστόσο, εσείς σ' αυτό το ζήτημα. Καί, πρώτα-πρώτα, απάντησε μου με ειλικρίνεια: Μήπως υποπτευόσαστε κανένα;

Ο Ρενωτιέρ κύτταξε με καχυπαψία το συνομιλητή του.

— Έχετε δίκιο, είπε σε λίγο. 'Αν δεν σας βοηθήσω, θα δυσκολευθώτε πολύ να μάθετε εκείνο που σας ζητώ. Ο άνθρωπος που υποπτεύομαι είναι ένας εύπατρίδης που μένει κοντά στη Σερντόν: ο κόμης ντε Βιλαντόν.

— Ο κόμης ντε Βιλαντόν βρίσκεται τώρα στο Παρίσι;

— Το φαντάζωμαι.

— Ξέρετε που μένει όταν έρχεται εδώ;

— Όχι, απάντησε ο Ρενωτιέρ.

— Κρίμα! είπε ο Ζορέν. Καί άλλο τώρα: ποιά σχέση έχει ο κόμης ντε Βιλαντόν με τη γυναίκα σας και την κόρη σας;

Αυτή ή ερώτησις στενοχώρησε το Ρενωτιέρ. Σκέφτηκε, ωστόσο, ότι το καλύτερο ήταν ν' απαντήση με ειλικρίνεια.

— Ο κόμης ντε Βιλαντόν, είπε, έπρόκειτο να παντρευτή την κόρη μου. 'Ηταν σχεδόν άρραβωνιασμένοι...

— Και ο άρραβώνας διαλύθηκε;

— Ναί... Θα σας εξηγήσω... 'Η γυναίκα μου είναι άρρωστη και κατ'ακμή από πολλά χρόνια. 'Η κόρη μου έχει τη γνώμη ότι δεν της επιτρέπεται να την άφήση και να παντρευτή... Αυτό δεν σημαίνει, όμως, ότι ή κόρη μου και ο κόμης ντε Βιλαντόν έπαψαν ν' αγαπιώνται... Υποπτεύομαι, μάλιστα ότι ο Βιλαντόν παραινέση την κόρη μου να εγκατασταθῇ μαζί με τη μητέρα της στο Παρίσι για να μπορῇ να την βλέπῃ ευκολώτερα.

— Μπορείτε να μου πῇτε τί είναι εκείνο που σας χωρίζει από τον κόμητα ντε Βιλαντόν; ρώτησε ο Ζορέν.

— Όχι, απάντησε με σταθερό τόνο ο Ρενωτιέρ. Δεν θα σας χρησιμεύση σε τίποτε.

— Δεν επιμένω, — είπε ο Ζορέν. Θα σας παρακαλέσω μόνο να μου τον περιγράψετε με κάθε δυνατή λεπτομέρεια.

Ο Ζορέν κρατούσε σημειώσεις, ενώ ο Ρενωτιέρ του περιέγραφε όσο μπορούσε λεπτομερέστερα τον κόμητα ντε Βιλαντόν.

— Πριν περάσουν οχτώ μέρες, είπε στο τέλος ο διευθυντής του πρακτορείου της «Οξυδερκείας», θα ξέρω τ'α πάντα γύρω σ' αυτή την υπόθεσι... 'Η αμοιβή μου θα είναι διακόσια πενήντα φράγκα. Είσασε συμφωνος;... Θα μου προκατάβατε εκατό φράγκα...

Ο γιατρός του έδωσε ένα χαρτονόμισμα των εκατό φράγκων.

— Θα περνῶ να σας βλέπω κάθε μέρα, είπε, για να μαθαίνω σε ποιά σημείο βρίσκονται οι έρευνες σας.

Ο Ρενωτιέρ έφυγε ύστερα από το γραφείο του Ζορέν και άρχισε να προχωρῇ με μεγάλα βήματα προς το μέρος των κεντρικών βουλευτάρων.

Ο Μαρσεσκό, που είχε ειδοποιηθῇ από το Ζορέν για την επίσκεψη του γιατρού, βιάστηκε μερικά βήματα πίσω του και δεν τον άφησε ούτε στιγμή από τα μάτια του.

Σε λίγο τον είδε να μπαίνει στα γραφεία της Γενικής Τραπεζής. Ο αστυνομικός τον έκολούθησε εκεί και άσκατεύθηκε με τους άλλους πελάτες. 'Ετσι, κατάρθωσε να φτάση αρκετά κοντά στο ταμείο και είδε το γιατρό της Σερντόν να εισπράττει από

εκεί είκοσι πέντε χαρτονόμισματα των χιλίων φράγκων και να τ'α βάζῃ στην τσέπη του, με το ύψος ανθρώπου, που είνε πολύ ευχαριστημένος από τον έαυτό του.

Ο Ρενωτιέρ, βγαίνοντας από την Τραπεζά, διευθύνθηκε προς το μέρος του Πασσύ.

Ο Μαρσεσκό, που τον παρακολουθούσε βήμα προς βήμα, τον είδε να μπαίνῃ στον αριθμ. 16 της οδού Βενσάν.

— Θαυμάσια! σκέφτηκε ο αστυνομικός. 'Η συζήτησις του Ρενωτιέρ με τη γυναίκα και την κόρη του θα κοστίση, χωρίς αμφιβολία, αρκετή ώρα. Στο μεταξύ, μπορώ να καθώσω κάπου για να ξεκουραστώ.

Διευθύνθηκε, λοιπόν, σ' ένα γειτονικό καφενείο και παραγγείλε έναν καφέ. 'Αλλά, τη στιγμή που του τον σερβίριζαν, είδε το Ρενωτιέρ να βγαίνῃ και πάλι από την πόρτα του αριθμ. 16.

— Διάβολε! σκέφτηκε ο Μαρσεσκό. Μήπως ή διέλευσις δεν είνε σωστή;

— Άλλα δεν είχε τον καιρό να το εξακριβώση. 'Αφῃς, λοιπόν, τον καφέ του, πέταξε ένα νόμισμα πάνω στο τραπέζι κι' άρχισε να τρέχῃ για να προφτάση το Ρενωτιέρ, που προχωρούσε μπροστά.

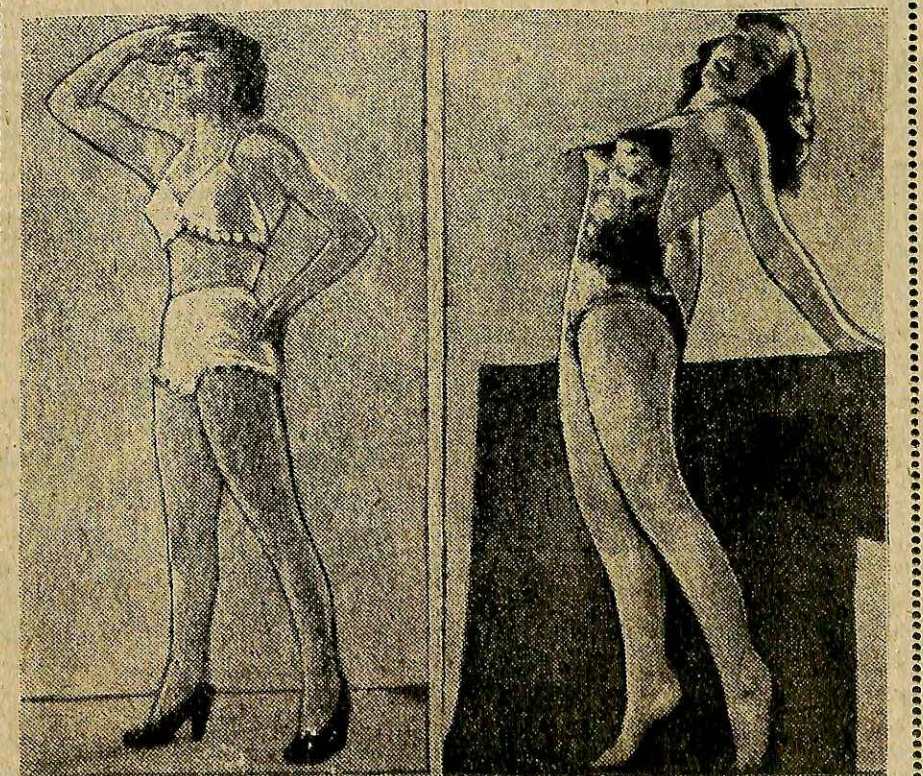
Σε λίγο έφτασαν, ο ένας από τον άλλον, στον σταθμό του 'Αγίου Διονυσίου.

Ο Ρενωτιέρ συμβουλευόταν έναν πίνακα δρομολογίων, που βρισκόταν στην αίθουσα του σταθμού και έπειτα πλησίασε στη θυρίδα κι' έδγαλε ένα εισιτήριο για το Κρέιλ.

Ο Μαρσεσκό μάντεψε άμέσως το σχέδιό του. Ο γιατρός λογάριζε, χωρίς αμφιβολία, να πάρῃ στο Κρέιλ το τραίνο που έφευγε για τ'ο Καλαί κι' από κεί να περάση στην 'Αγγλία. Κατόπιν θα μπορούσε να πάη στην 'Αμερική ή οπουδήποτε άλλοι και να γλυτώση έτσι από τις καταδίωξεις της γαλλικής δικαιοσύνης.

Ο αστυνομικός δεν δίστασε. Καί πήρε κι' αυτός ένα εισιτήριο για το Κρέιλ. Δεν ήξερε ακόμη τι θα έκανε. 'Αλλά σκεφτόταν ότι θαπρεπε να έμποδισῇ με κάθε τρόπο τον Ρενωτιέρ να φύγῃ στο εξωτερικό.

Το τραίνο έφυγε έπειτα από μερικά λεπτά. Ο Μαρσεσκό είχε μῆν σ' ένα από τ'α

ΤΑ ΜΑΓΙΩ ΤΟΥ 1949

δυο απ' τ'α μαγιά που προβλέπεται πώς θα φορεθούν πολύ το καλοκαίρι: τ'ο πρώτο έχει βαφτισή «Χιονάτη» και στυλιέται από μερικά μικρά ποπνάν που του δίνουν ένα μεζικάνικο στυλ. Το άλλο θα είνε ο διάδοχος του περιφημου «Μπικίν» που σκανδάλιζε πέρυσι τον κόσμολόκληρο. Είνε μονοκόμματο, άφνει άκαλυπτη μόνο την πλάτη και προορίζεται για καλοδεμένα και άθλητικά σώματα.

τελευταία βαγόνια, ενώ ο Ρενωντιέρ είχε πάρει θέσι στο δεύτερο βαγόνι μετά την άτιμωμηνη.

Ο γιατρός κατέβηκε στο Κρέιλ, πήγε στο σταθμό, συμβουλευθηκε και πάλι τον πίνακα των δρομολογίων και πήρε ένα εισιτήριο για το Καλαί.

Το σχέδιό του ήταν ολοφάνερο και ο Μαρσεκό που τον παρακολουθούσε σαν τη σκιά του δεν είχε πια την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό. Άλλα πώς θα έκανε για να τον έμποδισαν να φύγει;

Σε μία στιγμή, ο αστυνομικός είδε το Ρενωντιέρ να μπαίνει σ' ένα καφενείο που βρισκόταν κοντά στο σταθμό. Μπήκε τότε κι' αυτός και πήγε κατ' ευθείαν στο τραπέζι του.

— Αν δεν κάνω λάθος, είσατε ο γιατρός Ρενωντιέρ, είχε χαμογελάσει.

Ο δολοφόνος έγινε κατακίτρινος.

— Ποιός είσατε; ρώτησε. Δεν σ'α γνωρίζω...

Ο αστυνομικός έσκασε στα γέλια.

— Δεν με θυμόσατε; είπε. Είμαι ο Μαρσεκό, που έπιασε το Ζιλμπέρ και που άναγκασε τη γυναίκα του να παραδώσει τα χρήματα.

Ο Ρενωντιέρ έκανε μία ένστικτώδη κίνηση σαν νάθελε να φύγει. Άλλα συγκρατήθηκε και προσπάθησε να φανεί ήρεμος.

— Τι φοβερή υπόθεση! είπε. Και να σκέπτομαι πως λίγο έλειψε να ένοχοποιηθώ κι' εγώ σ' αυτήν! Άλλα τί γίνεται μ' αυτό το Ζιλμπέρ; Δεν είδα ακόμη να χουν όρισει τη δική του.

— Φαίνεται πως δεν παρακολουθείτε τακτικά τις έφημεριδες γιατρέ, παρατήρησε ο Μαρσεκό. Γιατί διαφορετικά, θα βλέπατε ότι η δική του Ζιλμπέρ θα γίνη έπειτα από δεκαπέντε μέρες.

— Δεν το πρόσεξα, είπε ο γιατρός.

— Και θα δήτε ότι θα καταδικασθή, πρόσθεσε ο αστυνομικός. Εγώ τουλάχιστον δεν αμφιβάλω καθόλου πως αυτός είναι ο ένοχος. Δεν έχετε και σεις την ίδια γνώμη;

— Μά, φυσικά, ο Ζιλμπέρ είναι ένοχος, απάντησε ο Ρενωντιέρ. Μόνον αυτός μπορούσε να σκοτώσει τη Βιργινία Λατούς.

— Που πάτε; ρώτησε ο Μαρσεκό.

Ο γιατρός δίστασε μία στιγμή. Άλλ' άμέσως έπειτα απάντησε:

— Στο Παρίσι.

— Θαυμάσια! είπε ο Μαρσεκό. Θα ταξιδεύω μαζί.

Και, χωρίς να ζητήσει την άδεια του γιατρού, πήρε μία καρέκλα και κάθησε απέναντί του.

— Που λέτε, λοιπόν, άρχισε, εγώ είχα από την πρώτη στιγμή την ιδέα ότι ο Ζιλμπέρ ήταν ο δράστης του φόνου της Βιργινίας Λατούς. Μόνο που δεν είχα στοιχεία εναντίον του. Άν η τύχη με βοηθούσε να βρώ λίγο πρωτίτερα τα χαρτονομίσματα, όλα θα είχαν τελειώσει από καιρό... Άλλα πρέπει να σας πω τι με έκανε να πιστεύω πως ο Ζιλμπέρ ήταν ένοχος...

Ο Μαρσεκό εξακολούθησε να μιλά στον ίδιο τόνο, χωρίς ο Ρενωντιέρ να υποπτευθή το παιχνίδι που έπαιζε. Έγινε μάλιστα το αντίθετο. Ο γιατρός άρχισε να παίρνει σιγά - σιγά θάρρος και να ελεεινολογή τον εαυτό του για τους φόβους του.

— Τό κάτω - κάτω, σκεφτόταν, δεν έχω καμμία απόδειξη ότι με υποπτεύονται. Και είναι πιθανόν οι φόβοι μου να μην ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα. Ή ταρκαμένη φαντασία μου με κάνει να βλέπω παντού έχθρους...

Όταν ήρθε η ώρα που θαφαινε το τραίνο, ο Ρενωντιέρ και ο Μαρσεκό μπήκαν στο ίδιο βαγόνι και δεν έπαυαν να συζητούν σ' όλη τη διαδρομή. Ο γιατρός δεν σκεφτόταν πια να φύγει για το εξωτερικό. Τα λόγια του αστυνομικού τον είχαν καθυστερήσει.

Όταν έφτασαν στο Παρίσι, ο Μαρσεκό έτρεξε άμέσως στη διεύθυνση της αστυνομίας και άφηγήθηκε στους προϊστάμενους του όλα τα διατρέξαντα.

Χωρίς το τέχνασμα μου, είπε τέλος, ο Ρενωντιέρ θαφαινε για το Καλαί και αύριο, το πρωί θα βρισκόταν στην Άγγλία. Νομίζω ότι με τα λόγια μου κατώρθωσα να διασκεδάσω τους φόβους του. Δεν αποκλείεται, ωστόσο, η ιδέα να το σκάσει να

του ξαναβρή καθρίο ή μεθαύριο. Γι' αυτό, έχω τη γνώμη ότι η παρακολούθησής του πρέπει να συνεχισθή. Άλλα, φυσικά, δεν είμαι πια κατάλληλος γι' αυτή τη δουλειά. Ο Ρενωντιέρ με γνωρίζει τώρα και θα μου είναι πολύ δύσκολο, αν όχι αδύνατο να τον ξεγελάσω.

Οι προϊστάμενοι του Μαρσεκό συμφώνησαν μαζί του και ανάθεσαν την παρακολούθησής του Ρενωντιέρ σ' ένα όχι λιγώτερο έμπειρο αστυνομικό, τον 'Ιούλιο Ροντέλ.

Ο Μαρσεκό ανέλαβε να τον παρουσιάσει στο Ζορέν και με την ευκαιρία αυτή τον πληροφόρησε ότι η γυναίκα του Ρενωντιέρ και η κόρη του δεν έμεναν πια στην όδον Βενσάν.

Ο νέος συνήγορος

Οι άναγνώστες μας θα μάντεψαν για ποιο λόγο ο Ρενωντιέρ δεν βρήκε τη γυναίκα του και την κόρη του στη διεύθυνση που του είχε δώσει ο Ζορέν. Την προηγούμενη μέρα ο κόμης ντε Βιλαντόν είχε έπισκεφθή τις δύο γυναίκες και κατώρθωσε να τις πείσει ότι έπρεπε ν' αλλάξουν κατοικία. Η Ζιλέττα από μερικά υπονοούμενα του Άνδρέα άποτέλεσε τον κίνδυνο που διέτρεχαν και φάνηκε πρόθυμη σ' αυτό. Η σύζυγος του γιατρού, όμως, έφερε πολλές αντιρρήσεις και χρειάστηκε όλη η εύλογητία του Άνδρέα για να την πείσει να δεχθή.

Στο μεταξύ, ο Μπωκατέλ, σύμφωνα με τις οδηγίες του κυρίου του, είχε βρή ένα άραιο κλιόλουστο σπίτι στο Πασσύ. Η ένοικίασής και η επίπλωσής του έγιναν μέσα σε διάστημα μερικών ωρών μόνο κι' οι δύο γυναίκες μετακόμισαν την ίδια μέρα σ' αυτό. Έκει τουλάχιστον θα μπορούσαν να ζήσουν ήσυχες, χωρίς τον κίνδυνο ν' άνακαλυφθούν από το Ρενωντιέρ.

Την άλλη μέρα, ο Άνδρέας πήγε να έπισκεφθή το δικηγόρο Ντολέζ. Η συζήτησής μαζί του κράτησε αρκετή ώρα, άλλ' είχε το αντίθετο αποτέλεσμα από εκείνο που έπεδίωκε ο κόμης ντε Βιλαντόν.

— Δεν έχω την παραμικρή αμφιβολία, του είπε ο Ντολέζ για την αθώότητα του Ζιλμπέρ. Νομίζω, λοιπόν, ότι αποτελεί υποχρέωσή μου να μεταχειρισθώ όλα τα μέσα για να έπιτυχώ την αθώωσή του. Υποθέτω ότι σ' αυτό το σημείο θα συμφωνήσετε μαζί μου... Θεωρώ άπαραίτητο να σας προειδοποιήσω γιατί θα χρειασθώ και τη δική σας μάρτυρία στο δικαστήριο. Η υπεράσπισής του Ζιλμπέρ παρουσιάζει δύο άσθενή σημεία. Το ένα είναι η κατοχή και η χρησιμοποίησής από τον πελάτη μου χαρτονομισμάτων που προέρχονταν από το χρηματοκιβώτιο του Κρουαζέ. Έλπίζω, όμως, να πείσω το δικαστήριο ότι ο Ζιλμπέρ άγνοούσε την προέλευσή τους και πίστευε πως άποτελούσαν ένα τυχαίο εύρη-

μα. Το δεύτερο άσθενές σημείο είναι η προηγούμενη αθώωσής του Ρενωντιέρ... Άγαπητέ μου συνάδελφε, καταλαβαίνετε και σεις ότι η δικαιοσύνη θα γλιωποποιηθή έπειτα από μία δεύτερη αθώωτική άπόφασή πάνω στην ίδια υπόθεσι και το γεγονός αυτό θα κάνει πολύ προσεχτικούς τους ένορκους και τους δικαστές. Η υπεράσπισής του Ζιλμπέρ δεν θα εινε, λοιπόν, πλήρης, αν ταυτόχρονα δεν άποδειχθή η ένοχη ενός άλλου. Και αυτός ο άλλος εινε ο Ρενωντιέρ. Προς αυτή την κατεύθυνση έχω στρέψει όλη την προσοχή μου και θα παρουσιάσω στο δικαστήριο μία σειρά άπό άκαταμάχητα έπιχειρήματα. Σ' αυτό ακριβώς το σημείο θα χρειασθώ τη συνδρομή σας...

Ο Ντολέζ σταμάτησε για μερικά λεπτά κι' έπειτα συνέχισε:

— Κατά την άγόρευσί σας στη δική του Ρενωντιέρ είπατε ότι σκοπεύατε να παντρευτήτε την κόρη του. Μπορώ να σας ρωτήσω γιατί δεν πραγματοποιήθηκε αυτός ο γάμος;

— Η δεσποινίς Ρενωντιέρ, απάντησε ο Άνδρέας, νομίζει ότι δεν μπορεί να έγκαταλείψη την μητέρα της, που, όπως ξέρετε, είναι κατάκοιτη.

— Αυτό άποτελεί μία έξήγησι, είπε ο Ντολέζ. Κι' όμως νομίζω πως δεν είναι η σωστή... Η άρνησής της δεσποινίδος Ρενωντιέρ όφείλεται κατά τη γνώμη μου σε λόγους πολύ ποδ σοδάρους.

— Μπορώ να σας ρωτήσω τί υποπτεύεσθε;

— Υποπτεύομαι ότι η κόρη του γιατρού έχει λόγους που την κάνουν να πιστεύη ότι ο πατέρας της είναι ένοχος και ότι άρνήθηκε να γίνη γυναίκα σας από ψυχική ευγένεια και άνωτερότητα.

— Είσαθε έλευθερος να φαντάζεστε, τι θέλετε, είπε ο Άνδρέας.

— Για μία στιγμή, συνέχισε ο Ντολέζ, σκέφθηκα να καλέσω τη δεσποινίδα Ρενωντιέρ ως μάρτυρα και ήθελα να ζητήσω τη γνώμη σας πάνω σ' αυτό το ζήτημα.

— Στη θέσι σας, απάντησε ο Άνδρέας με ψυχρό ύφος θα σεβόμουν την άξιόπρεπια της δεσποινίδος Ρενωντιέρ και θα άποφαινα να έκθσω την ύπόληψή της. Οπωσδήποτε, όμως, μπορείτε να είσατε βέβαιος ότι η άπάντησής της δεν θα είναι διαφορετική από εκείνη που σας έδωκα εγώ.

— Κρίμα! είπε ο Ντολέζ. Μπορώ τουλάχιστον να ύπολογίζω στη δική σας συνδρομή;

— Αύτην θα την έχετε, απάντησε ο Άνδρέας. Άλλα σας πληροφορώ ότι δεν ξέρω κανένα συγκεκριμένο γεγονός.

— Έκείνο που μ' ενδιαφέρει είναι οι κρίσεις σας πάνω σ' αυτή την ύπόθεσι, είπε

ο Ντολέζ. Θα είχατε την καλωσύνη να τις έκθέσετε στο δικαστήριο;

— Άν κληθώ ως μάρτυς, απάντησε ο Άνδρέας, θα πω ό,τι γνωρίζω. Τίποτε λιγώτερο, άλλα και τίποτε περισσότερο.

— Κρίμα! ξαναείπε ο Ντολέζ. Είχα ύπολογίσει περισσότερο στη συνδρομή σας...

Το ύφος του άλλαξε ξαφνικά.

— Συγχωρήστε με, κύριε κόμη, είπε. Δεν βλέπω τίποτε άλλο από την αθώωσι του πελάτη μου. Και ίσως αυτή η έπιθυμία με κάνει να ζητώ από τους άλλους περισσότερα από όσα μπορούν να δώσουν... Καταλαβαίνω, ωστόσο, τη δυσχερή θέσι σας, καθώς και της δεσποινίδος Ζιλέντας. Εύχομαι και έλπίζω, όμως, ότι θα κατορθώσω να ύποστηρίξω άποτελεσματικά το Ζιλμπέρ με τα μέσα που διαθέτω και ότι η άπόφασής του δικαστηρίου θα είναι τέτοια ώστε να μην μετανοήσετε για τις έπιφυλάξεις σας.

Ο Άνδρέας προσποίηθηκε ότι δεν κατάλαβε τον ύπαινιμο που ύπήρχε σ' αυτά τα λόγια.

— Κι' εγώ εύχομαι, απάντησε, να θριαμβύση τελικά η δικαιοσύνη.

— Πιστεύετε στην αθώότητα του Ζιλμπέρ; ρώτησε ο Ντολέζ.

— Είμαι βέβαιος, γι' αυτήν, απάντησε με σταθερό τόνο ο Άνδρέας.

— Πιστεύετε επίσης στην ένοχη του Ρενωντιέρ;

— Υπάρχουν πολλές ένδειξεις εναντίον του, απάντησε ο κόμης, άλλα δεν μπορώ να είμαι βέβαιος για την ένοχη του.

Η συνομιλία τους τέλειωσε σ' αυτό το σημείο. Ο Βιλαντόν έφυγε από το γραφείο του Ντολέζ πολύ στενοχωρημένος. Κι' ωστόσο, δεν ήταν θυμαμένος εναντίον του συνάδελφου του. Γιατί καταλάβαινε πως το χρέος του ως συνήγορου του έπέβαλλε να αναζητήση προς όλες τις κατευθύνσεις την αλήθεια και να μην παραμελήση τίποτε από εκείνα που θα τον ύποδοηθούσαν στο έργο του.

Νέες έρευνες

Η πληροφορία του Μαρσεκό είχε άνησυχήσει πολύ τον Ζορέν, που, έπειτα από λίγη ώρα έτρεξε στην όδον Βενσάν.

Οι πληροφορίες που του έδωκε ο θυρωρός δεν του άφησαν καμμία αμφιβολία για το ότι ο νέος που συνώδευσε τις δύο γυναίκες κατά την αναχώρησή τους ήταν ο κόμης ντε Βιλαντόν.

Πώς, όμως, θα μπορούσε να ξαναβρή τη νέα τους διεύθυνση;

Ο Ζορέν ήταν μοναδικός στο να βάση τους άλλους να εργάζωνται για λογαριασμό του. Για να βρή μόνος του τη διεύθυνση των δύο γυναικών θαπρεπε ν' άνα-

στατώση όλο το Παρίσι. Ένώ για την άστυνομία ήταν εύκολάτατο. Μήπως, άλλωστε, από την ίδια πηγή δεν είχε πάρει και την πρώτη πληροφορία; Χωρίς να χάσει καιρό έτρεξε στη διεύθυνση της άστυνομίας και ανέπτυξε με τόση έπιτηδεύτητα τα έπιχειρήματά του ότι η δικαιοσύνη έπρεπε να έχη πάντοτε στη διάθεσή της τις δύο γυναίκες, ώστε, όταν έφυγε, είχε την ύποθεσι του ίδιου του διεθυντού ότι θα έκανε τα πάντα για να άνακαλύψη τα ίχνη της συζύγου και της κόρης του Ρενωντιέρ.

Ο Ζορέν έφυγε από τη διεύθυνση της άστυνομίας τρίβοντας τα χέρια του από ίκανοποίησι. Γιατί θα μάθαινε εκείνο που ήθελε χωρίς να κουρασθή και έτσι τα διακόσια πενήντα φράγκα του Ρενωντιέρ θα περνούσαν στην τσέπη του χωρίς να ξοδευή τίποτε για την άπόχτησής της πληροφορίας.

Γυρίζοντας στο γραφείο του, βρήκε εκεί τον 'Ιούλιο Ροντέλ, που τον περίμενε. Ο Ζορέν τον προσκάλεσε να καθήση να φάνε μαζί, πράγμα που ο άστυνομικός δέχτηκε με μεγάλη ευχαρίστηση.

— Δεν ξέρω αν η σημερινή άναμονή σου θα σου χρησιμεύσει σε τίποτε άλλο, του είπε ο διεθυντής του πρακτορείου της «Οξυδερεκίας». Σου ύπόσχομαι, όμως, ένα καλό γεύμα.

Πέρασαν ύστερα στο σπίτι του Ζορέν, που βρισκόταν στο πίσω μέρος του γραφείου.

Η κυρία Ζορέν, που ήξερε την αγάπη του άντρός της για το καλό φαί είχε έτοιμάσει εκείνη την ημέρα ψητό κοτόπουλο και τηγαυητές πέστρες. Και μόνο η θέα αυτών των φαγητών έδουσίασε τον Ροντέλ, που ο πενήχρος μισθός του τον ύποχρεώνει σε λιτή διαίτα. Άλλα, ενώ ξεκοκάλιζαν το κοτόπουλο, άκούστηκε χτύπημα στην πόρτα.

Ο έπισκέπτης ήταν ο γνωστός μας Μορνέ, ο διεθυντής της «Γαλατικής Μούσης». Ο Ζορέν τον ώδηγησε στην τραπεζαρία και τον προσκάλεσε να τιμήση το φαγητό του. Άλλ' ο έκδότης είπε ότι είχε φάει και ότι δεν θα έπαιρνε τίποτ' άλλο εκτός από ένα ποτηράκι κρασί.

— Πώς πάει η «Απούσα»; ρώτησε ο διεθυντής του πρακτορείου της «Οξυδερεκίας», ενώ μ' ένα νεύμα έδωσε στο φίλο του να καταλάβη ότι μπορούσε να μιλήσει έλευθερα και ότι δεν ύπήρχε λόγος ν' άνησυχή για την παρουσία του Ροντέλ.

— Η «Απούσα», απάντησε ο Μορνέ, ήταν η μεγαλύτερη έκδοτική έπιτυχία μου. Φαντάσου ότι πούλησα πέντε έκδόσεις στη Γαλλία και άλλες έντεκα έκδόσεις στους καλούς μας φίλους τους Ρώσους!

— Δέκα έξη έκδόσεις! είπε ο Ζορέν με θαυμασμό. Αυτό, φίλε μου, δεν λέγεται έπιτυχία, άλλα θρίαμβος!

Ο Μορνέ γέλασε ευχαριστημένος.

— Θα όμολογήσης, είπε, ότι είμαι ο ευφύεστερος έπιχειρηματίας της Γαλλίας. Ποιός άλλος θα μπορούσε να σκεφθή εκείνο που έκανα εγώ; Οι έκδοτά καταξοδεύονται συνήθως εκδίδοντας έργα, που δεν προκαλούν το ελάχιστο ενδιαφέρον στο κοινό και όχι σπάνια χρεωκοπούν. Έγώ, όμως, σκέφτηκα κάτι το όλοτετα πρωτότυπο. Γιατί να διακινδυνεύω εγώ τα χρήματά μου και όχι εκείνοι που φιλοδοξούν ν' άποχτήσουν δόξα συγγραφείς; Ξέρεις δά ότι όλοι οι Γάλλοι έχουν λίγο ή πολύ αυτή τη μαγία. Ένας νεαρός συγγραφέας, όμως, νομίζει ύποτιμητικό για τον εαυτό του να εκδώσει με δικά του χρήματα τα έργα του, ενώ πλημμυρίζει από περηφάνεια όταν μπορεί να ληψ σταυς φίλους και τους γνωστούς του ότι ο τάδε γνωστός εκδότης ανέλαβε την έκδοσή τους και ότι μάλιστα του κατέβαλε ένα όρισμένο ποσό ως συγγραφικά δικαιώματα. Παρά ήταν, λοιπόν, η πρωτότυπη ιδέα μου; Να έκδιδω έργα άγνωστων συγγραφέων... με δικά τους έξοδα. Αυτό βάζουν τα χρήματά κι' εγώ όλα τα άλλα, δηλαδή τη φήμη μου. Έτσι, όλοι μένουμε ίκανοποιημένοι και ο νεαρός φιλόδοξος μπορεί να καυχάται ότι ο Μορνέ έξέδωσε το βιβλίο του. Είνε περήπιτο να σου πω, βέβαια, ότι τα μισά από τα έξοδα άποτελούν κέρδος. Άφήνω εκείνα που κερδίζω, πληρώνοντας τριάντα λεπτά το στίχο για τη διαφήμησι του έργου στις έφημεριδες και εισπράττοντας από τους συγγραφείς έξήντα. Πέντε μόνο χρόνια να εργασθώ μ' αυτό τον τρόπο δεν θέλω τίποτα άλλο. Θα γίνω πάμπλουτος!

Η κυρία Ζορέν άκούγε με θαυμασμό τον έκδοτη.

— Και γιατί δεν έκδιδεις και συ βιβλία; είπε στον άντρα της.

— Γιατί δεν είναι αυτή η δουλειά μου, απάντησε ο Ζορέν, δινώντας της με το ύφος του να καταλάβη ότι το καλύτερο που είχε να κάνει ήταν να κλείση το στόμα της.

— Όσο για την «Απούσα», συνέχισε ο Μορνέ, σε βεβαίω ότι δεν θα πουλούσα ούτε έκδοτά αντίτυπα αν δεν έκανα γι' αυτό το βιβλίο ό,τι και ο μακαρίτης Κολομπέλ για τα φάρμακα που λανσάρει. Όταν έλεω έκανα, έννοώ ότι έδωσα την ιδέα. Γιατί τα χρήματα για την έκδοσή της «Απούσης» και την καταπληκτική διαφήμησι που της έκανα τα πλήρωσε η χήρα Κολομπέλ, που, όπως ξέρετε, εινε ξετρελλαμένη με το νεαρό Άρμότκιν. Ποιός έκδοτης θα σκεφτόταν ότι θα μπορούσε να πουλήσει έντεκα χιλιάδες αντίτυπα της «Απούσης» στη Ρωσία; Και ξέρετε πως το κατάφερα; Γέμισα τις ρωσικές έφημεριδες με κριτικές σ— καμμένες, φυσικά, στο Παρίσι — γι' αυτό το βιβλίο.

— Άν ο Άρμότκιν τις διαδύσσει μία μέρα θα του έρθη άποπληξία. Γιατί σ' αυτές τις κριτικές τον παρέρσασαν σαν αμείλικτο έχθρο του μηδενισμού και σαν ένθυσιαδη ύποστηρικτή του Τσαρικού καθεστώτος. Και καταλαβαίνεις ότι, έπειτα άπ' αυτές τις διαφημίσεις, όλοι οι Ρώσοι που ζέρουν γαλλικά άγόρασαν το βιβλίο του. Και το άγόρασαν περισσότερο όχι εκείνοι που συμμερίζονται τις συντηρητικές ιδέες του Άρμότκιν, άλλ' οι όπαδοί των έπαναστατικών ιδεών και οι θιασώτες του μηδενισμού, άπο περιέργεια για να δουν τί γράφει εκείνος που θεωρούσαν ως προχθές όμοιόθετη τους. Είνε αλήθεια, βέβαια, ότι ο Άρμότκιν δεν έγκωμιάζει το Τσαρικό καθεστώς, άλλ' αυτό εινε άλλο ζήτημα που δεν μ' ενδιαφέρει σαν έπιχειρηματία.

— Θαυμάσια! είπε ο Ζορέν. Τί σ' ενδιαφέρει, άλλωστε, τί ιδέα θα σχηματίσουν οι Ρώσοι για τον Άρμότκιν, από τη στιγμή που συ θησαύισες μ' αυτή την ύπόθεσι;

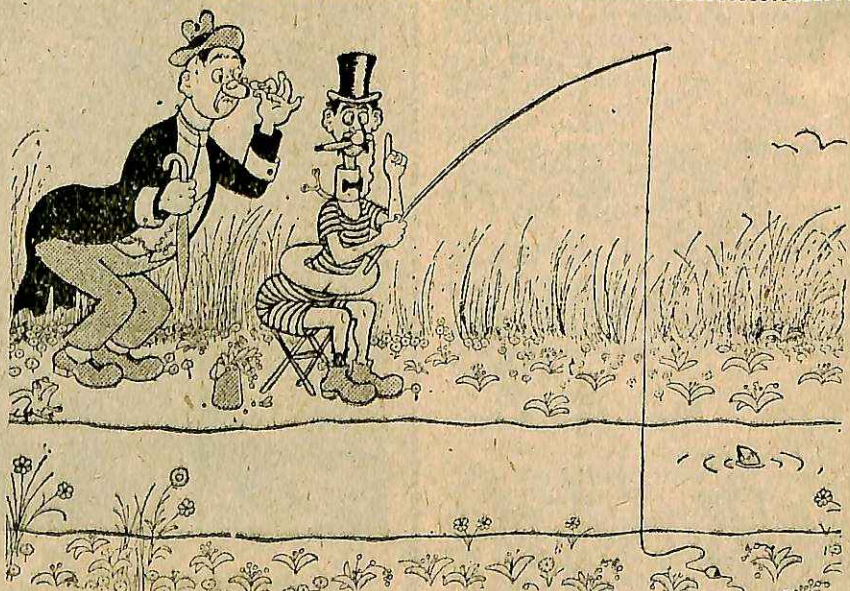
Κουβέντιασαν ακόμη αρκετή ώρα. Ο Μορνέ σηκώθηκε. Τέλος, για να φύγει.

— Είνε ανάγκη να γυρίσω στο γραφείο μου, είπε. Έχω ένα σωρό συναντήσεις για το άπόγευμα.

Άλλα, τη στιγμή που άποχαιρετούσε το Ζορέν, άκούστηκε χτύπημα στην πόρτα.

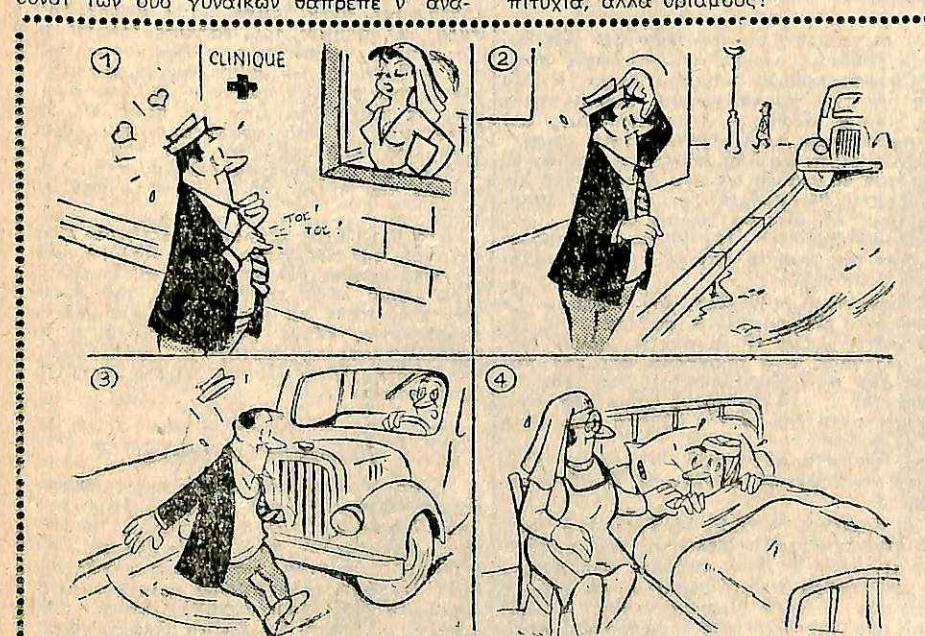
Ο διεθυντής του πρακτορείου της «Οξυδερεκίας» έβριζε μία ματιά από το παράθυρο.

— Είνε ο Ρενωντιέρ, είπε κι' έγινε στο

ΜΥΘΠΕΣ ΣΤΟ ΨΑΡΕΜΑ

— Δεν μπορώ να καταλάβω τί έπαθαν τα ψάρια και δεν τσιμπούν.

ΓΟΗΤΕΙΑ, ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ, ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ